

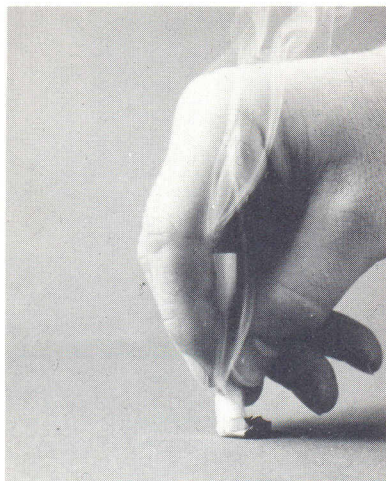
the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

WIE DRAAIT ERVOOR
OP ALS IEDEREEN
ERMEE OPHOUDT ?

Onze omslagfoto

Wat zou er feitelijk gebeuren als de mensen plotseling met roken zouden ophouden? Toegegeven: miljoenen rokers zouden er veel beter aan toe zijn, maar zou dit iedereen ten goede komen of zouden er, als de mensheid van het ene probleem verlost werd, andere problemen opgeroepen worden? De tabaksindustrie en alles wat ermee samenhangt vormt in verscheidene landen een aanzienlijk onderdeel van de economie. Hoe zouden de tabakstellers in deze landen de slag te boven moeten komen? In dit nummer belichten wij de andere zijde van dit probleem.

John Kilburn, Dave Conn — Plain Truth

IN DIT NUMMER

Persoonlijk	1
Eindelijk vrede?	2
De vier ruiters van de Apocalyps	6
Vooruitlopend nieuws	11
Geluk is	12
Ambassador College is uniek	16
Wat onze lezers schrijven	21
Uitzendtijden van De Wereld van Morgen	21
Seks begint thuis — voor tieners met onachtzame ouders	22
Wie is daar mijn wereld aan het vervuilen?	25
Hoe één stadje de vervuiling bestrijdt en water bespaart	30
Waarom moet de mens lijden?	36
Wat u kunt doen	41
Wie draait ervoor op als iedereen ermee ophoudt?	42

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ.-HOOFDREDACTEUR

Herman L. Hoeh

CHEF-REDACTEUREN

David Jon Hill
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie: Dibar K. Apartian, William Dankenbring, Jerry Gentry, Gene H. Hogberg, Paul W. Kroll.

Redacteuren en medewerkers: Gary L. Alexander, Charles V. Dorothy, Vern L. Farrow, Gunar Freibergs, Raouf el-Gammal, Robert L. Kuhn, Cliff Marcussen, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, Patrick Parnell, Richard C. Peterson, Richard H. Sedliacik, Charles Vinson, William Whitehart.

Correspondenten: Bonn: Frank Schnee; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Raymond F. McNair; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner.

Fotografie: VS: Mike Hendrickson, Don Lorton; Engeland: Alan Beardsmore, Ian Henderson; West-Duitsland: Alfred Hennig.

Documentatie en nieuwsdienst: Paul Knedel, Rodney Repp, Donald D. Schroeder.

Ontwerp en uitleg: Ron Lepeska, Monte Wolverton; *Coördinatie:* George Johnson.

Albert J. Portune, *Administrateur*

David L. Antion, *Directeur uitgeverij*

C. Wayne Cole, *Waarnemend directeur*

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn, Tony Morrell.

The PLAIN TRUTH wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, 300 W. Green St., Pasadena, Californië, VS. Franse, Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te St. Albans, Engeland; Spaanse editie te Big Sandy, Texas, VS. © 1973 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
Ambassador College
Postbus 496
Arnhem, Nederland

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk. Gelieve oud adresstrookje in te sluiten.

Persoonlijk van

Blauwdruk voor ons voortbestaan

SOMS wordt er op het BELANGRIJKSTE nieuws nauwelijks acht geslagen, of het staat ergens verscholen tussen ander nieuws op pagina 11 van uw krant. Revolutio-naire aankondigingen zoals het *Communistisch Manifest* van Karl Marx, dat naderhand de gehele wereld in beroering zou brengen, was oorspronkelijk ontworpen als een werkprogramma voor de Londense afdeling van de Bond van Communisten.

Maar onlangs is er een manifest gepubliceerd dat de kroon spant. Het is gericht aan de mensheid en heet *Blueprint for Survival* („Blauwdruk voor ons voortbestaan”). Drieëndertig geleerden van naam hebben het onderschreven.

Nadat het eerst door een Engels tijdschrift, de *Ecologist*, werd gepubliceerd, was het alleen de Londense *Times* die er naderhand voropagina-nieuws van maakte. Het onthulde enkele ontstellende FEITEN. Het gaf een analyse van de problemen waar de mensheid nu mee wordt geconfronteerd en, wat bijkans zijn weerga niet heeft, het gaf ook oplossingen die de mensheid voor de ondergang moeten behouden.

Toch zijn de feiten waar het om gaat vrij ongecompliceerd. Pas de afgelopen 150 à 175 jaar hebben we in een GEÏNDUSTRIALISEERDE wereld geleefd. Gedurende die korte tijds-panne heeft de moderne mens de aarde van zijn grondstoffen beroofd. Dit heeft hem in de welvarende landen een veel hogere levensstan-daard bezorgd. Terzelfder tijd neemt de wereldbevolking met grote sprongen toe. Momenteel bevolken we de aarde met zo'n 3½ miljard mensen, waarvan slechts een kleine minderheid geniet van de hogere levensstan-

daard ons door de industrialisatie geschonken.

Maar nu komt de ontstellende onthulling! Over honderd jaar zal het merendeel van de belangrijke grondstoffen *opgebruikt zijn!* Dat slaat op olie, koper, tin, goud, zilver, zink, kwikzilver, lood en platina.

En deze 33 wetenschapsmensen van naam zijn van mening dat de vindingrijkheid der wetenschap niet bij machte zal zijn hiervoor vervangings-middelen te produceren! Aan het eind van die honderd jaar schatten zij dat de wereldbevolking van 3½ miljard tot 10 à 15 miljard mensen zal zijn gestegen!

Maar het grootste gevaar dat het voortbestaan van de mensheid bedreigt, wordt onthuld door feiten die door de betrekkelijk jonge wetenschap der ecologie naar voren zijn gebracht. Ambassador College heeft een pioniersrol vervuld door de aandacht van het publiek te vestigen op de gevaren waar de ecologen op gewezen hebben. Het bestuderen van ecologische feiten vormde de aanleiding voor deze „blauwdruk”. Een ecologisch grondbeginsel is dat de mens een biologisch wezen is. Elk idee dat ervan uitgaat dat de mens op zichzelf kan staan of onafhankelijk kan leven van de natuur om hem heen, is een waanvoorstelling.

Door gebruikmaking van technologie, in een verlangen de aarde te dwingen meer en meer voort te brengen ten einde aan de hebzucht van de mens te voldoen, is de natuurlijke levenskringloop in de bodem in de war gebracht. De mens is gaan knoeien met de natuur! Zijn insektenmiddelen, kunstmeststoffen en vervuiling in het algemeen hebben

het natuurlijke evenwicht verstoord.

Het manifest waarschuwt dat indien we „het te ver drijven, mochten b.v. de insecticiden die we gebruiken ter vervanging van de in de natuur aanwezige factoren die normaliter de omvang der insektenbevolking binnen de perken houden, de stikstofbacteriën of insekten die voor kruisbestuiving zorgen, doden, dan zou al het geld en alle technologie ter wereld niet toereikend zijn ze te vervangen en daardoor voorkomen dat de levenskringloop zou ophouden te functioneren. Toch ligt deze vervanging opgesloten in de doelstelling der geïndustrialiseerde maatschappij.

„Stelt u zich eens voor hoe het er uit zou zien als de watervoorziening niet meer aan onze behoeften kan voldoen en wanneer de natuurlijke kringloop die ons voorziet van de lucht die we inademen, zó volslagen ontwricht zou zijn dat er uitgebreide installaties voor nodig zouden zijn om zuurstof in de atmosfeer te pompen en de schadelijke gassen op te vangen die door onze industrieën worden uitgebraakt.

„Het is duidelijk dat onder zulke omstandigheden de geringste technische storing, arbeidsgeschil of tekort aan essentiële grondstoffen, voldoende zou kunnen zijn om ons van zulke essentiële levensbehoeften als water, voedsel en lucht te beroven en daardoor het leven een halt toe te roepen.” Dat wil zeggen een eind aan al het leven op aarde te maken.

Maar zal er acht geslagen worden op deze waarschuwing?

Heeft de mensheid ooit op waarschuwingen acht geslagen?

En hoe luiden de voorstellen die in
(Zie verder pagina 48)

Eindelijk VREDE?

Het jaar 1972 was een mijlpaal. Traditionele banden werden verbroken, traditionele vijandschappen bijgelegd. Wat is de betekenis van dit alles?

door Richard C. Peterson

PRESIDENT NIXON deed in 1972 de wereld versteld staan door zijn weergaloze topconferentie met de leiders van communistisch China en Rusland. Het ogenschijnlijk succes van zijn optreden deed onmiddellijk de hoop herleven op een nieuw tijdperk van harmonie en begrip voor heel de wereld.

De beruchte „koude oorlog“ scheen merkbaar te ontdooien toen Moskovieten en Amerikanen elkaar de vriendschapshand reikten en verdragen betreffende een aantal belangrijke aangelegenheden tekenden.

Ook topgesprekken in Europa

Een der belangrijkste gebeurtenissen uit 1972 was de in oktober gehouden Europese topconferentie te Parijs. Deze historische samenkomst was een uiting van het verlangen van de negen EEG-staten om overeenstemming te bereiken omtrent proble-

men die elk van hen raken, en tot een grotere mate van onderlinge eenheid te geraken.

Maar de tijd dat een dergelijke machtige alliantie vaste vorm begint aan te nemen, is nog niet aangebroken — al is het zeker dat hij zál komen.

Al dit overleg op topniveau geschiedde, zo werd erkend, in de hoop op een nieuwe eeuw van wereldvrede en onderling begrip tussen de volkeren. Helaas is vrede zoals de mens zich die voorstelt, een grillige, ongrijpbare droom.

Waar leiden al deze diplomatieke stappen en wijzigingen van regeringen ons heen? Zal de Westduitse *Ostpolitik*, de erkenning van Rood China of een tijdelijke status quo in de eindeloze strijd in het Midden-Oosten deze wereld de rechtvaardige, *blijvende* vrede brengen die ze zo hard nodig heeft?

Wel krijgt men de indruk dat onze

wereld een tikje rustiger aan het worden is. De koude oorlog tussen de USSR en de Verenigde Staten is in zoverre ontdooid dat de twee gewezen tegenstanders nieuwe handelsverdragen hebben gesloten. De Verenigde Staten zijn bereid de Sovjets belangrijke technische gegevens te verstrekken, zoals b.v. op het gebied van de computerindustrie.

Zelfs in het explosieve Midden-Oosten kan men een uiterst zwak gefluister over vrede horen, wanneer men in staat is verder te kijken dan de fanatieke zwarte-septemberbeweging, die verantwoordelijk was voor de tragedie in München.

Het grote publiek (ofschoon erg voorzichtig en waarschijnlijk ietwat cynisch) begint zich al af te vragen of vrede *werkelijk* voor de deur staat. Misschien hebben we eindelijk genoeg van al dat oorlogen en moorden. Misschien is de mensheid dan toch zover vooruitgegaan dat zij nu teveel

EEN GENERATIE VAN OORLOG —
Een Montagnard-vluchteling met zijn kind. Zuidoost-Azië heeft al sinds het begin van de jaren '40 onder de gesel van de oorlog geleden. Zal een vredesovereenkomst iets meer dan een tijdelijke, doch voorbijgaande hoop voor hen betekenen?

Foto: Ernst Herb — Plain Truth

„gezond verstand” heeft om het tot cosmocide te laten komen doordat zij toestaat dat onbelangrijke nationalistische conflicten tot wereldoorlogen uitgroeien.

Dat zijn allemaal plezierige gedachten en verheven gemeenplaatsen. Maar hebben ze ook werkelijk waarde? Heeft het mensdom eindelijk de weg naar vrede gevonden?

Inzicht in het probleem

De leidende figuren van deze wereld praten over vrede. Maar ... zijn ze bij machte te verwezenlijken wat ze beloven?

In het oude Israël leefde een profeet die Jeremia heette. Toen hij ver in de toekomst blikte en keek naar de laatste jaren van de zesduizendjarige periode van menselijk leven en streven, kwam deze Jeremia tot een verbluffend nauwkeurige beschrijving van de regeringsleiders uit onze dagen. Hij zei: „Zij genezen de breuk van de dochter Mijns volks [de nazaten] op het lichtste [luchtigjes], zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede” (Jeremia 6:14).

Op eenzelfde wijze werd de apostel Paulus van de jonge nieuwtestamentische Kerk van God geïnspireerd het volgende te zeggen over de huidige volkeren en hun leiders: „De *weg* des vredes hebben zij niet gekend” (Romeinen 3:17).

In feite zijn gebeurtenissen die zich rondom ons afspelen een kwestie van oorzaak en gevolg. Voor elk gevolg is er onvermijdelijk een oorzaak. Wanneer u voor u ongeschikt voedsel eet, betaalt u daarvoor met ziek te worden. Zo is het met alles.

Wereldvrede is enkel een kwestie van oorzaak en gevolg. Paulus verklaarde dat er een *weg* naar vrede leidt, een oorzaak die de mensen niet hebben gegrepen; en het gevolg van dit onbegrip is een nu al bijna zesduizend jaar durende periode van menselijk leed.

Maar wat is dan die *weg* tot vrede waar de Bijbel het over heeft? Waarom is de mens met zijn voortdurend toenemende rijkdom aan kennis, niet in staat geweest achter de oorzaak te komen en vervolgens tot een oplossing voor zijn problemen te geraken?

Ja, hoe komt dat?

Wanneer we ons verdiepen in de wijsheid en de visie van koning Salomo van het oude Israël, dan wordt ons het volgende duidelijk: „Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood” (Spreuken 14:12 en 16:25, *N. Vert.*). Met andere woorden: er is een weg die naar oorlog, lijden en dood leidt, zowel als een weg die ons naar leven, geluk en vrede voert.

Zou dit kunnen betekenen dat de natuurlijke levenshouding zoals die thans alom wordt aanvaard, *niet* automatisch vrede op aarde brengt? Is er mogelijk iets mis met de levenshouding van de mens?

Om het eenvoudig te stellen: in beginsel zijn er twee levenshoudingen. Allereerst de houding van „nemen” — neem wat je nemen kunt, haal voordeel uit anderen, voordat ze voordeel uit *jou* behalen. De mens heeft zich deze fundamentele houding na de schepping eigen gemaakt; ze was geen déél van hem en evenmin werd ze hem opgedrongen. Ze was zijn vrije keuze en ze is de voornaamste drijfveer van zijn aard en zijn persoonlijkheid geworden.

De andere levenshouding — die diametraal tegenover dat „nemen” staat — is die van „geven”. Deze houding is een oprechte bezorgdheid voor het leven en welzijn van anderen, waarbij men dus éérst aan de ander denkt.

De mens is op aarde geplaatst om de weg des vredes te leren kennen, om te géven ... maar heeft bijna allerwegen deze levenswijze afgewezen.

De mens beschikt over fantastische capaciteiten, maar mist de visie ze verstandig te gebruiken. Zijn talenten worden verkeerd benut en in plaats van zich een wereld van duurzame vrede en samenwerking te scheppen, heeft hij zich in een nucleaire impasse gewerkt, waarbij een botsing tot zijn totale vernietiging kan leiden. Cos-

micide is een woord dat in onze dagen is ontstaan en bij onze generatie past; vóór onze tijd zou dit woord niet ter zake zijn geweest. De mens is onvolmaakt: er ontbreekt hem iets. Hij is in staat helemaal naar de maan te reizen, maar niet bij machte hier op aarde in harmonie met zijn medemens te leven.

Oplossing van het probleem

De mens Jezus werd naar de aarde gezonden met een Boodschap. Het was een ware *heilsboodschap*, die een belofte inhield. Tegenwoordig noemen we Zijn boodschap „het Evangelie”, wat „goede boodschap” betekent.

Zijn boodschap had te maken met wereldheerschappij. Hij geloofde in Jeremia's commentaar dat het de mens onmogelijk is, vrede te stichten en zichzelf op de juiste wijze te regeren (Jeremia 10:23). Hij moest daar wel in geloven, want Hij zélf was het die Jeremia tot diens woorden inspireerde.

Om dezelfde goede reden geloofde Hij in de navolgende profetie van Jesaja aangaande de wereld van morgen: „Want er zal een Rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isaï, en een Scheut uit zijn wortelen zal Vrucht voortbrengen [een wereldvorst, een afstammeling van David, de zoon van Jesse]. En op Hem zal de Geest des Heren rusten ... en Hij zal naar het gezicht van Zijn ogen niet richten ... Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten ... doch Hij zal de aarde slaan met de roede van Zijn mond, en met de adem van Zijn lippen zal Hij de goddeloze doden” (Jesaja 11:1-4).

Hier hebben we een oeroude profetie betreffende wereldheerschappij en wereldvrede — in gehoorzaamheid aan Gods gezag en wet.

Jezus kwam de mensheid waarschuwen dat ons maar een beperkte tijd is gelaten de menselijke geschiedenis te schrijven in termen van verzet tegen Gods geboden.

Dan, op een bepaald punt in de afwikkeling van Zijn grote schepingsplan, zou God ingrijpen om ons voor onszelf te behoeden. Er zou dan een nieuw gezag op aarde heersen, dat vrede zou brengen — vrede zou áfdwingen, zo u wilt. Dan zullen alle

zelfzuchtige, diep gewortelde belangen worden ontkracht en alle macht worden geschonken aan hen die waarlijk bevoegd zijn te regeren.

Het was Jesaja vergund een glimp van dit toekomstige vreedelijk te aanschouwen. „Men zal nergens leed doen noch verderven op de ganse berg Mijner heiligheid [natie of heerschappij]; want de aarde zal vol van kennis des Heren zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken” (Jesaja 11:9). Er bestaat geen gevaar deze beschrijving met de huidige maatschappij te verwarren, overstroomd en bedrogen als ze is door de hopeloos lege en valse leer der godloze evolutie.

De apostel Johannes had het voorrecht in een visioen de toekomstige terugkeer van de Messias te mogen aanschouwen: „En ik zag de hemel geopend; en ziet, een wit paard, en Die op hetzelfde zat, was genaamd Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid ... en Zijn naam wordt genoemd het Woord Gods ... En uit Zijn mond ging een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenen slaan zou [de volkeren die weigeren hun zelfzuchtige gewoonten af te leggen]. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren roede ...” (Openbaring 19:11, 13, 15).

Wanneer die tijd aangebroken is, zal het leven van de mens niet langer door geweld worden beheerst. Wanneer Gods gezag is gevestigd, zullen de volkeren „de weg van geven” leren gaan, die naar vrede leidt, en niet „de weg van nemen”, van wedijver en nationaal egoïsme, de weg die tot oorlog leidt.

„Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen [de trauma aan het eind van deze periode van menselijke beschaving en de terugkeer van de Messias om over deze aarde te heersen], luidt het woord des Heren: Ik zal mijn wet [Gods wet die tot vrede leidt — de tien geboden] in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn” (Jeremia 31:33, *N. Vert.*).

Dan, en alleen dán, zal het eindeeloos zoeken naar vrede op aarde een einde nemen, omdat die vrede dan een realiteit is geworden. □

DE VIER RUITERS VAN DE APOCALYPS

Bijna 1900 jaar geleden had een man, Johannes genaamd, een reeks opmerkelijke visioenen. Het controversiële boek waarin deze visioenen beschreven staan, wordt afwisselend „Openbaring“ of „Apocalyps“ genoemd. Hebben die visioenen betekenis voor vandaag? Kunnen ze begrepen worden? Dit artikel leidt u stap voor stap door deze visioenen zoals ze door Johannes werden ervaren en geeft u tevens de ware betekenis van „de vier ruiters van de Apocalyps“.

door Paul W. Kroll

DE man heette Johannes en was een discipel van Christus. De plaats was Patmos, een eiland ten westen van wat nu Turkije is. En het gebeurde omstreeks het jaar 90 van onze jaartelling. Johannes was zich toen nog niet bewust van het hoogtepunt van zijn leven. Hij zou weldra enkele van de opmerkelijkste visioenen hebben die ooit werden beschreven.

De vier ruiters als visioen

Toen Johannes eens op het strand van het eiland Patmos kuierde, hoorde hij een daverende stem als van

VALSE PROFETEN, OORLOG, PESTILENTIE EN DOOD — Voorstelling van wat de apostel Johannes in zijn gezicht van de vier ruiters in tijdsvolgorde zag.

Bill Schuler — Plain Truth

een mens achter zich. Het was een krachtige stem, vol autoriteit. Toen hij zich omdraaide, stond hij van aangezicht tot aangezicht met een ongelooflijk schouwspel. Het was een totale belevenis van een visioen van de dag des Heren.

(In dit artikel worden dichterlijke vrijheden gebruikt, maar alle feiten en omstandigheden van de visioenen zijn onveranderd gelaten. Ze kunnen door iedereen nagegaan worden in het boek Openbaring.)

Gebeurtenis na gebeurtenis begon aan zijn ogen voorbij te flitsen. Het was alsof hij zich in een andere wereld, in een ander tijdperk bevond. Toen verscheen wat wel een hoogst ongerijmde serie beelden leek: vier ruiters die één voor één met korte tussenpozen voorbijflitsten.

Galopperend over het landschap

kwam het eerste dier, een krachtig wit paard. Een verschijning in 't wit was erop gezeten. Terwijl het dier dichter en dichterbij kwam, bleek de verschijning een spookachtige ruiter te zijn. Hij zag eruit als een zegevierende kruisvaarder. Het witte voorkomen gaf aan dit statige paard en zijn berijder een heilige, religieuze omstraling.

Toen, opeens, in een oogwenk, vervaagden het witte paard en zijn berijder. Terwijl dit beeld vervluchtigde, kon Johannes reeds de hoefslag horen van een ander galopperend dier aan de horizon. Dit fantoom leek samen te smelten met de warmtetrillingen; het dier in de verte was nog slechts een rode vlek. Maar zijn daverende hoefslag klonk luider en luider. Naarmate het dier dichterbij kwam, nam het de vorm aan van een

tweede paard. Het was bloedrood van kleur.

Het scheen alsof achter dit paard en zijn ruiter een grote horde marcheerde met wapens die glinsterden in de zon. Strijdwagens ratelden over het landschap. Johannes werd getuige van een ongelooflijk bloedbad. Deze grote horde hakte hulpeloze kinderen aan stukken, doodde oude mannen, reet zwangere vrouwen open en vermoordde baby's. Alom waren slachtpartijen. Johannes zag hoe de hele aarde gewikkeld werd in een afgrijselijke strijd.

Het zwarte paard

Toen verdween het schouwspel weer even snel. Links van hem kwam plotseling een zwart paard in zicht. Het was een scharminkelig beest, schuimbekkend en met hangend hoofd. De berijder had de gedaante van een mens, maar dan ook amper. Hij leek op een slachtoffer van een langdurige hongersnood. Zijn huid zag zwart, zijn beenderen staken er doorheen en zijn ogen puilden uit. De lege, stervende ogen van de ruiter vestigden een treurige blik op Johannes. Ergens vandaan hief een stem een somber recitatief aan: „Een maatje tarwe voor een penning, en drie maatjes gerst voor een penning; en beschadig de olie en de wijn niet” (Openb. 6:6). Toen zweeg de stem. Het zwarte paard en zijn uitgehongerde berijder losten op in de lucht.

Johannes keek op naar de horizon en sperde zijn ogen wijd open in onuitsprekelijke angst. Evenals zijn landgenoot Daniël in het verleden wedervaren had (Dan. 10:8), beefden de knieën van Johannes van vrees. Hij probeerde weg te lopen, maar zijn benen begaven hem. Hij trachtte zijn ogen te sluiten, maar het demonische visioen wilde niet verdwijnen, want dit vierde paard en zijn gevolg verscheen voor zijn geestesoog, en niet in de werkelijkheid van het landschap.

Een bleke verschijning

Het paard dat Johannes zag, was vaal en ziekelijk bleek. Het was met zweren en etterende wonden overdekt. Achter het paard aan renden ratten, schorpioenen en andere dieren die pest en dood vertegenwoordigden.

Johannes probeerde zijn oren dicht te stoppen voor het koor van ontelbare stemmen die het uitschreeuwden van ondraaglijke pijn. Toen zag hij ze, het waren er miljoenen. Het moesten menselijke wezens geweest zijn. Het vlees werd van hun lichamen gevreten. Opgezwollen buiken stonden op barsten. En dan die stank — de stank van rottend mensenvlees.

Eindelijk verdwenen de ijzingwekkende beelden, geluiden en reuk. Er gebeurde een ogenblik lang niets. Johannes trachtte zijn gedachten te ordenen en het geheel te overzien. Er waren vier ruiters geweest en zij vertegenwoordigden ... *valse profeten, oorlogen, hongersnood en pestilentiën*.

Hij meende zich te herinneren dat hij al eens gehoord had wat zij voorstelden. Hij brak zich het hoofd, zich iets wat vroeger voorgevallen was te herinneren, iets wat een verklaring zou kunnen zijn voor deze paarden, en toen schoot hem 't antwoord plotseling te binnen.

Johannes herinnerde zich een gebeurtenis van jaren her. Hij had reeds eerder over deze ruiters gehoord. Natuurlijk wist hij toen nog niet dat het de vier ruiters in zijn visioen zouden zijn. Maar nu hij het zich bewust was geworden, herinnerde hij zich dat de Meester hem had verteld over de omstandigheden die de paarden vertegenwoordigden.

Johannes dacht aan die tijd, lang geleden nu, twee generaties eerder. Hij was toen in Jeruzalem, om precies te zijn op de Olijfberg, vanwaar hij over de stad uitkeek. Hij herinnerde zich de Meester, Jezus Christus, die in de koele schaduw van een boom zat. Hij herinnerde zich hoe hij de man, die ook God was, de vraag gesteld had die ook nu zijn geest vervulde: „Wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?” (Matth. 24:3, *N. Vert.*) Ja, dat voorval stond hem nu weer duidelijk voor de geest.

De betekenis van de vier ruiters

Johannes herinnerde zich de woorden van de Meester. Hij herhaalde ze voor zich zelf: „Ziet toe, dat niemand u verleide. Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen

verleiden” (vers 4-5, *id.*). Terwijl hij in gedachten deze woorden herhaalde, schoot de gedachte door zijn brein — „natuurlijk, het witte paard”.

Johannes ging in gedachten weer terug naar de woorden die hij zo lang geleden had vernomen. Jezus had die dag Johannes en de andere discipelen onderwezen over „de tijd van het einde”. Hij had hen verteld: „En gij zult horen van oorlogen, en van geruchten van oorlogen; ziet toe, wordt niet verschrikt; want al die dingen moeten geschieden, maar nog is het einde niet. Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk” (vers 6-7). Johannes onderbrak die gedachtengang opnieuw met een snelle flits van inzicht — „het rode paard!”

Maar de woorden van de Meester vervulden weer de geest van Johannes: „En er zullen zijn *hongersnoden*, en *pestilentiën*, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch al die dingen zijn maar een begin der smarten” (vers 7-8). En meteen dacht Johannes: „Dat zijn het zwarte en het vale paard!”

De gedachten van Johannes gingen weer terug van de impressie van de vier ruiters naar de herinnering aan de woorden van Jezus. „Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volken, om Mijns Naams wil ... Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig [behouden] worden” (vers 9 en 13). „Wat betekent dat?” vroeg hij zich af.

De grote verdrukking

Nog voordat deze vraag in zijn gedachten vorm had aangenomen, onderging Johannes nogmaals een gezicht. Hij zou spoedig begrijpen wat Jezus bedoelde. Want Johannes zag nu het beklemmende visioen van de tijd van de grote verdrukking.

Johannes sloeg z'n ogen weer op en zag een engel een zegel verbreken, het vijfde zegel van de boekrol die hij in zijn hand hield. (De eerste vier zegels hadden de vier ruiters onthuld.) Toen het zegel verbroken werd en de woorden te zien kwamen, werd er een nieuw visioen zichtbaar. Johannes zag een ongelooflijk altaar. Maar het was

het tafereel van verschrikking onder het altaar dat hem schokte. Onder het altaar bevond zich een menigte van menselijke wezens. Ze leken dood, maar toch nog in leven. Wat Johannes van hen vernam, maakte hem duidelijk dat ze gedood waren als slachtoffers van godsdienstvervolgingen. Met luid klagende stem schreeuwden zij uit: „Hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van [aan] degenen, die op de aarde wonen?” (Openb. 6:10)

Onmiddellijk verscheen er een zesde engel die het zegel verbrak van de boekrol in zijn hand. In dit visioen dat hem in het diepst van zijn wezen beroerde, veranderde Johannes' lichaam plotseling in een massa trillend vlees, slachtoffer in visioen van de hevigste aardbeving die ooit door een mens werd ervaren. Tegelijkertijd zag hij de zon zwart worden, de maan bloedrood en gierende meteoren op aarde inslaan. Het leek wel of de sterren uit de hemel vielen.

Daarna leek het alsof een bovennatuurlijke kracht Johannes van de aardbodem tilde. Als een astronaut overzag hij het gehele aardrijk. Eilanden werden door de zee opgeslokt. Bergen werden dalen en dalen bergen.

Vervolgens veranderde het schouwspel weer abrupt. Johannes kon de aarde zien vanuit een hooglegen

punt, alsof hij in een uitkijktoren zat in een arena vol met dodelijk bevreesde mensen. Hij hoorde stemmen en echo's, en echo's van echo's van één ontzettende schreeuw: „Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht van Degene, Die op de troon zit, en voor de toorn van het Lam” (Openb. 6:16).

Johannes wendde zich af en de mensen verdwenen.

De zon scheen weer en hij herkende het strand van Patmos. Geschokt en bevend wierp hij zich op het zand. Maar in gedachten ging hij weer terug naar die lang vervlogen tijd toen hij zich met de Meester op de Olijfberg bevond. Hij herinnerde zich diens woorden:

„En terstond na de verdrukking van die dagen, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren zullen van de hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen bewogen worden. En alsdan zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen; en dan zullen al de geslachten der aarde wenen, en zullen de Zoon des mensen zien, komende op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid” (Matth. 24:29-30).

De volgorde der gebeurtenissen

Nu begreep Johannes wat hij door middel van visioenen had meege-

maakt. Hij wist, uit de mond van Jezus zelf, dat er eerst valse profeten op aarde zouden rondgaan, en tevens dat er onvoorstelbaar grote oorlogen zouden zijn die tot hongersnoden en epidemieën op wereldschaal zouden leiden. Dan zou er een ongelooflijke godsdienstvervolging komen. Van wie, wanneer en waarom begreep hij nog niet. Maar het zou hem weldra duidelijk worden.

Evenmin voorzag hij dat hij spoedig, heel spoedig, het meest afgrijpselijke van alle visioenen zou ervaren: de gebeurtenissen van de grote dag van de toorn Gods.

Al spoedig na deze profetische taferelen wist Johannes dat hij nóg een gezicht zou hebben. Het koele blauw van de lucht smolt weg voor zijn ogen, zijn voeten voelden het warme zand niet langer en zijn oren hoorden niet meer het ruisen van de Egeïsche Zee.

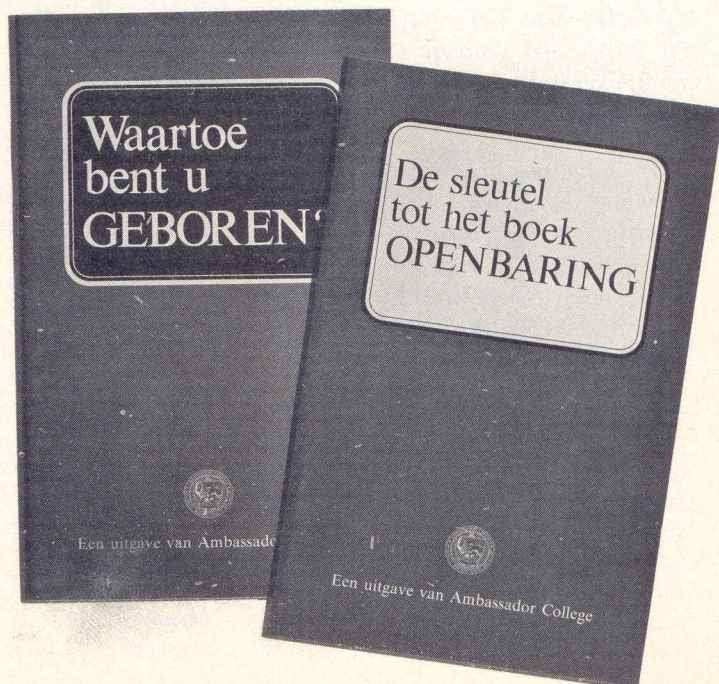
Johannes zag eerst voor een ogenblik vier engelen die stonden op wat de vier symbolische hoeken van de aarde schenen te zijn. Later zag hij in dit visioen een engel het zevende zegel verbreken. Maar toen dit zegel verbroken was, gebeurde er niets. Gedurende een half uur was alles stil en vredig.

Maar opeens kwamen zeven engelen met bazuinen in zicht. Zodra zij op hun bazuinen bliezen, verwoestten

De SLEUTEL tot OPENBARING

Als u een duidelijk overzicht van het boek Openbaring wilt krijgen, schrijf dan om ons boekje De sleutel tot het boek Openbaring. De betekenis van de voornaamste gezichten en profetieën worden in dit boekje uiteengezet.

HET BOEK Openbaring beschrijft onder meer de beëindiging van het menselijk bestaan op aarde. Wat is eigenlijk het doel van ons bestaan? Het boekje *Waartoe bent u geboren?* geeft hierop het antwoord. Beide boekjes zijn op aanvraag gratis verkrijgbaar.

onvoorstelbare catastrofes de aarde. De eerste vier engelen bazuïnden en:

- een derde van de bomen op aarde verbrandde,
- een derde van de zee werd bloed,
- een derde van de schepselen in de zee stierf,
- een derde van de schepen verging,
- een derde van de rivieren werd getroffen door vuur,
- een derde van de wateren werd vergiftigd,
- een derde van de zon werd verduisterd,
- een derde van de maan werd verduisterd,
- een derde van de sterren werd verduisterd.

„Wee, wee, wee!”

Toen kwam er een op een engel gelijkend wezen aanvliegen. Oorverdovend luid herhaalde dit vele malen de angstaanjagende woorden: „Wee, wee, wee, degenen, die op de aarde wonen, van [vanwege] de overige stemmen der bazuïnen der drie engelen, die nog bazuïnen zullen!” (Openb. 8:13.)

Johannes keek naar de hemel. Hij zag een ster afdalen naar de aarde. De ster werd tot een wezen. Plotseling kwam er een sleutel uit het niets te voorschijn, die aan dit wezen gegeven werd. Deze stak de sleutel in het slot van een deur die een oneindige, donkere schacht afsloot. Johannes zag eerst een rookwolkje opstijgen. De rook bleef omhoog stijgen. Het wolkje veranderde in een grote wolk. De wolk veranderde de middag in middernacht.

Toen die rook opgetrokken was, zag Johannes een visioen dat hij niet bij machte was te beschrijven, want hij zag mechanische objecten die toentertijd nog niet bestonden. Hij keek naar de vreemde voorwerpen die uit de rookwolk opdoken. Eerst noemde hij ze „sprinkhanen”. Maar zij waren sterk als schorpioenen. Zij konden niet doden, maar hun aanraking deed de mensen gillen van pijn. Deze schorpioenachtige sprinkhanen leken wel met pantser beklede paarden, gereed tot de strijd. Maar zij droegen een kroon die veel van een helm weghad. En hun gezicht was als dat van mensen. Zij schenen lang haar te

hebben. De beesten hadden borstschilden van ijzer en vleugelachtige aanhangsels. Johannes hoorde het geluid dat door deze beesten werd voortgebracht en het deed hem denken aan het lawaai van honderden strijdswagens die ten aanval raasden.

Het gezicht was opeens verdwenen, maar een ander verscheen er reeds voor in de plaats. Johannes aanschouwde het geweldigste leger dat hij ooit had gezien. Een stem zei dat het tweehonderd miljoen man sterk was. En Johannes was er getuige van dat dit leger een derde van de wereldbevolking doodde.

De bazuïnen van de zevende engel

Daarna hoorde Johannes de zevende engel op zijn bazuïnen blazen. Onmiddellijk werd hij in een visioen naar het verblijf van zijn God verplaatst. En dit visioen was ook auditief, te vergelijken met een onvoorstelbare stereofonische symfonie. Ontelbare stemmen riepen: „Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Heer en aan Zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheid” (Openb. 11:15, N. Vert.).

Vervolgens zag Johannes in een ander visioen de uit zeven delen bestaande verwoesting die onder de volken wordt aangericht, vóórdat het koningschap over de wereld aan Christus kwam. Johannes zag met afgrijzen toe hoe de legers van de wereld zich verzamelden bij Armageddon om een krankzinnige wereldoorlog te voeren tegen de Gever van deze visioenen, de meester van Johannes, Jezus Christus.

„Wat moet ik met deze gezichten doen?”, vroeg Johannes zich af. „Wat is de bedoeling ervan?” En terwijl hij zichzelf deze vragen stelde, sprak de Meester (door een afgezant) weer tot hem in een visioen:

„Deze woorden zijn getrouw en waarachtig... Zie, Ik kom haastelijk; zalig is hij, die de woorden der profetie van dit boek bewaart... Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet; want de tijd is nabij” (Openb. 22:6-10).

En toen was daar de stem van zijn Meester zelf. Hij herkende die stem nog van heel lang geleden:

„Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de Gemeenten... Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn. En indien iemand afdoet van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad... Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastiglijk...” (Openb. 22:16-20).

Wie moet deze woorden ter harte nemen?

Toch was Johannes nog enigszins verbijsterd. Hij wist nu wat de vier ruiters en de grote verdrukking waren. Maar er bleef een lastige vraag: „Op wie sloegen ze en op welk tijdperk?”

Toen herinnerde Johannes zich nog verder de woorden van Jezus, zoals opgetekend door een medediscipel, Mattheus genaamd:

„Waakt dan; want gij weet niet, in welke ure uw Heer komen zal... Daarom, zijt ook gij bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen... Zalig is die dienstknecht, welke zijn heer, komende, zal vinden alzo doende. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem zal zetten over al zijn goederen. Maar zo die kwade dienstknecht in zijn hart zou zeggen: Mijn heer vertoeft te komen; en zou beginnen zijn mededienstknechten te slaan, en te eten en te drinken met de dronkaards; zo zal de heer van deze dienstknecht komen ten dage, in welke hij hem niet verwacht, en ter ure, die hij niet weet” (Matth. 24:42-50).

Toen begreep Johannes dat de waarschuwing aan alle geslachten, alle landen en alle individuen gericht was. Want men weet niet of men een slachtoffer zal worden van de vier ruiters, de grote verdrukking of de gramschap van God. Aldus is deze profetie en waarschuwing gericht tot u en mij. De waarschuwing houdt in dat het nú tijd is onszelf voor te bereiden onze God te ontmoeten en dat het nu tijd is om ons te bekeren door de woorden van deze profetie ter harte te nemen. □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

• Japan versterkt zijn strijdkrachten

Eind 1972 besloot de Japanse regering haar uitgaven voor defensie over de komende 5 jaar tot \$15 miljard te verdubbelen. Onder dit nieuwe 5-jarenplan zullen de „zelfverdedigingsstrijdkrachten” slechts met 10 000 man versterkt worden.

De belangrijkste wijziging in het huidige 5-jarenplan is evenwel de beslissing van de zijde van het Japanse ministerie van defensie om de eerste geheel Japanse gevechtsvliegtuigen te produceren. Het aantal vliegtuigen dat van de VS gekocht wordt, of vliegtuigen van Amerikaans ontwerp die onder licentie in Japan worden gebouwd, zal aanzienlijk teruggebracht worden.

Premier Tanaka heeft benadrukt dat de voortgaande opbouw van de zelfverdedigingsstrijdkrachten van de natie zuiver *defensief* zal zijn en dat de Japanse strijdkrachten geen bedreiging zullen vormen voor de buurlanden. Er bestaan momenteel geen plannen voor een nucleaire strijdmacht in welke vorm dan ook. In plaats daarvan zal men afhankelijk blijven van de Amerikaanse „atoomparaplu”.

Oppervlakkig gezien heeft de nieuwe defensiebegroting er de schijn van dat zij tegen de trend naar ontspanning in Azië ingaat. Toch zullen de uitgaven voor defensie onder het nieuwe 5-jarenplan slechts 1% van het BNP bedragen. Het wereldgemiddelde is 6½% van het BNP. De VS besteden evenals de Sovjetunie 8%. Communistisch China geeft 10% uit; Israël 27%.

De handhaving van dit peil door Japan zal evenwel van verscheidene externe ontwikkelingen afhangen, zoals het toekomstige verloop van de Japans-Amerikaanse en de Japans-Chinese betrekkingen.

• Zorg over inflatie neemt toe

Over heel Europa is het allergrootste probleem dat van inflatie. Terwijl de inflatie in de VS verminderd is tot 3 à 3½%, is er voor Europa geen verademing in zicht.

De geldontwaarding in West-Duitsland schrijdt volgens de laatste berichten met een tempo van 5,2% voort, in Zwitserland nadert het 7%, in Nederland 7,7%. Andere landen bewegen zich tussen 5 en 6% — met uitzondering van Engeland waar het, tot de recente loon- en prijsstap, ongeveer het dubbele van deze cijfers beliep.

Geruime tijd heeft men uiteraard de VS de schuld gegeven voor de inflatiespiraal. Niemand twijfelt eraan dat de VS bijgedragen heeft aan de wereldomvattende monetaire instabiliteit als gevolg van de enorm kostbare oorlog in Vietnam, eindeloze tekorten op de betalingsbalans en hoge overzeese investeringen van de zijde der industrie.

Maar het is zeer de vraag of de VS momenteel de hoofdschuldige is. Terwijl het bij de politici „in” is de schuld op de VS te blijven schuiven, geven toonaangevende bankiers en economen in Europa toe dat de uit de hand lopende inflatie in Europa nu grotendeels intern opgewekt wordt.

Zwitserland is hiervan een schoolvoorbeeld. Dit land heeft een super-oververhitte economie. Iedere derde arbeider in het land is een buitenlander. Er wonen en werken daar ongeveer 600 000 gastarbeiders (hoofdzakelijk Italianen) alsmede ongeveer 200 000 familieleden. Er zijn om te beginnen slechts 6 miljoen Zwitsers.

Deze toevloed van buitenlandse arbeidskrachten zet behuizing, vervoer, gas-, water- en lichtvoorziening enz. onder hoge druk. Bijgevolg moeten de overheidsuitgaven toenemen en dat brengt inflatie met zich mee. In West-Duitsland zijn er over de 2¼ miljoen gastarbeiders. Op z'n minst worden er dit jaar nog 200 000 bij verwacht voordat het Duitse arbeidstekort over z'n top heen is.

Europese financiële deskundigen worden over het algemeen bemoedigd door de vastberadenheid van de Amerikaanse overheid, de inflatie binnen de perken te houden. Maar één ding baart hen zorgen. Dat is het voortdurend slechte beeld dat de Amerikaanse betalingsbalans vertoont, waarnaast nu ook een tekort op de handelsbalans gekomen is (import groter dan export).

Ook de geweldige Amerikaanse behoeften aan oliën en aardgas voor de rest van de jaren '70 alleen al zal ieder handelsvoordeel opheffen dat door normale handelskanalen behaald is. De minister van Binnenlandse Zaken, Roger Morton, waarschuwde onlangs dat de toekomstige afhankelijkheid van buitenlandse energiebronnen zou resulteren in een negatieve handelsbalans „van geweldige afmetingen”.

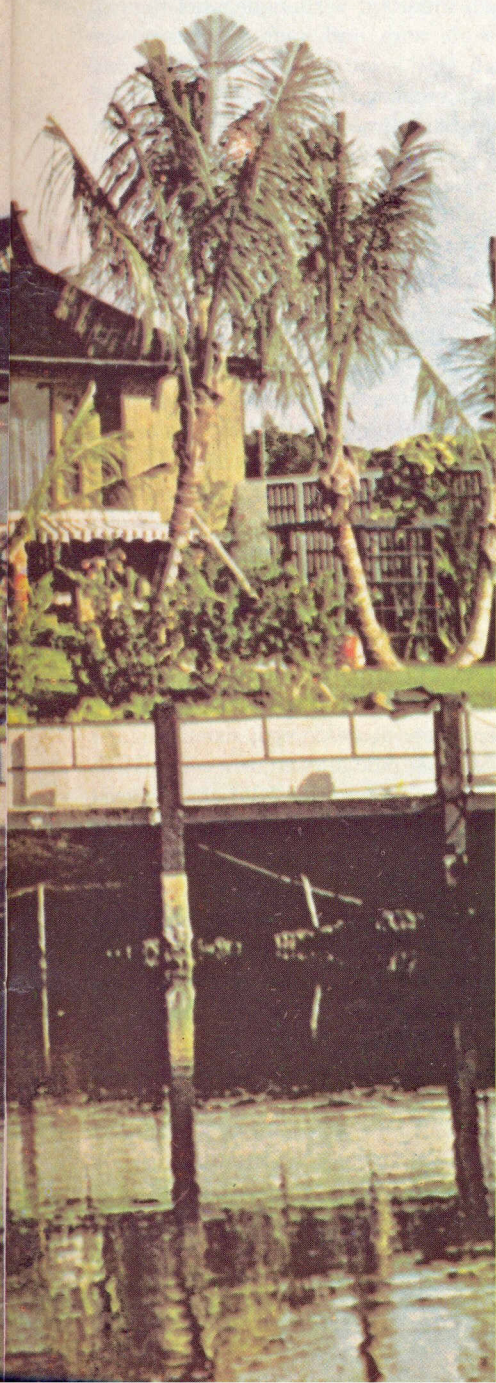
Het resultaat van dit alles is dat, hoewel er op het ogenblik een rustpauze in internationale monetaire aangelegenheden heerst, de kiemen van een veel ernstiger dollarcrisis in de toekomst reeds aanwezig zijn.

Geluk

is...

door Charles F. Vinson

HOE VAAK heeft u niet gedacht: „Ik zou gelukkig zijn, als ik maar...”? En zo'n dagdroom gaat dan gewoonlijk verder: „Als ik maar meer geld had”, of, „als ik maar met iemand anders getrouwd was”, of, „als ik maar een andere baan kon krijgen”, of, „als ik maar een betere gezondheid had”.

Altijd „als ik maar...”

Is geluk dan een wensdroom die nooit in vervulling gaat? Waarom schijnt geluk altijd ergens in het verschiet te liggen, ergens in de onbestemde toekomst, maar nooit werkelijk *hier en nu*?

Zeker, de helaas maar al te talrijke slachtoffers van oorlog, ziekte, honger en armoede in de wereld hebben reden te over om allesbehalve tevreden te zijn met het leven. Al te vaak hebben ze niet eens genoeg voor de allernoodzakelijkste levensbehoeften. Maar waarom zijn dan de meeste West-Europeanen, Amerikanen en Japanners — volken die zich toch in 't algemeen in een grotere welvaart verheugen dan de meeste andere volken — zo vaak ontevreden, onbevredigd, moedeloos en zonder enig doel? Waarom kunnen die mensen niet gelukkig zijn?

Het antwoord is verrassend simpel: niemand heeft hen ooit verteld hoe zij gelukkig kunnen worden.

Hoe ziet u het?

De meesten valt het licht zich een rooskleurige voorstelling te maken van het summum van levensgeluk, gewoonlijk bestaande uit een plezierige combinatie van veel geld, een goede maatschappelijke positie en macht, zonder geestelijke noch seksuele beperkingen. Als dit enigszins uw idee van levensgeluk dekt, dan moet u toch heus eens nagaan of zo'n geluksdroom wel een levensdoel is dat waard is nagestreefd te worden.

Om daar achter te komen zou u het best de levensgang kunnen nagaan van mensen die in dergelijke omstandigheden geleefd hebben, en dan zien waartoe dat alles geleid heeft. Eén der beste voorbeelden uit de geschiedenis is koning Salomo, iemand die in de hele wereld van de oudheid beroemd was wegens zijn

Foto: Don Lorton — Plain Truth

sprookjesachtige rijkdommen en spreekwoordelijke wijsheid.

Salomo had letterlijk alles mee. Zijn vader, koning David, had zich grote inspanningen en kosten getroost om de allerlastigste van de oorlog-zuchtige nabuurstammen te onderwerpen en er voor gezorgd dat het Koninkrijk Israël in betrekkelijke vrede leefde. Na Davids dood stapte Salomo zonder meer in een situatie die maar weinig mensen ooit beschoren is geweest te ervaren: onuitputtelijke rijkdommen waarover hij privé kon beschikken, een voorwaardelijke belofte van Gods zegen en de eveneens door God gegeven gave van een ongeëvenaarde wijsheid. In de toenmalige wereld deden ongetwijfeld overal verhalen de ronde over Salomo's fabelachtig koninkrijk. Buitenlandse vorsten kwamen op staatsbezoek om met eigen ogen te zien of wat zij hadden gehoord, ook werkelijk waar was.

Het bleek inderdaad zo te zijn. Wat zij in de Davidstad zagen, kon de legende om Salomo alleen nog maar versterken, al behoefde de waarheid allerminst opgesmukt te worden. Volgens het bijbelverhaal in 2 Kronieken, hoofdstuk 6-8, bezat Salomo zulke enorme rijkdommen dat hij een weelderig leven kon leiden in een stijl waarbij vergeleken die van de allerrijksten van nu maar armoedig lijkt.

Een opsomming van rijkdommen

Het jaarlijkse inkomen van Salomo bedroeg 666 talenten, of ongeveer 53 760 pond, aan goud. Dit komt neer op zo iets als 107,5 miljoen gulden per jaar aan goud, de prijs van goud op 400 gulden per ons gerekend. En het was voor hem blijkbaar iets zó gewoons dat hij niet eens de moeite nam om bepaalde gebruiksvoorwerpen te kopen — hij liet ze eenvoudig maken van het goud dat hij bezat. In 't bijzonder wordt eetgerei en schilden genoemd. Zijn troon was vervaardigd van geïmporteerd ivoor, overtrokken met goud. Hij bezat geen drinkgerei van zilver — dit metaal was te gewoontjes, zo iets als gewone stenen (1 Koningen 10:27).

Uit de gehele toen bekende wereld liet Salomo kostbaarheden komen.

Zijn schepen brachten hem elk jaar weer meer goud, zilver, ivoor en zeldzame dieren. In 1 Koningen 10:23 wordt heel nuchter vermeld dat Salomo alle koningen der aarde in rijkdom en wijsheid overtrof.

Geld was echter nog niet alles. De Bijbel vertelt dat Salomo „vele vreemde vrouwen” liefhad (1 Koningen 11:1). Ook dit is nogal zachtjes uitgedrukt. De huwelijken en echtscheidingen van de rijken in onze tijd geven de boulevardbladen eindeloos stof tot schrijven, maar Salomo's huwelijksleven zou helemaal het einde zijn geweest. Hij hield er namelijk *zevenhonderd* wettige vrouwen op na plus nog 300 bijvrouwen. Ten einde deze vrouwen te imponeren had hij een privéleger van wagenmensen — om precies te zijn 1400 wagens en 12 000 ruiters. Voor deze lieden liet hij zelfs aparte steden bouwen en importeerde hij paarden uit Egypte (hfdst. 10:28-29).

Was Salomo echter gelukkig?

Daarbij kon Salomo als oppermachtige koning natuurlijk alles doen waar hij zin in had — en hij deed het dan ook. Later schreef hij een boek over al zijn doen en laten, getiteld *Prediker*. Het is echter geen vrolijke, wulpse beschrijving van de geneugten van zinnenstrelende overdaad, maar een wrange, vaak sombere en zelfs trieste terugblik op een ongelukkig, onbevredigd leven.

In dit boek vertelt Salomo hoe hij zo ongeveer alles onder de zon probeerde om het geluk te vinden. Al spoedig begon hem het eeuwige feest te vervelen. „Maar zie, ook dit is ijdelheid. Van het lachen moest ik zeggen: Het is dwaas; en van de vreugde: Wat werkt zij uit?” (Pred. 2:2, *N. Vert.*) Hij vertelt dan dat hij ging drinken om te zien of hij het geluk in de drank kon vinden. Wat hij vond was niet het geluk, maar waarschijnlijk wel een kater. Hij richtte voor zichzelf monumenten op in de vorm van enorme, prachtige openbare gebouwen. Het waren indrukwekkende bouwwerken die ongetwijfeld een machtige stimulans vormden voor zijn zelfgevoel, maar gelukkiger schijnt dit hem niet gemaakt te hebben. Hij plantte wijn-

gaarden en in zijn botanische tuinen voerde hij kruisingen uit tussen allerlei zeldzame bomen en planten.

Dit vindt u allemaal beschreven in het tweede hoofdstuk van *Prediker*.

Heel zakelijk stelde hij vast: „Zo werd ik groter en rijker dan allen die vóór mij te Jeruzalem geweest waren; ondertussen bleef mijn wijsheid mij bij”. Ook bekende hij: „En niets dat mijn ogen wensten, ontzegde ik ze” (Pred. 2:9-10, *N. Vert.*).

Kortom Salomo bezat roem, geld en wijsheid — alle materiële zegeningen die men zich kan denken. Hij probeerde alles wat hij maar kon bedenken, en alles wat hij wilde, kon hij krijgen, elk ogenblik dat hij het wilde. Het was allemaal betaald. Het ontbrak hem aan niets dat zijn leven kon veraangenamen.

Maar Salomo was helaas doodongelukkig. Hij gaf het zelf toe: „Daarom kreeg ik een afkeer van het leven, want kwaad scheen mij het werk, dat onder de zon geschiedt: het is alles ijdelheid en najagen van wind” (Prediker 2:17, *N. Vert.*).

Waarom zou iemand die alles bezat — een onbeperkt en zeer afwisselend seksleven inbegrepen — zó genoeg hebben gehad van het leven dat hij zelfs aan zelfmoord dacht?

Het antwoord is dat Salomo wel wist wat hem gelukkig had kunnen maken, maar daaraan totaal geen aandacht wilde schenken. Had hij dat wel gedaan, dan zou zijn leven veeleer geweest zijn zoals dat van een andere man die een paar duizend jaar later leefde — een gelukkiger, bevredigender leven dat de moeite waard was geleefd te worden.

Van vervolger tot vervolgte

Deze man leek alle redenen te hebben zich ongelukkig te voelen. Hij was jood, en lid van de sekte der Farizeeën. Hij haatte de nieuwe sekte van mensen die zich „christenen” noemden naar een zekere Jezus Christus die in het openbaar was terechtgesteld, maar die volgens hen nog leefde. Hij beschouwde ze als een hinderlijke bedreiging voor het joodse Establishment waarin hij zelf een hoge positie bekleedde. Hij vervolgde de christenen dan ook met een felheid die de

meer liberaal denkende Romeinen aan wie het beheer over dat deel van het Romeinse rijk was toevertrouwd, verbaasd deed staan.

Deze man zou zich later bekeren tot de „sekte” die hij zo fel had vervolgd. Zijn vroegere geloofsgenoten zullen hem wel als niet helemaal normaal hebben beschouwd toen hij zo'n radicale omzwaai maakte. Deze man — u zult het al begrepen hebben — was Paulus. Later werd hij een apostel en een der voornaamste figuren in de nieuwtestamentische Kerk.

Verre ervan de schitterende rijkdommen te bezitten, waarin Salomo zich indertijd verheugde, was Paulus, die de zorg had voor de Gemeenten van God rond de Middellandse Zee, door omstandigheden gedwongen terug te vallen op het vak dat hij in zijn jeugd had geleerd — tenten maken — ten einde in zijn onderhoud te kunnen voorzien. Daar komt nog bij dat hij al zijn reizen óf te voet óf per schip moest maken, en hevige stormen kwamen maar al te vaak voor. Bovendien werd hij voortdurend bedreigd door degenen die de Kerk fanatiek vervolgden, zoals hij vroeger had gedaan. En hij slaagde er lang niet altijd in hun toorn te ontlopen.

In een van zijn brieven aan de gemeente te Corinthe geeft hij een opsomming van de „tegenslagen” die hij bij zijn werk voor de Kerk ondervond:

„Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één-slagen ontvangen, driemaal ben ik met de roede gezeseld, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee; telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar door volksgenoten, in gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeders; in moeite en inspanning, tal van nachten zonder slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder eten, in koude en naaktheid; (en dan), afgezien van de dingen, die er verder nog zijn, mijn dagelijkse beslomming, de zorg voor al de gemeenten” (2 Cor. 11:24-28, *N. Vert.*).

Een hele lijst van wederwaardigheden, genoeg om minder geestkrachtige lieden naar een veilig en comfortabel kantoorbaantje te doen verlangen. Maar Paulus had niet alleen met deze uiterlijke omstandigheden te kampen; hij had ook wat hij noemt een „doorn in het vlees”, misschien was er iets met zijn gezondheid, maar hij laat zich er nergens nader over uit (2 Cor. 12:7). Wel geeft hij te verstaan dat hij last had van zijn ogen (Gal. 4:15 en 6:11).

Daarbij komt nog dat hij geen indrukwekkend voorkomen had. Zelf zegt hij weinig hierover, maar hij vermeldt wel dat anderen hadden getracht hem zwart te maken in de ogen van zijn gemeente door nogal hatelijk te zinspelen op het feit dat hij in zijn brieven wel krachtige taal gebruikte, maar in zijn optreden geen sterke indruk maakte en een armzalig spreker was (2 Cor. 10:10). Hij was allesbehalve het type van de sterke, knappe, onverschrokken leider. Hij bekende zelf naar aanleiding van een bezoek aan de gemeente in Corinthe dat hij tot hen was gekomen „in zwakheid, met veel vrezende en beven” (1 Cor. 2:3). Zo iets zou men toch allerminst verwachten van een dergelijke heroïsche figuur die zo hoog staat aangeschreven in de kerkgeschiedenis!

Toch was Paulus gelukkig

Het zal nu wel duidelijk zijn welke lering wij hieruit kunnen trekken: geluk berust niet noodzakelijkerwijze op geld, maatschappelijke positie, een onbepert seksleven of ongelimiteerde macht. Iemand die in de slechtste levensomstandigheden verkeert, zoals Paulus, kan desondanks gelukkig zijn.

„... Want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoeg te nemen”, zegt Paulus in Filippienzen 4:11 (N. Vert.). „Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd ... zowel in overvloed als in gebrek” (vers 12).

Wat was zijn geheim? Wat wist Paulus wat Salomo niet wist?

Het antwoord is: NIETS.

Salomo kende wel degelijk de grondformule voor een gelukkig leven,

waarover Paulus sprak; alleen doordat hij zich niets ervan aantrok, heeft hij zijn leven letterlijk geruïneerd — zoals ook nu nog mensen door diezelfde houding hun leven ruïneren. Als een verbitterde oude man terugkijkend op zijn verkwiste jaren, gaf Salomo jongeren de raad zich aan zijn verkwete leven te spiegelen en niet dezelfde fout te maken. „En gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen, en de jaren naderen, van dewelke gij zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve ... Van alles, wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vrees God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt alle mensen” (Prediker 12:1, 13).

„Vrees God en houd Zijn geboden.” Hierdoor had Salomo gelukkig kunnen zijn — hierdoor zou zijn fabelachtige rijkdom (op zichzelf niet verkeerd) tot een zegen in plaats van een bittere ontgoocheling zijn geworden. En gehoorzaamheid aan de wetten van God, dát was het ene element in het leven van Paulus waardoor hij in staat was vol te houden, zelfs gelukkig te zijn, ondanks alle hindernissen op zijn weg.

En als u zich aan deze beginselen houdt en ze gehoorzaamt, kunt u gelukkig zijn, ongeacht in welke omstandigheden u verkeert.

Maar gelden zij ook nu nog?

„Alles goed en wel”, zult u zeggen, „maar wij leven nú, in de 20e eeuw, niet duizenden jaren geleden. Gesteld dat wij inderdaad zouden gaan leven volgens oude wetsvoorschriften zoals de tien geboden, hoe zou dat ons kunnen helpen in de betonnen woestijnen van onze grote steden, waar wij elke dag weer ons leven in het verkeer in de waagschaal stellen, met onbetaalde rekeningen zitten, met huwelijksproblemen worstelen, in angst zitten voor een gang naar het ziekenhuis, vervuilde lucht inademen?” Is het niet wat al te absurd de mensen voor te houden, is het niet een al te simplistische oplossing voor onze gecompliceerde menselijke problemen?

Toch niet. De tien geboden zijn van alle tijden en blijven van kracht,

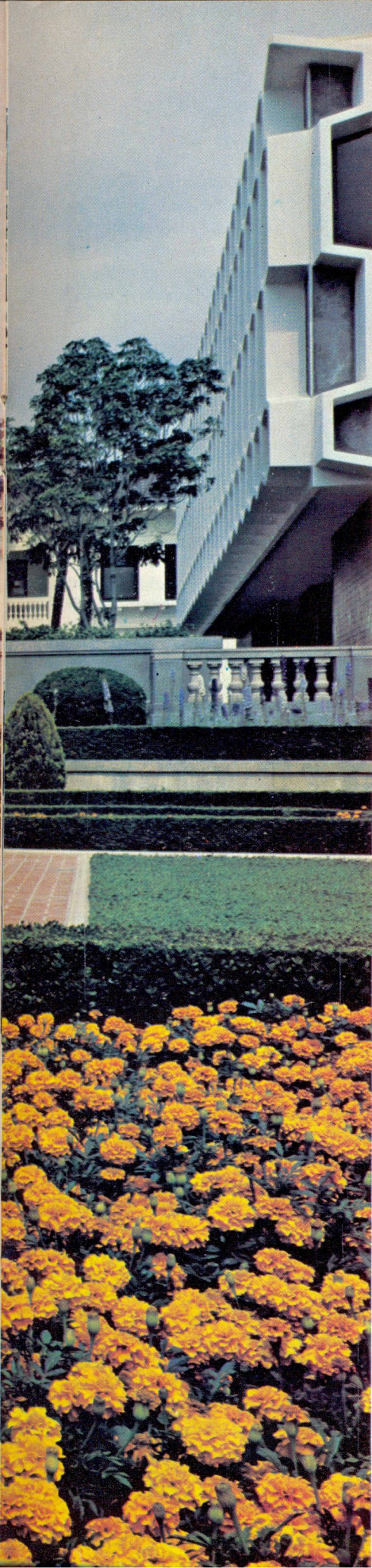
onverschillig in welke eeuw iemand is geboren. Het zevende gebod bijvoorbeeld zegt — wat velen misschien als iets waar ze al bang voor waren in de oren zal klinken — „Gij zult niet echtbreken”. Met andere woorden: „Bedrieg uw man of uw vrouw niet: dat zou u beiden ongelukkig maken”.

Zeker, het is lang niet zo dat alle mensen in deze tijd God gehoorzamen — en zij zullen het ook niet doen, tenzij zij niet anders kunnen. Maar bedenk eens wat de ongelooflijke gevolgen zouden zijn, als iedereen in de wereld zich aan dit ene zevende gebod zou houden! Geen gestrande huwelijken meer; geen hartverscheurend, niet bij benadering te peilen leed; geen ellendige jeugd meer, eerst bij de moeder, dan bij de vader doorgebracht, met de voortdurende spanningen en onzekerheid die zo'n situatie voor het kind meebrengt, waardoor het later, als volwassene, nog met grote problemen zit. Geen financiële lasten meer, doordat men voor een kind moet zorgen en alimentatie moet betalen aan een of twee gewezen echtgenotes. Als iedereen zich aan dit ene gebod zou willen houden, zouden huwelijken niet meer zo lichtvaardig worden gesloten. Jonge mensen zouden het huwelijk veel ernstiger nemen, als zij beseften dat zij zich voor het leven verbonden en niet slechts vrijblijvend — tot de dag waarop zij een ander fysiek aantrekkelijk wezen ontmoeten. Kortom, als de mensheid dit ene gebod zou gehoorzamen, zou haar veel narigheid, hartzeer en tragiek vóór en in het huwelijk worden bespaard.

En dit is nog slechts één van de tien geboden, slechts één voorbeeld waaruit duidelijk wordt waarom Salomo's advies „Vrees God en houd Zijn geboden” ons wijst op de weg die voor ons openstaat om tot een gelukkiger, voller en bevredigender leven te komen — een leven dat God wil dat iedereen zou moeten leven.

Indien u meer wilt weten over de tien geboden en hoe ze alle tien van toepassing zijn op het leven van vandaag, schrijf dan om het in de Engelse taal uitgegeven boekje *The Ten Commandments*. Op verzoek wordt u dit gratis toegestuurd. □

Ambassador College is *uniek*

Het antwoord voor hen die een waarlijk goede ontwikkeling willen opdoen. De beschrijving van een instituut dat bestemd is de toekomstige maatstaf van ware ontwikkeling vast te stellen.

door Roderick C. Meredith

WAAR op aarde kunt u de oplossingen vinden voor de waarlijk GROTE problemen van het leven?

Waar kunt u het ware antwoord vinden op de vraag waarom u op aarde bent, hoe de wereld en heel het leven ontstaan zijn, wat het grote doel is van het menselijk bestaan en wat de onveranderlijke levenswetten zijn die de menselijke bestemming regelen?

Deze zaken zijn niet onbelangrijk. Ze zijn waard om door de ontwikkelde mens aandachtig bestudeerd te worden!

HET LOMA D. ARMSTRONG ACADEMIC CENTRE van de campus te Pasadena in Californië omvat de gebouwen voor natuurwetenschappen en schone kunsten met daartussen Ambassador Hall.

Foto: Dave Conn — Plain Truth

Rol van de scholen

Deze generatie is zich meer bewust geworden van het belang van onderwijs dan enige andere generatie in de geschiedenis van de aarde. Vóór wij ons over dit feit gaan verheugen, zouden wij er goed aan doen de resultaten of „vruchten” van heel dit massaonderwijs te onderzoeken.

In de eerste plaats moet men beseffen dat een normaal kind meer uren met schoolgaan doorbrengt dan met enige andere bezigheid. Daarom dienen, indien behoorlijk gebruikt, de gedurende deze uren verworven kennis en gewoonten de voornaamste rol te spelen in de ontwikkeling van de mentaliteit en het karakter van het kind.

Ten tweede: hoewel het onderricht en het voorbeeld dat de ouders geven stellig een grote rol speelt in de ontwikkeling van het karakter van een kind en waar zijn belangstelling

SPORT IS BELANGRIJK VOOR EEN EVENWICHTIGE ONTWIKKELING — Ambassador College gelooft in de ontwikkeling van zowel lichaam als geest. Studenten van de campus te Bricket Wood nemen deel aan de jaarlijkse sportdag.

Foto: Ian Henderson — Plain Truth

naar uitgaat, zijn de ouders zelf produkten van de moderne opvoeding, en hun kennis — of gebrek aan kennis — van de vraag hoe ze hun kinderen moeten opvoeden, hebben ze in belangrijke mate op de hedendaagse scholen verworven.

Maar wat is het RESULTAAT van al dit onderwijs?

Onderzoek de vruchten

Niets in heel de geboekstaafde geschiedenis der aarde is te vergelijken met de onbeschaamdheid en het volslagen *gebrek* aan zedelijke verantwoordelijkheid en **KARAKTER** die de hedendaagse ongedisciplineerde jeugd aan de dag legt. Maar — zo voegen wij hier haastig aan toe — treft alleen deze ongedisciplineerde jongeren blaam voor hun wangedrag? Hoe zit het met het systeem waarin zij zijn opgegroeid?

Uit tal van FBI-rapporten blijkt dat de jeugd van onder de 18 verantwoordelijk is voor ongeveer de helft van alle ernstige misdrijven in de Verenigde Staten. Zestienjarigen plegen meer ernstige misdrijven dan vertegenwoordigers van enige andere leeftijdsgroep.

Het is in bijna heel de westerse wereld hetzelfde. De Canadese *Toronto Star* berichtte onlangs: „Vijf jaar geleden beliep de schade die jaarlijks aan de 136 scholen van Toronto door vandalen werd toegebracht, \$10 000. Verleden jaar was het meer dan \$200 000 — een stijging van 2000%.”

In Londen verklaarde een bestuurder van een onderwijzersbond verscheidene maanden geleden: „Er heerst een toenemende mate van ongedisciplineerdheid op de scholen: docenten worden aangevallen, leerlingen tiranniseren elkaar en plegen vandalisme. Het is voor de leerkrachten heel wat moeilijker geworden het gezag te handhaven.”

Het schier universele gebrek aan waarachtig en doeltreffend moreel onderricht thuis en op school is ontstellend. Is het een wonder dat syfilis en gonorrhoea na verkoudheid de meest voorkomende besmettelijke ziekten onder jonge mensen zijn?

Deze generatie is het eindprodukt van een ernstig gebrek aan *juist denken* en *juiste kennis*. Zulk een kennis MOET in ieder huis en op iedere school worden bijgebracht. De kennis

van de waarde van het menselijk leven en het grote doel van het menselijk bestaan is inderdaad de grondslag zelf van alle ware educatie. Maar op bijna iedere school en universiteit is juist deze **GRONDSLAG** van onderwijs afwezig — *weggelaten!*

Een verkeerde grondslag

De meeste leerlingen wordt NIET voorgehouden *hoe men moet leven*, wat de wetten zijn die het menselijk geluk beheersen en wat het uiteindelijke doel van het menselijk bestaan is. De maatschappij zelf heeft deze grondslag — het uitgangspunt van alle ware kennis — en de Schepper en Zijn geopenbaarde levenswetten, verworpen. De mens heeft daarvoor een grondslag van zand in de plaats gesteld — de godverloochenende evolutietheorie. Daardoor zijn onze maatschappij en ons opvoedingssysteem moreel gesproken in een uiterst precare situatie geraakt.

Ofschoon zelfs in onze geestelijk verwrongen maatschappij de meeste jonge mensen die een hogere opleiding gaan volgen, nog — hoe vaag ook — in God geloven, is het merendeel van

hen na vier jaar „hoger onderwijs” atheïst of agnosticus, of geven er eenvoudig niet om. Dit is dus het uiteindelijke RESULTAAT van ons „onderwijs”-systeem, dat mensen aflevert die alleen in materiële kennis geschoold zijn, terwijl ze de Schepper die hen gemaakt heeft en Zijn wetten die Hij ter bevordering van hun geluk gegeven heeft, ontkennen.

Bestaat er een alternatief waartoe de jeugd zich in onze verwarde maatschappij kan wenden?

Ambassador is anders

Er is nu één hogeschool — met een campus op drie verschillende plaatsen — die een uniek alternatief biedt voor de hoe langer hoe onpersoonlijker en materialistischer wijze van educatie die de gangbare norm in de westerse cultuur is. Dit is Ambassador College — een voor beide seksen openstaande instelling voor de vrije kunsten en theologie die uitmunt in het verlenen van begrip voor de werkelijk belangrijke zaken van het leven.

Op Ambassador worden de studenten ertoe geprikkeld en aangemoedigd *afdoende antwoorden* te zoeken op het „waarom” en „waarvoor” van dit leven en het menselijk bestaan.

Ambassador is zelfs onder instellingen met een filosofische of theologische inslag uniek. Het leven is hier interessant. Een geest van ware intellectuele vrijheid — onbelemmerd door traditie — en een atmosfeer van leren *leven* zijn overheersend.

Het motto van Ambassador is: „Herover de juiste waarden”. Wij brengen dit motto tot leven op de drie campussen van Ambassador College!

Soort van onderricht

Het aantal studenten op een campus van ons wordt opzettelijk betrekkelijk klein gehouden. Daardoor biedt Ambassador vele voordelen ten aanzien van een persoonlijk soort onderricht en raadgeving, dat op de universiteit of hogeschool van grote omvang vrijwel niet voorkomt.

Studenten zijn niet alleen maar nummers. Ze zijn menselijke individuen, die als zodanig door de docenten en het personeel van het college gekend en behandeld worden.

Er wordt een uitstekende opleiding

gegeven op het gebied van spreken in het openbaar. Want behalve zeer praktisch en op persoonlijke leest geschoeid onderricht tijdens formele spreekcursussen, vormen speciale spreekclubs voor mannen, gemodelleerd naar het patroon van de *Toastmaster's International Clubs*, een fundamentele activiteit op Ambassador College. Ze zijn een zeer stimulerend en prettig verlengstuk van de lessen in spreekvaardigheid gebleken.

De deelneming der studenten aan takken van sport als basketbal, tennis, atletiek, zwemmen en waterpolo is intensief, en menige opwindende laatste speelhelpt van een spannende basketbalwedstrijd blijft de studenten nog lang in herinnering.

De studentenbands nemen aan tal van studentenbijeenkomsten deel en zanggroepen van studenten vormen een bron van inspiratie en vreugde voor vele duizenden mensen en niet in 't minst voor de studenten zelf!

Enkele markante facetten

De campus te Pasadena is slechts enkele kilometers verwijderd van enkele der belangrijkste bibliotheken van de VS, twee wereldberoemde observatoria, beroemde kunstgalerijen en musea, en vermaarde technologische instellingen waar voortdurend belangrijk wetenschappelijk onderzoek aan de gang is. Gisteravond nog heeft schrijver dezes een groep studenten vergezeld op een bezoek aan de studio waar een welbekende televisieshow wordt gemaakt. In het naburige Hollywood en Los Angeles zijn tal van mogelijkheden van opvoedkundige en recreatieve aard — en het strand en de bergen bevinden zich vlak bij onze campus te Pasadena.

Onze Engelse campus, gelegen in de mooie „groene gordel” even ten noorden van Londen, biedt een ideale, rustige atmosfeer voor studie en sport. De treinverbinding met Londen bevindt zich op nog geen kilometer afstand van de campus en maakt het

Foto: Salam Maidani — Plain Truth

BEZICHTIGEN VAN DE VEESTAPEL — De 80 ha grote boerderij van de campus te Bricket Wood biedt optimale gelegenheid voor de uitvoering van het agrarische programma van het College.

centrum van Londen met het wereldberoemde British Museum, de National Art Gallery en de Parlementsgebouwen, gemakkelijk bereikbaar voor onze studenten in Engeland.

Behalve de voortreffelijke outillage die op elke campus aangetroffen wordt, biedt onze campus in Texas ongewoon goede mogelijkheden voor sportbeoefening in de openlucht, zoals zwemmen, waterskiën en paardrijden. Uitstapjes van opvoedkundige aard worden ondernomen naar instellingen als het Houston Space Center, alsook naar concerten, lezingen en andere activiteiten in het naburige Dallas en andere steden.

De weg naar success en geluk

Ofschoon het iemand die nooit een campus van Ambassador College bezocht heeft, misschien als een cliché in de oren klinkt, is het één feit dat de bezoeker kan zien en voelen dat de studenten op Ambassador de WEG naar ware en duurzame vreugde, produktiviteit en succes wordt geleerd.

Ambassador College vorst naar juiste beginselen en probeert deze in praktijk te brengen door mensen te helpen een beter, produktiever en gelukkiger leven te leiden. Veel werd tot stand gebracht door de werkers van het eerste uur. Veel meer blijft er nog te doen voor studenten van vandaag en de toekomst.

Ambassador College is niet geschoeid op de traditionele, stereotype leest van Europese en Amerikaanse universiteiten. Het is tekenend dat studentenprotestdemonstraties, geweld, druggebruik en immoreel gedrag hier onbekend zijn.

Letterlijk tientallen vooraanstaande zakenlieden en ambtenaren hebben getuigd van het voortreffelijke voorbeeld dat onze studenten geven. Dikwijls komt het tot de uitgesproken of stilzwijgende vraag: „Wat maakt uw studenten zo gelukkig?” Dit, let wel, in een tijd waarin maar al teveel universitaire gemeenschappen studenten hebben gekweekt die hoe langer hoe opstandiger, gefrustreerd en gedeprimeerd worden.

Nogmaals, waarom zijn onze studenten zo gelukkig?

De oorzaak is dat ze op een instituut zijn gekomen waar inzicht

in de menselijke oorsprong en doelstellingen voorop staat en waar de manier om een volledig en overvloedig leven te leiden niet alleen in de klaslokalen wordt ingeprent, maar ook in de activiteiten en de culturele atmosfeer zelf van elke campus van Ambassador College.

Deze levenswijze is gebaseerd op de geopenbaarde wetten van de Schepper — wetten, even werkzaam als de wet van de zwaartekracht. Ze is gebaseerd op een geestelijk principe, dat Jezus Christus gaf: „*Het is zaliger te GEVEN, dan te ontvangen*” (Handelingen 20:35).

De meeste studenten op Ambassador hebben *bewezen* dat er een machtige, persoonlijke Schepper-God is, die onmiskenbaar leeft en hier op aarde een groots doel verwezenlijkt. Ze hebben gelegenheid de gehele dag lang de *levenswijze* in praktijk te brengen die de mens in het door de Schepper gegeven Leerboek is geopenbaard. Daardoor zijn ze gelukkig en opgewekt. Het leven wekt geestdrift in hen!

Behalve praktische bijbelcursussen wordt er een hoogst belangrijke cursus gegeven in levensbeginselen. Deze cursus houdt een begrip in van vele levenslessen die aan een andere instelling nooit zouden worden onderwezen. Hij omvat een reeks lezingen over de betekenis van het huwelijk, omgang met de andere sekse, het kiezen van de juiste levensgezel en ten slotte over de bedoelingen die de Schepper met het huwelijk voorhad en de wetten die het regelen.

Het resultaat?

Elke Ambassador-campus wordt door duizenden vrienden, burens, zakenlieden en de autoriteiten als een van de drie gelukkigste plaatsen op aarde beschouwd. En bovendien zijn van de honderden over een periode van ongeveer 24 jaar gesloten huwelijken van afgestudeerden bij Ambassador, slechts drie op echtscheiding uitgelopen. En minstens twee daarvan waren huwelijken die onze huwelijksraadgevers nadrukkelijk hadden aangeraden!

Studenten op Ambassador College wordt geleerd hoe ze goede echtgenoten kunnen zijn, hoe ze hun kinderen moeten onderwijzen, disciplineren, liefhebben en inspireren, hoe ze hard moeten werken — hun

werkgever dienen — en hun taak steeds beter doen. De stralend gelukkige huwelijken, het leven en het succes van afgestudeerden van Ambassador zijn een welsprekend getuigenis van het feit dat de levenswijze van Ambassador *praktisch* is.

Ze werkt. Ze levert juiste resultaten op!

Wij blijven vooruitgaan

Ambassador College, de docenten en studenten, zijn bevoorrecht omdat ze de WEG naar volmaaktheid kennen. Daardoor blijven wij al voortgaande leren, bouwen en groeien.

Dit maakt het leven *boeiend!*

Daar wij weten wáár de mens vandaag is gekomen en waar de mens heengaat, geven wij God Zijn plaats in het geheel terug — en hierdoor krijgt iedere klas en iedere activiteit nieuwe *zin!* Wij nemen voortdurend toe in kennis en inzicht. Dit alles maakt een campus van Ambassador College tot een der drie zinrijkste plaatsen ter wereld! De „familie”-atmosfeer die onder onze docenten en studenten heerst — de geest van liefde, van warmte en van dienstvaardigheid is uniek in deze wereld.

Alle jonge mensen die de leeftijd hebben bereikt om te studeren, doen er goed aan de mogelijkheid aan Ambassador College te studeren in overweging te nemen en zich ertoe te zetten dit doel te verwezenlijken! Zij die buiten de Verenigde Staten wonen, kunnen schriftelijk het *College Prospectus* aanvragen bij de Director of Admissions, Ambassador College, Bricket Wood, St. Albans, Herts., Engeland. Een grondige kennis van de Engelse taal is uiteraard noodzakelijk.

Ambassador College vormt voor een ieder wiens belangstelling uitgaat naar het volgen van een ware educatie, de uitdaging van hun leven. Een opleiding aan Ambassador kan van velen extra inspanning en vastberadenheid vergen. Voor hen die integriteit en wilskracht bezitten is Ambassador College gesticht.

Ambassador College eist uitmuntendheid in zowel *vastberadenheid* en *karakter* als in studie, wetenschappelijk onderzoek en het verwerven van materiële kennis. Het is deze uitmuntendheid die deze instelling waarlijk *uniek* maakt in heel de wereld. □

Wat onze lezers schrijven

Menselijk verstand

„Heel hartelijk dank voor het eerste proefnummer van *De ECHTE WAARHEID*. Met veel belangstelling heb ik alle artikelen uit dit nummer gelezen. Vooral het artikel over 'De oorsprong der talen' [juli 1972] en over het verschil tussen het dierlijk brein en het menselijk verstand vind ik bijzonder waardevol in deze tijd waarin veel mensen zonder meer de evolutietheorie als 'bewezen' aanvaarden.”

H. P. J., Stadskanaal

„Wat mij in de laatste nummer bijzonder geïnteresseerd heeft zijn uw bijdragen over het menselijk verstand en gedrag. Zij eisen mijn aandacht op omdat ze op een eerlijke manier alle vondsten van de gedragswetenschappen onder ogen zien. Ze onthullen mij tevens gegevens waarvan, alhoewel ik psychologie studeer, niet op de hoogte was.”

E. M., Bree (Limb.)

Bestaat God?

„Ik meende dat of God bestaat, niet te bewijzen valt; zoiets is toch een zaak van geloof. En als het bewezen kan worden, zouden ook alle ongelovigen en wetenschapsmensen eens en voor altijd overtuigd kunnen worden van het feit dat God werkelijk bestaat. Zoudt u willen beginnen, mij het bewijs, dat eigenlijk niet nodig is, of zou moeten zijn, te zenden?”

R. P., Rolde

• *De brochure Bestaat God? en de overdruk Zeven bewijzen dat God bestaat zijn u inmiddels gratis toegezonden.*

Ons levensdoel

„Bij deze wil ik u mijn hartgrondige dank zeggen voor de toezending van *De ECHTE WAARHEID*. Dit fantastisch tijdschrift heeft mij een verrassende kennis bijgebracht over het doel van ons leven. Graag zou ik een onderwerp behandeld willen zien als 'Waarom zijn wij op aarde?'”

D. S., Paramaribo

• *Vraag ons zojuist verschenen boekje Waartoe bent u geboren? aan. Het behandelt deze vraag grondig! Het is gratis, evenals alle andere publikaties die u aangekondigd ziet.*

De Echte Waarheid

„Vele jaren geleden heb ik eens gereflecteerd op een door u gedane aanbieding voor het kennismaken met *De ECHTE WAARHEID*.

„Het blad voldeed mijn vrouw en mij niet. Nu worden wij wederom via een advertentie in *Het Beste* met uw werk geconfronteerd. Al die jaren hebben wij ons beziggehouden met het zoeken naar waarheid. Het zou voor ons nu zeer interessant zijn te weten of wij in de loop van die tijd dichter bij 'de echte waarheid' zijn gekomen, dan wel of wij er juist verder van zijn afgedwaald.

„Wij menen dat het antwoord op deze en andere niet in deze brief geformuleerde vragen, het beste kan worden verkregen door u te vragen ons wederom drie maanden lang gratis *De ECHTE WAARHEID* toe te zenden.”

G.J.B., Eindhoven

„Reeds enkele jaren word ik meer en meer geboeid door wat u programmeert en de mensen schenkt aan vrede en kennis van (inderdaad) de echte waarheid.

„Daar ik ook in mijn vrije tijd me bezighoud met jeugdclubactiviteiten zou het me genoegen doen nog een paar van uw publikaties voor mijn persoonlijk gebruik te ontvangen. Ik denk hier aan *Wie zal het beelal beheersen, Een vleugellamme theorie* en *De Bijbel bewezen*.

„Het is altijd interessant en zelfs noodzakelijk 'gewapend' te zijn om zelfs aan de meest kritische mensen een antwoord op hun vragen te kunnen geven.”

G.D., Zwijnaarde (O.-VI.)

„De *ECHTE WAARHEID* is werkelijk een unicum op religieus gebied, waar veel wat met de kerk te maken heeft op instorten staat. Uw artikelen kenmerken zich door glasheldere logica en geïnspireerd denken.”

E.L., Enschede

„Wat de inhoud van uw blad betreft, wens ik u te feliciteren met de variatie in de artikels. Het verdient werkelijk alle lof dat u erin slaagt zo'n verscheidenheid in thematiek te bereiken en op die manier totaal uiteenlopende aspecten van de maatschappij onder de loupe te nemen. In hoeverre u erin slaagt als opinieblad en informatieve uitgave een objectieve visie op de onderzochte evoluties te geven, kan ik mij aan de hand van deze eerste kennismaking moeilijk uitspreken. Ik kijk dan ook uit naar verder nieuws van u.”

A.G.F.V., Oudenaarde (O.-VI.)

De Wereld van Morgen

UITZENDTIJDEN

IN EUROPA

In het Engels —

RADIO MANX — 188 m (1594 kHz) — zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 — 89 & 91 mc. VHF — zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans —

RADIO LUXEMBURG — 1293 m — 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN — Felsberg, Saar, Duitsland — 1647 m (182 kHz) — zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits —

RADIO LUXEMBURG — 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) — zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans —

RADIO CLUB PORTUGAL — Porto, Portugal — 382 m — zaterdags: 22.30.

CASCASA RADIO MIRAMAR — Barcelona, Spanje — 1520 kHz — 's maandags: 6.45, vrijdags en zaterdags: 24.00.

IN CANADA

In het Engels —

CKY — Winnipeg — 580 kHz — zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CKOY — Ottawa — 1310 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

In het Frans —

CJSA — Ste-Agathe-des-Monts, Quebec — 1230 kHz — 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags en zaterdags: 17.00.

IN AUSTRALIË

In het Engels —

2KY — Sydney — 1020 kHz — 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA — Ballarat — 1320 kHz — zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK — Brisbane — 1300 kHz — zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT — Hobart — 1080 kHz — zondags t/m vrijdags: 19.30.

SEKS begint thuis – voor tieners met onachtzame ouders

Waar doet een tiener zijn of haar eerste seksuele ervaring op? In een auto? Op een eenzame plek? Verbijsterend genoeg, in of op geen van die plaatsen. Meestal beginnen tieners juist thuis met voorechtelijke seks, terwijl hun ouders afwezig zijn.

door Paul William Kroll

„**W**LIJ GINGEN naar het huis van mijn vriendinnetje en zaten naar platen te luisteren”, is het verhaal van een tiener, die vertelt hoe het gebeurde. „Haar ouders waren voor het weekend naar het meer gegaan of iets dergelijks. We begonnen wat te vrijen, alleen maar zoenen en toen...”

Het werd hun eerste ondervinding met geslachtsgemeenschap.

Een andere tiener beschreef het als volgt: „Mijn vriendinnetje paste op voor een echtpaar. En ze vonden het niet erg dat ik ook kwam. Ze bracht de kinderen naar bed en wij keken tv. Toen gingen we dicht bij elkaar zitten, begonnen te zoenen en...”

Dit waren de belevenissen van een ander stel. Ditmaal was een ongewenste zwangerschap het tragische gevolg.

In beide gevallen hadden ouders tieners zonder toezicht hun huis laten gebruiken.

Waarom seks thuis begint

Helaas zijn bovenstaande voorbeelden geen incidentele gevallen, want talloze tieners beginnen juist thuis

met voorechtelijke seks. Vele onwetige kinderen zijn op de bank in de woonkamer verwekt.

In mei 1969 publiceerde dr. Clyde von der Ahe de resultaten van een onderzoek, dat hij had verricht bij 151 ongehuwde moeders in kraamklinieken in en rondom Los Angeles. Hij had gepoogd „enkele oorzaken van buitenechtelijke zwangerschap te bepalen”. Het bleek dat „gebrek aan ouderlijk toezicht” een van de „kenmerkende factoren” was, die voorechtelijke zwangerschappen veroorzaaken.

In zijn vragenlijst werd naar de „plaats waar de allereerste seksuele ervaring was opgedaan” gevraagd. De antwoorden toonden aan dat bijna drie op de vier meisjes hun eerste geslachtsgemeenschap hadden gehad op een van de volgende plaatsen: bij het meisje thuis (15,9%), bij de jongen thuis (41,7%), bij een familielid thuis (2,6%), bij een vriend of vriendin thuis (11,3%). Deze cijfers bij elkaar geteld betreffen meer dan 70% van de ongehuwde moeders uit het onderzoek.

„Het belang van ouderlijk toezicht

bij het samenzijn van tieners is maar al te duidelijk”, constateerde dr. von der Ahe.

Ouders zijn verantwoordelijk

Bij elkaar genomen had ongeveer 90% van de ongehuwde moeders haar eerste geslachtsgemeenschap bij iemand thuis of in een auto gehad. Als ouders voorzichtiger waren en toezicht uitoefenden, zouden ze persoonlijk verantwoordelijk kunnen zijn (en ze zijn persoonlijk verantwoordelijk) hun tieners behulpzaam te zijn bij het vermijden van voorechtelijk geslachtsverkeer en zodoende het aantal ongewenste zwangerschappen bij tieners aanzienlijk doen verminderen.

Dr. von der Ahe beklemtoonde de verantwoordelijkheid van de ouders in de conclusie: „Wij kunnen niet teveel nadruk leggen op de belangrijkheid van ouderlijk toezicht en de gevaren die onafscheidelijk verbonden zijn aan het feit dat jonge tieners toegelaten worden vaste verkering te hebben”.

Hoe het Engelse ouders vergaat

In Engeland publiceerde de sociopsycholoog Michael Schofield de re-

sultaten van een gigantisch zich over drie jaren uitstrekkend onderzoek naar de seksuele gedragingen van jonge mensen in een boek getiteld *The Sexual Behavior of Young People* (1965). Schofield en zijn team onderzochten 934 jongens en 939 meisjes. Ze waren gekozen door een steekproef in zeven gebieden in Engeland en Wales.

Het rapport omvatte alle seksuele activiteiten van simpel zoenen en vrijen tot voorechtelijke geslachtsgemeenschap. Schofields onderzoek wordt zowel in de VS als in Engeland beschouwd als een der nauwgezetste onderzoeken ooit op dit delicate gebied ondernomen.

Een klein gedeelte van Schofields onderzoek was opgesteld om de plaats vast te stellen waar de eerste voorechtelijke geslachtsgemeenschap van een stelletje plaatsvond. Een ander gedeelte bracht de mogelijkheid om thuis *zonder ouderlijk toezicht* vrienden te ontvangen in verband met de mate van seksuele activiteit. Schofields samenvattend commentaar op dit aspect van zijn onderzoek vestigt wederom de aandacht op de noodzaak van ouderlijk toezicht. Hij stelde zonder meer dat diverse facetten van zijn onderzoek „aantonen dat de gedragingen van tieners afhankelijk zijn van de *gelegenheid die hun geboden wordt*”.

Hij voegde eraan toe dat „er een grote overeenkomst bestaat tussen de mate van seksuele activiteit en de mogelijkheid om vrienden thuis te ontvangen zonder ouderlijk toezicht”. Dit geldt voor zowel jongens als meisjes. Later gaf Schofield als commentaar: „Jongens en in mindere mate meisjes, die zo nu en dan alleen over het huis kunnen beschikken, hebben waarschijnlijk een ruimere seksuele ervaring”.

De gevolgtrekking voor ouders ligt voor de hand. Men kan tieners helpen seksuele activiteiten en de ongewenste resultaten die erdoor veroorzaakt kunnen worden, te vermijden door voldoende toezicht te houden op de „gelegenheid die de tieners geboden wordt” — waarbij in de eerste plaats gedacht wordt aan het eigen huis. Schofield staaft deze algemene conclusie met harde feiten.

Seksuele ervaring van jongens

Bij het analyseren van zijn gegevens betreffende de plaats waar de eerste geslachtsgemeenschap plaatsvond, constateerde Schofield dat 63% van de jongens hun eerste seksuele ervaring hadden opgedaan thuis of bij het meisje thuis. Een andere ca. 7% had hun eerste seksuele ervaring opgedaan op een fuifje. Dit kan vertaald worden met „bij een vriend of vriendinnetje thuis”. Schofield maakte dit op uit zijn ondervraging van de tieners. „Geen andere plaats”, zo constateerde hij, „komt zo vaak voor als het ouderlijk huis van de tieners; zelfs in die gevallen waar de eerste ervaring op een fuifje plaatsvond, was dat gewoonlijk bij een van de betrokken tieners thuis.”

Schofield constateerde dat 31% van de jongens die „nooit alleen over het huis konden beschikken” geslachtsgemeenschap hadden gehad. In tegenstelling hiermede hadden 68% van degenen, die „thuis vrienden en vriendinnetjes konden ontvangen zonder de ouders erbij” ervaring met geslachtsgemeenschap opgedaan. Veertig procent van de „nooit alleen thuis”-meisjes hadden geslachtsgemeenschap ervaren, tegenover 55% van de meisjes die konden „ontvangen zonder de ouders erbij”. Ze konden (helaas) altijd nog gaan naar het *toezichtloze huis* van hun vriendje.

De rol die de ouders spelen bij het hetzij uitstellen van of medewerken aan seksuele tolerantie is heel duidelijke.

lijk. Geleerden in de sociologie worden geconfronteerd met de overduidelijke conclusie dat de ouders zelf hoofdzakelijk verantwoordelijk zijn voor de tolerante houding van hun tieners ten opzichte van seks.

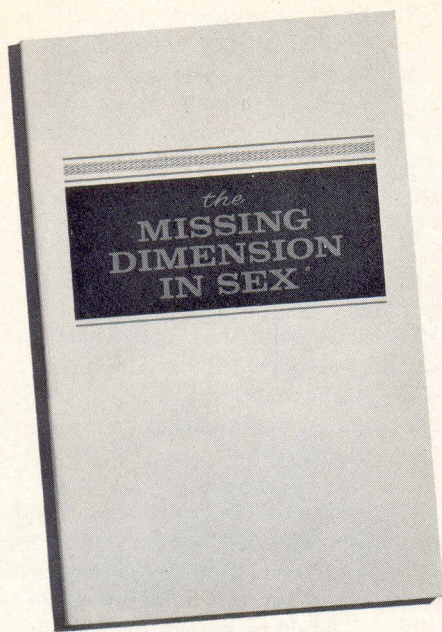
Ouders zijn te tolerant

Ira Reiss, hoogleraar in de sociologie en directeur van het gezinsstudiecentrum van de Universiteit van Minnesota, wordt beschouwd als een van de ter zake deskundigen op het gebied van de mentaliteit ten opzichte van seks en het seksueel gedragspatroon in de Verenigde Staten. Zijn werk *The Social Context of Premarital Sexual Permissiveness* bevat de resultaten van het eerste sociologische onderzoek, waarbij gebruik gemaakt werd van een landelijke waarschijnlijkheidssteekproef op het gebied der voorechtelijke seksuele gedragingen.

Wat waren de indicaties en conclusies van het onderzoek van Reiss? „Voorechtelijke tolerantie wordt verhoogd door een systeem van ongebonden omgang der seksen en de normen van een jeugdcultuur, en tegengegaan door nauwere banden met volwassen instellingen zoals het gezin en de godsdienst.” Reiss vindt een voortdurende stroming „naar een autonoom, door de deelnemers geleid systeem van omgang met elkaar, waarbij de vrijende paren betrekkelijk zonder toezicht zijn en hun normen een uiting van liefde toelaten”.

Foto: Mike Hendrickson — Plain Truth

Sleutel tot succes in het huwelijk

VROEGER heerste er onwetendheid en preutsheid. Nu worden we overvallen door een lawine van seksliteratuur. Maar de werkelijke kennis over huwelijk en seksualiteit — de betekenis en het doel ervan — was tot op heden niet beschikbaar.

Dit boek vult de hiaat in de wetenschap over de seksualiteit. Het geeft u goede raad en een levensbelangrijk begrip in deze tijd van algemene verwarring op seksueel gebied.

Uit de inhoud:

- **De wereld in opstand**
- **Het goddelijke doel van seks**
- **Tienerverhoudingen**
- **De beste leeftijd om te trouwen**
- **Verloving en huwelijk en vele andere onderwerpen.**

Als u Engels kunt lezen, 21 of verloofd bent, schrijf ons dan om dit boek. Het wordt u op aanvraag gratis toegezonden.

Wat moeten de ouders dan doen? Zij moeten hun kinderen normen bijbrengen, die hun *niet* toestaan liefde uitsluitend met seks gelijk te stellen. Ze moeten hun ook een juist begrip bijbrengen van het huwelijk en de verantwoordelijkheden die seks met zich meebrengt. Ter ondersteuning van dit onderricht moeten ouders (en tieners moeten dat ook) zich bewust zijn van de gevaarlijke situaties, die leiden tot geslachtsverkeer buiten het huwelijk.

In een wereld vol verwarring inzake seksueel gedrag kunnen ouders hun kinderen een gezonde dosis bescherming geven door één praktisch hulpmiddel: *toezicht houden op wat er thuis gebeurt*. Natuurlijk kan dit moeilijk gedaan worden door slechts één paar ouders. Als de ouders van de vrienden en vriendinnen van uw tiener thuis geen toezicht houden, kan uw optreden geen uitwerking hebben; dat wil zeggen, tenzij uw tieners de juiste normen kennen en zich eraan houden.

Heb begrip voor de problemen van uw tieners

Alleen maar streng verbieden is niet altijd de oplossing. Om toezicht werkelijk doeltreffend te doen zijn, moeten ouders actief betrokken raken bij het leven van hun tieners en alternatieven bieden voor de fuif of het huis zonder hun toezicht.

Ouders vergeten vaak hoe het was toen zij jong en nog niet getrouwd waren. Tieners moeten vechten tegen nieuwe lichamelijke en emotionele aanvechtingen, de pressie van hun leeftijdsgroep, het bombardement van een moraal van genot zoeken. Wat ze het minst nodig hebben is door hun ouders de les gelezen te worden of door hen losgelaten te worden. Ze hebben behoefte aan positieve en hartelijke ouderlijke leiding. Om deze leiding te geven moeten ouders vertrouwen opbouwen tussen henzelf en hun tieners, de betekenis van de man-vrouw relatie uitleggen en hun tieners een gevoel van zedelijke verantwoordelijkheid inprenten. Deze deugden ontbreken kennelijk in een groot aantal gezinnen.

Ouders moeten ter bescherming van hun tieners een maatstaf stellen: geen enkel lid van de andere seks mag het

huis binnengelaten worden wanneer de ouders afwezig zijn. Maar de reden ervoor moet wel uitgelegd worden — wat het onderwerp van dit artikel is — en alternatieven dienen gegeven te worden. U zou bijvoorbeeld een fuif kunnen laten geven terwijl u thuis bent. Indien enigszins mogelijk zou u uw tiener en enkele van zijn kameraden mee kunnen nemen als u een tochtje gaat maken. Het behoeft geen betoog dat u niet voortdurend van huis weg hoeft te zijn.

Ouders: help uw tiener

Ouders die beseffen dat seks bewaard moet blijven voor het huwelijk, zullen hun tieners willen beschermen tegen het overtreden van dit door God geopenbaarde principe.

Kinderen groeien op en worden onafhankelijke menselijke wezens. Zij zullen doen wat *zij* willen. Tenzij ouders er dus in geslaagd zijn het „geen seks vóór het huwelijk” een onderdeel van de morele gedragswijze van hun tieners te doen zijn, hebben ze gefaald.

Wantrouwen, kille weigeringen en dergelijke zullen niets uithalen.

Tieners moeten onderricht worden **WAAROM** seks voor het huwelijk — hoewel het tijdelijk leuk kan lijken — niet de juiste weg is. Ze moeten geconfronteerd worden met de wetten van God en ertoe komen ze vanuit zichzelf te aanvaarden. Maar als er geen maatstaf aanwezig is, bestaat de kans dat de tiener geen reden ziet zich ervan te onthouden.

De juiste maatstaf in zaken van seksuele aard is een helaas ontbrekende dimensie in de momenteel beschikbare kennis.

Als u tieners heeft en nog niet het boek *The Missing Dimension in Sex* heeft bestudeerd, schrijf ons dan om een exemplaar hiervan als u de Engelse taal beheerst. Dit boek legt de betekenis en zin van seks uit, hoe en wanneer het door de Schepper ontworpen werd en hoe er naar behoren van te genieten. Dit belangrijke boek zal u ook de juiste methode bijbrengen voor het onderrichten van uw kinderen in de essentiële principes betreffende seks. Lees het en help uw kinderen de gevolgen van voorechtelijke seks vermijden. Geen enkele welmenende ouder mag nalaten het te lezen. □

Wie is daar mijn wereld aan het vervuilen?

Velen van ons zien het probleem van milieuvervuiling als iets dat te wijten is aan een veelkoppig monster dat „MEN” wordt genoemd: „Men verontreinigt de wereld” — en dat roept dan een vaag beeld op van een geweldige maar ongrijpbare groep van Industriëlen, Politici en Andere Mensen. Maar is „men” werkelijk de enige schuldige? Zou alles ten goede keren als er maar wetten kwamen tegen die „men”?

door Larry Gott

ER HEERST een milieucrisis. Niet alleen de kwaliteit van het leven, maar het leven zelf wordt bedreigd.

Toch zien velen niet precies de oorzaak waardoor onze natuurlijke omgeving achteruitgaat en vervuult.

De symptomen van de ecologische ziekte manifesteren zich zó overduidelijk dat wij ertoe neigen de schuld te geven aan voor de hand liggende bacillendragers (de Industrie, de Auto, enz.) zonder eerst de bacil te isoleren.

Die bacil huist in onze eigen mentaliteit.

Het isoleren van de bacil

Bijna iedereen voelt zich verontrust over het lot van onze planeet. Maar hoe ongerust wij ook mogen wezen, toch zijn er veel te weinigen onder ons die inzien dat wij zélf de

voornaamste oorzaak vormen van het probleem. Nog veel minder zien wij in dat de uiteindelijke oplossing ervan niet in de eerste plaats van regeringsmaatregelen of van de industrie afhangt, maar van onze eigen persoonlijke inspanning.

In zijn totaliteit is de invloed van miljoenen mensen op hun omgeving gemakkelijk te overzien. Maar het valt vaak moeilijk te geloven dat het doen en laten van één enkel mens al een groot verschil kan maken.

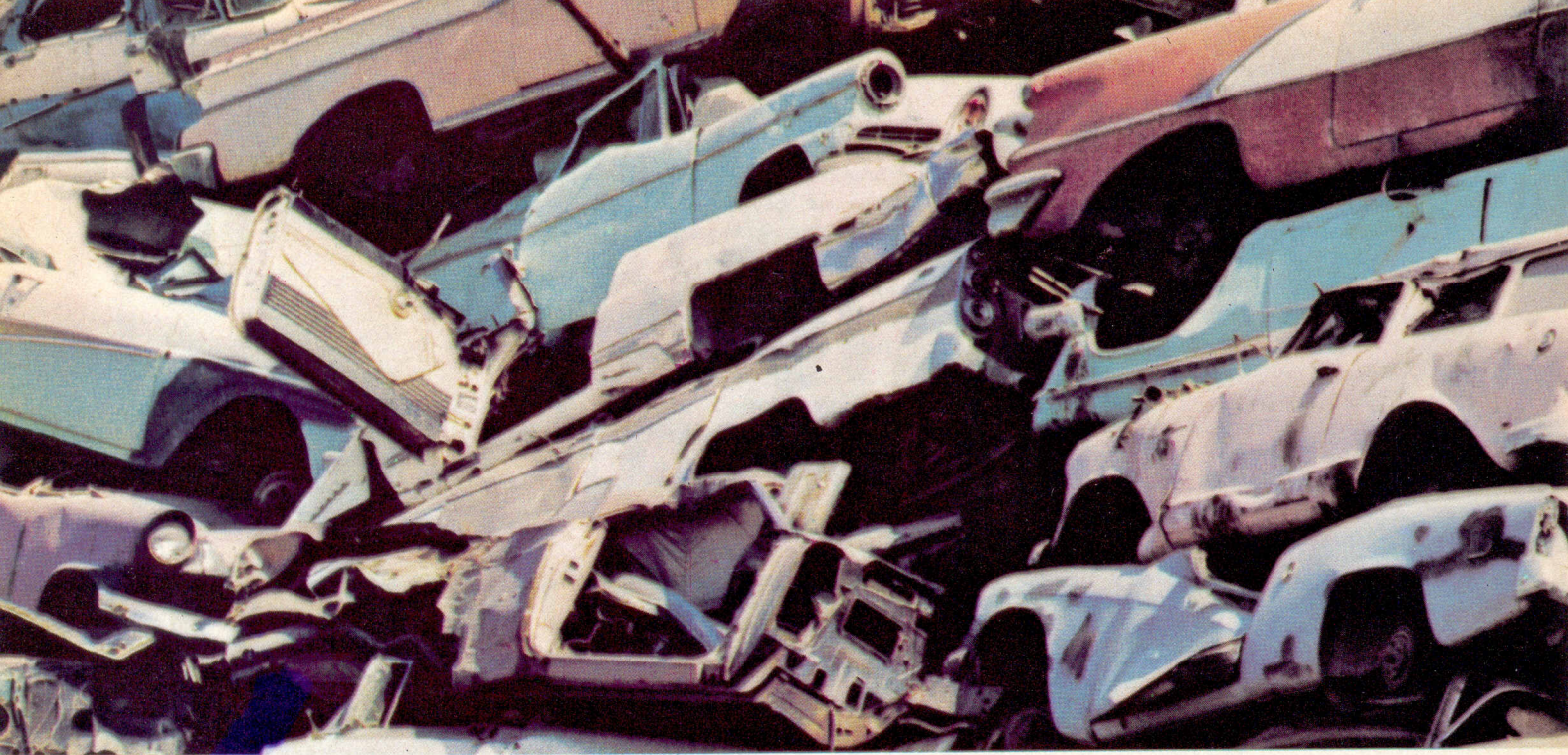
Overall ter wereld zijn er op regeringsniveau maatregelen in studie om de milieuproblemen op te lossen. Ontwikkelingslanden met geringe technologische kennis en weinig geld proberen bij de industriële giganten de vereiste methodiek af te kijken. Maar ook de landen die wél over technologie en kapitaal beschikken zien hun pogingen tot bestrijding van

de vervuiling met slechts beperkt succes bekroond.

's Werelds grootste producent en consument van industrieproducten, de Verenigde Staten, leent zich wellicht het best tot voorbeeld van de wijze, waarop spilzucht en onachtzaamheid van de individu de positieve invloed van techniek en geld op het milieu teniet kunnen doen.

De Amerikanen gebruiken met hun allen een groter deel van 's werelds natuurlijke hulpbronnen dan welk ander land ook. Zij vormen 6% van de wereldbevolking, maar volgens ramingen verbruiken zij 60% van alle grondstoffen en 80% van alle opgewekte energie.

Amerika's honger naar stoffelijk bezit en een hoge levensstandaard overtreft verre de materiële behoeften van andere volkeren. De ongebreidelde vraag naar producten kost het

milieu daar ca. 25 ton grondstoffen per jaar per persoon.

Deze enorme vraag vormt de belangrijkste stimulant voor industriële verontreiniging. Overproductie is als oorzaak van minder belang, omdat die slechts een *gevolg* is van buitensporig hoge bestedingen.

Wie redeneert: „Ik kan alles krijgen wat ik maar begeer, zolang ik het betalen kan”, ziet over het hoofd dat elke menselijke bezigheid invloed heeft op het milieu en dat de uiteindelijke prijs door de mensheid niet meer te betalen is.

Wij moeten hier wel even stellen dat deze mentaliteit geenszins uitsluitend in Amerika heerst. In uiteenlopende mate kan men deze houding overal aantreffen; zij manifesteert zich sterker naarmate koopkracht en levensstandaard hoger worden. De Amerikanen worden hier slechts als voorbeeld genoemd omdat door de grote welvaart in hun land het persoonlijk effect er duidelijker aan de dag treedt.

Persoonlijk effect

Ieder van ons veroorzaakt een bepaald effect op het milieu. En ieder van ons draagt, wegens gewoonten waarvan hij zich misschien niet eens bewust is, zijn deel van de verantwoordelijkheid voor verspilling en verontreiniging. Wij moeten ons bewust worden van ons eigen aandeel in de vervuiling en dan gaan naden-

ken over de ecologische gevolgen van alles wat wij doen.

Wij moeten duidelijk leren inzien dat ieder industrieproduct dat wij kopen ten koste van onze aarde gaat. En zo goed als wij bij elk ding dat wij kopen moeten overwegen of onze bankrekening die aankoop wel dragen kan, zo moeten wij nagaan wat het onze aarde kost.

Wat een auto werkelijk kost

De auto vormt misschien wel het beste voorbeeld van de gevolgen van overconsumptie op het milieu.

Voor de meesten van ons is een auto een van de duurste aankopen die wij ooit zullen doen. Wij zijn geneigd de totale kosten te berekenen door catalogusprijs, omzet- en wegenbelasting bij elkaar op te tellen, waar we dan het voordeeltje aftrekken dat we bij het marchanderen met de verkoper hebben kunnen behalen.

De werkelijke kosten van die auto bedragen echter, wat de aanslag op het milieu betreft, een veelvoud van het uitgegeven geld.

Wat wij de autohandelaar betalen is in de verste verte niet toereikend om de aarde schadeloos te stellen voor de schade die zij geleden heeft door ons te voorzien van het ijzererts en de steenkool, waar het staal van werd gemaakt. De schade door erosie en de kosten van het opvullen van de diepe wonden, door open ontginning veroorzaakt, zijn enorm. Bij het

verbranden van steenkool om ijzer te smelten en staal te maken komt vliegias en zwaveldioxyde vrij die onze ogen doen tranen, onze longen aantasten en onze plantengroei vernietigen, zelfs onze voedingsgewassen.

Maar de aanslag die de auto in het fabricagestadium op het milieu pleegt is nog maar een begin. Zodra de auto de weg opgaat, veroorzaakt ze nog veel meer vervuiling.

Volgens één bepaalde berekening verbruikt één enkele auto per minuut evenveel zuurstof als meer dan 1000 mensen.

In 1970 hebben de 89,3 miljoen auto's in Amerika meer dan 33 maal zoveel zuurstof verbruikt als alle mensen op aarde samen!

Bomen en andere groene planten helpen die zuurstof weer in de atmosfeer te brengen. Zij produceren zuurstof als bijproduct van een stofwisselingsproces dat fotosynthese heet. De giftige bijproducten van benzine belemmeren deze fotosynthese van de planten en beperken de hoeveelheid zuurstof die ze aan de atmosfeer kunnen toevoegen.

In zijn boek *The Ecological Citizen* zegt de schrijver Dirck van Sickle dat twee bomen een hele dag nodig hebben om de zuurstof te vervangen die verbruikt is voor het verbranden van 1 liter benzine. In 1970 werd alleen al in de Verenigde Staten meer dan 340 miljard liter benzine verbruikt, de brandstof voor vliegtuigen niet meegerekend.

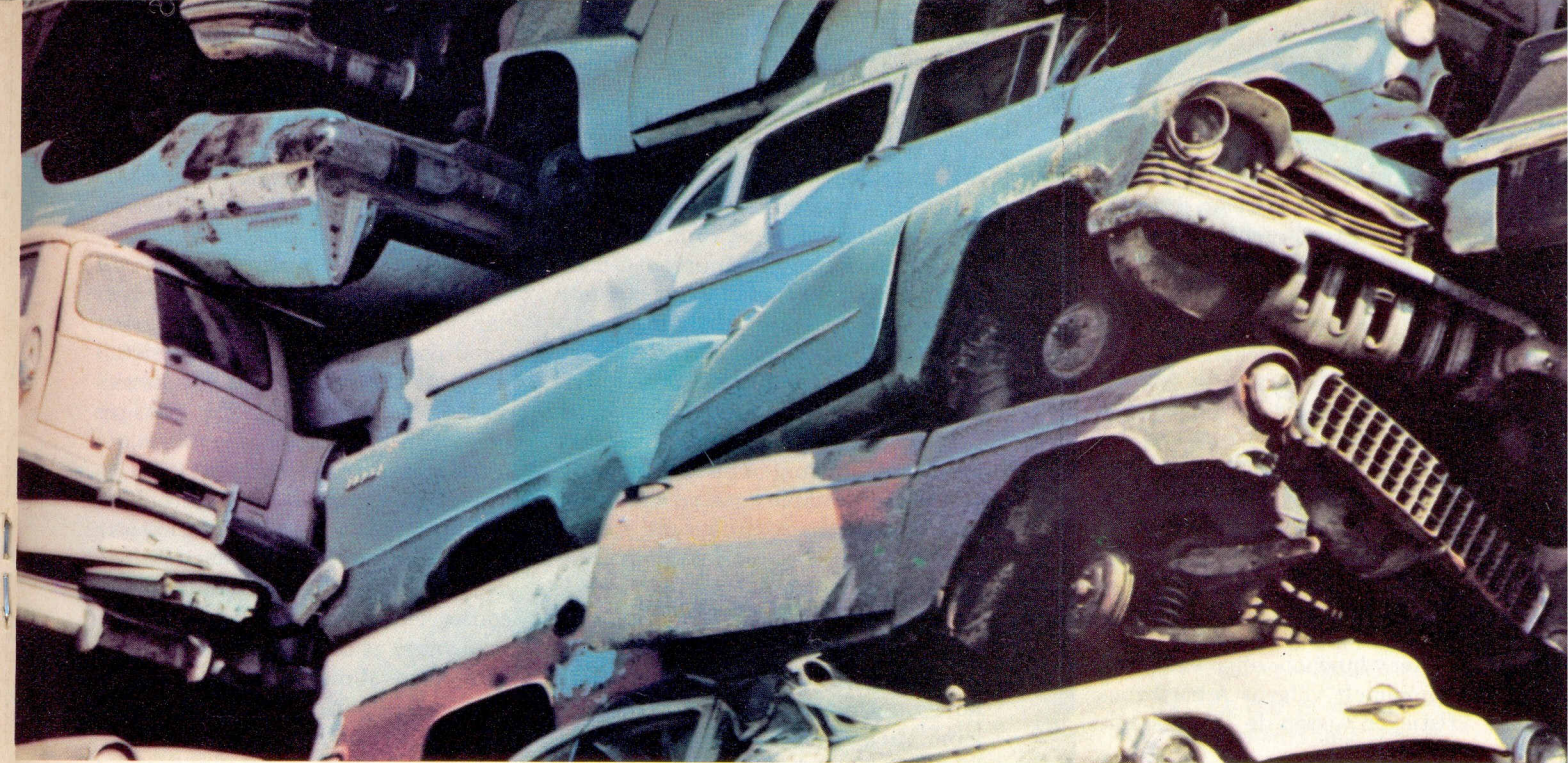

Foto: John Kilburn — Plain Truth

Bij verbruik op deze schaal zou de gemiddelde Amerikaanse automobilist er 28 bomen op na moeten houden om de zuurstof te vervangen die zijn auto elk jaar consumeert.

Overbevolking van auto's

Alleen al in de VS worden elk jaar 7 miljoen auto's afgeschreven. Die zouden, als zij op elkaar werden gestapeld, een toren vormen van 8000 kilometer hoogte. En voor iedere auto die begraven wordt (of domweg op een autokerkhof blijft liggen roesten) moet er, om hem te vervangen, weer opnieuw erts uit de toch al uitgeputte aarde worden gedolven.

Al die gevolgen van het autorijden zijn duidelijk waarneembaar en er leeft een tendens om de schuld te gooien op de auto-als-zodanig of op de fabrikanten. Natuurlijk brengt autorijden vervuiling mee. Maar het effect daarvan op het milieu houdt direct verband met de vraag naar auto's en met het gebruik en het misbruik ervan.

Aanslag op de watervoorziening

De mens komt er pas toe, natuurlijke hulpbronnen te gaan waarderen als deze uitgeput beginnen te raken en hen de ogen opent voor hun waarde. Dat is ook het geval geweest met ons water.

Sedert de aanvang van de industriële revolutie in de Verenigde Staten hebben de Amerikanen steeds grotere

hoeveelheden water gebruikt, in de overtuiging dat de zoetwaterstroom in hun land, die niet minder dan 3,79 miljard kubieke meter per dag draagt, voor immer voldoende zou zijn voor hun behoeften.

Maar hoe staat het met de kwaliteit van deze ontzaglijke watermassa? Hoe groot is het percentage dat zonder kostbare zuivering geschikt is als drinkwater? Hoeveel water is er nog waarin men zelfs maar zonder gevaar kan zwemmen?

Het is een tragisch feit dat men in heel het grondgebied van de Verenigde Staten nauwelijks meer een stroompje kan vinden dat geheel vrij van vervuiling is gebleven. In vele Amerikaanse oppervlaktewateren bevinden zich thans meer dan honderd verschillende soorten ziekteverwekkende bacteriën, om maar te zwijgen van de chemische gifstoffen in industrieel afvalwater.

Wie draagt daarvoor de verantwoordelijkheid? De industrie? De steden? Niet helemaal.

Wij dragen allemaal een deel van de schuld.

Afval van de industrie en vuilnis uit de steden zijn vanzelfsprekend bronnen van vervuiling. Maar de uiteindelijke oorzaak is de mateloze vraag naar door de industrie gefabriceerde goederen en een gebrek aan begrip voor de gevolgen van het lozen van afval in het water.

Riolen zijn cosmetisch maar niet hygiënisch

In een tijd waarin we de vuilnisman en de W.C. als levensbehoeften zijn gaan beschouwen, bestaat er voor de overgrote meerderheid van ons maar weinig hoop dat wij ooit nog over werkelijk schoon water zullen kunnen beschikken.

Omdat de afvalstoffen van ons lichaam en zelfs ons huisvuil met bekwame spoed door de riolen worden afgevoerd en onze keukens en badkamers dientengevolge stralend schoon zijn, vinden wij onszelf erg hygiënisch. Geen geurtjes in huis, geen vliegen, geen problemen.

Hebben wij gelijk?

Nee, ongelijk!

Zodra ons dagelijks half pondje organische afvalstoffen per persoon in het riool met water wordt vermengd, neemt het volume ca. 2000 maal toe. Nog erger: die hoeveelheid wordt meestal naar de dichtstbijzijnde rivier, waterloop of zee gevoerd en daarin met een minimum aan zuivering geloosd.

Vele steden laten hun riolen zonder meer leeglopen in waterwegen. Dat met vuil verzadigde water moet dan als drinkwater dienen voor stroomafwaarts gelegen steden. Om dat water drinkbaar te maken moet het gefiltreerd en met chemicaliën behandeld worden, wat hoge kosten met zich meebrengt.

Royaal omspringen met water in de

huishouding verergert het probleem alleen maar, want elke druppel water die thuis wordt gebruikt verandert in rioolwater zodra de stop uit het bad gaat of de W.C. wordt doorgetrokken.

Vraag is te groot

In 1900 bedroeg de totale vraag naar water in de VS maar 151 miljoen m³ per dag. In 1965 was de behoefte gestegen tot 1173 miljoen m³ per dag. De vraag was dus verachtvoudigd, terwijl de bevolking niet veel meer dan verdubbeld was. Hebben de Amerikanen (en alle anderen) al dat water dat zij gebruiken *werkelijk nodig*?

Het huishoudelijk waterverbruik schommelt volgens Amerikaanse statistieken tussen de 75 en 300 liter per dag.

Voor een ligbad is tussen de 115 en 150 liter nodig, voor een douche tussen de 75 en 110 liter (of meer, als men eventjes langer onder de douche blijft), een wasmachine of automatische afwasmachine gebruikt zo'n 110 liter (afwassen met de hand maar 35 liter) en iedere keer als het toilet wordt doorgetrokken spoelt er 12 liter water weg.

Wij moeten er eens even rustig over nadenken hoeveel liters daarvan werkelijk nodig zijn en hoeveel er worden verspild.

Dat de in het huishouden verbruikte hoeveelheid zoet water nog steeds toeneemt, komt omdat er voor het doorspoelen van toiletten water van dezelfde kwaliteit geëist wordt als voor het baden: drinkwater.

Als gefiltreerd was- en badwater opgeslagen zou worden in tanks om voor het doorspoelen van W.C.'s dienst te doen (zoals in een bepaalde studie wordt voorgesteld) zou het gemiddelde waterverbruik in het huishouden met 39% dalen. De kosten van het waterverbruik zouden met hetzelfde percentage omlaag gaan.

In de woning kan waterverspilling ook op andere manieren worden voorkomen. Deskundig onderhoud van het sanitair zou jaarlijks duizenden liters water sparen, die nu via lekkages verloren gaan en ook dat zou kostenbesparend werken.

Het is begrijpelijk dat men van particulieren, hoe persoonlijk zij zich ook bij de watervoorziening betrokken mogen voelen, niet in redelijkheid

mag verlangen dat zij voor eigen gebruik zuiveringsinstallaties voor huishoudelijk afval en rioolvuil gaan aanleggen. Evenmin kan men van de overheid verlangen dat zij op staande voet hele stedelijke rioleringsystemen gaat afdanken om die door composteringssystemen te vervangen.

Maar ieder mens kan wel wat *zorgvuldiger* worden in het gebruik van het beschikbare water en zorgen dat hij een zo klein mogelijk deel daarvan in rioolwater verandert!

De wegwerp-maatschappij

De mensen hebben zowel in ontwikkelde als in onderontwikkelde landen tot op zekere hoogte genoeg leren nemen met een „wegwerpeconomie”, zonder te hebben ontdekt welke belasting deze voor ons milieu betekent. Wij zijn ons er niet van bewust, hoeveel wij wel weggoeien.

Amerika's jongste generatie wordt er van de geboorte af aan op geconditioneerd, het wegwerpartikel als normaal te beschouwen. Het eerste contact van een baby met de „wegwerp-maatschappij” of liever: haar eerste contact met die zuigeling, is al in de vorm van zachte papieren luiers, die weggegooid worden zodra de baby „een vergissinkje begaat”.

Babies eten pap uit weggooblikjes, worden besprenkeld met poeder uit wegwerpflessen van plastic en afgedroogd met wegwerptissues van papier. Als ze groter worden vinden ze wegwerpverpakkingen iets vanzelfsprekends, omdat zij nooit iets anders hebben leren kennen.

Die gewenning aan het wegwerpen, die nu zelfs nog sterker is dan wat wij zelf al hebben meegemaakt, zal het hen straks, als zij volwassen zijn, moeilijk maken zich de mentaliteit van het „weggoeien is zonde”, die de generatie van hun overgrootouders kenmerkte, weer eigen te maken.

Maar zij, en ook wij, zullen ons die mentaliteit weer moeten verwerven, anders gaan wij in ons eigen afval te gronde.

Twee en vijftig jaar geleden gooiden de gemiddelde Amerikanen per dag iets minder dan 1,5 kilo vuilnis weg. Er waren toen minder mensen en met de vuilverwerkingsmethoden van die da-

gen leek men wel in staat het afval op te halen en uit het gezichtsveld weg te werken.

Vandaag de dag zijn er omstreeks honderd miljoen Amerikanen méér dan in 1920 en ieder van hen gooit dagelijks gemiddeld 3 kilo huisvuil weg. Men verwacht dat dit gemiddelde tegen 1980 tot 3½ kilo per persoon per dag zal zijn gestegen.

De totale hoeveelheid afval draagt in Amerika thans 3,5 miljard ton per jaar. In die vuilnisberg bevinden zich 100 miljoen autobanden, 28 miljard flessen, 48 miljard conservenblikken en 165 miljoen ton industrieel afval.

Al die afval moet worden opgehaald en verwerkt, hetgeen jaarlijks 14,5 miljard gulden kost. En de ophaal- en verwerkingsdiensten kunnen het steeds minder aan.

De National Academy of Sciences zegt: „Het is niet langer mogelijk, afval 'weg' te werpen. Omdat de aarde steeds voller wordt, heeft het woordje 'weg' zijn betekenis verloren. De vuilnisbelt van de een is de levensruimte van de ander.”

De meeste landen hebben alle geschikte plaatsen al volgestort met vuil. De meeste van de thans dienstdoende vuilstortplaatsen liggen vlak bij dichtbevolkte gebieden en betekenen een gevaar voor de volksgezondheid omdat zij broedhaarden voor ziekten vormen.

Een vuiltje in het oog

Afgezien van het gevaar voor de gezondheid scheidt de opeenhoping van afval een ontzaglijke visuele vervuiling. De meesten van ons krijgen de officiële vuilnisbelten niet vaak onder ogen, maar wat wel degelijk tot onze omgeving doordringt is rommel. Wij zijn er zo aan gewend geraakt dat wij die rommel niet eens meer zien, totdat het zich op een bepaalde plek zó ophoopt dat we met een schok tot de werkelijkheid teruggeroepen worden.

Rommel is een vorm van vervuiling die ons nu eens echt persoonlijk aangaat. Als we eerlijk zijn, moeten wij nu eens niet de fabrieken, of zelfs maar andere mensen, de schuld geven. Schuld eraan hebben wij zélf.

Wie van ons heeft er nooit eens een

kauwgompapiertje of andere rommel op het trottoir of uit het autoraampje gegooid, denkende: „Wat maakt dat ene snippertje nu uit?”

Misschien dachten we er wel helemaal niet bij na.

Maar wat we hadden móeten denken en wat we altijd moeten blijven denken, is: „Hoe groot zou die rommelhoop wel worden als ieder van mijn landgenoten op deze plaats zo'n zelfde snippertje weggooide?”

Rommel is een vorm van vervuiling die we niet door de vingers mogen zien en die gemakkelijk te verhelpen is.

We hoeven alleen maar even na te denken.

De verpakkinglawine

Tegenwoordig worden bijna alle produkten, van meubelen tot pilletjes op recept, verkocht in een of andere vorm van verpakking. In de levensmiddelenwinkels zijn vele artikelen zelfs dubbel verpakt. In een voordeel-pak chips vindt men twee kleinere pakjes. Een tube haarcrème of tandpasta zit bijna altijd nog eens in een doosje.

Meestal biedt die verpakking het produkt weinig bescherming maar wel een grote extra reclamevlakte voor de fabrikant. Het is ten dele onze schuld dat wij dat accepteren.

In de Verenigde Staten wordt per jaar 55 miljoen ton verpakkingmateriaal door het publiek geconsumeerd, of liever even gebruikt en dan weggegooid. Dat is omstreeks 250 kilo per inwoner.

Nog afgezien van de in het oog springende last die opruimen en verwerken van al dit verpakkingmateriaal het milieu berokkent, kost de fabricage ervan een reusachtige hoeveelheid energie en de daarmee gepaard gaande vervuiling.

Een in omvang toenemend element van de verpakkinglawine is de wegwerpflas. De door het publiek geuite protesten tegen statiegeldloze verpakkingen vinden geen weerspiegeling in de koopgewoonten van datzelfde publiek. Elk jaar worden er minder statiegeldflessen gefabriceerd, omdat wij zó begerig zijn naar handige en gemakkelijke dingen dat wij maar liever vergeten dat we persoonlijk zo

tegen de milieuverontreiniging waren.

Waar wij ook vandaan komen, ons gemak schijnt ons toch wel heel veel waard te zijn. Misschien is dat alleen maar zo omdat we ons niet realiseren hoeveel dat gemak ons in werkelijkheid kost.

In 1960 gaf het gemiddelde Amerikaanse gezin naar schatting 1600 gulden per jaar aan verpakking uit. Thans schat men de verpakkingkosten op 20 procent van het bedrag dat zo'n gezin aan levensmiddelen uitgeeft.

Zou het met het oog op de toenemende inflatie niet prettig zijn als die 20%, die verspild wordt aan de verpakking, tot 10% teruggebracht konden worden? Een wijziging in koopgewoonten zou helpen de hoeveelheid verpakkingmateriaal af te remmen die men bij zijn aankopen nog wenst te accepteren. Daarmee zou ook de druk op de overbelaste vuilnisbelten enigszins afnemen.

Zondvloed van energie

Wij houden allemaal van ons gemak en van het comfort dat wij ons kunnen permitteren. Telkens als we een paar gulden of franken over hebben, maken we een mooie kans dat we die gaan besteden aan iets dat ons het leven weer wat aangenaamer maakt.

Het is natuurlijk jammer dat veel, zo niet de meeste van die dingen op een of andere manier elektrisch werken.

De inventarisatie van het woonhuis van één enkel gezin in Detroit bracht een totaal van 85 stuks elektrische apparatuur aan het licht, waaronder 9 radio's, 4 tv's, 4 koffiemachines en 8 elektrische dekens (in een gezin van zes personen!). Het jaarlijks stroomverbruik van dit gezin bedroeg iets meer dan 13 000 kilowattuur, die waren opgewekt door het verstoken van 49 000 kilo steenkool.

Door het verbranden van die steenkool werd 205 kilo vervuiling aan de lucht boven Detroit toegevoegd (*The Detroit News*: „The Earth and Eric Matus”, 10-28 mei 1971).

Natuurlijk gebruikt niet elk gezin zoveel elektriciteit. Sommige gezinnen (met vol-elektrische verwarming, zwembad, enz.) gebruiken meer en

andere minder. Maar als nationaal gemiddelde moet men stellen dat ieder Amerikaans gezin per jaar 12 000 kilowattuur verbruikt.

Wij moeten er heus allemaal eens over gaan nadenken of wij nu echt zoveel elektrische apparaatjes nodig hebben. Goed, een elektrische tandenborstel gebruikt op zichzelf een te verwaarlozen hoeveelheid elektriciteit. Maar hij is een symbool van de neiging om hoe langer hoe meer onnodig elektrische energie te gaan verbruiken, energie die de natuurlijke hulpbronnen van de aarde steeds zwaarder belast.

Wie is verantwoordelijk?

Wij kunnen, en dat doen we ook, de hele verantwoordelijkheid voor de vervuiling in de schoenen van de industrie schuiven. Die is de voor de hand komende zondebok. Het zijn toch de fabrieksschoorstenen die de duidelijkst zichtbare rookwolken in onze atmosfeer blazen? De industrie produceert toch de auto's die alles verontreinigen? De industrie betaalt toch de reclamebureaus die onze onverzadigbare koophonger aanwakkeren? En de industrie vervaardigt toch het papier, de flessen en de blikken die langs onze wegen en over onze trottoirs gestrooid liggen?

Maar zijn *wij* nu eigenlijk werkelijk zulke onschuldige slachtoffers? Of is ons in de war geraakt normbesef er de oorzaak van dat wij aan kortstondig gemak en welvaart de voorkeur geven boven onze gezondheid en de schoonheid van ons milieu?

Zullen wij ons tijdig en in voldoende aantallen realiseren dat *ieder* van ons een meetbare en belangrijke invloed heeft op onze wereld, en zal ieder van ons op grond van dit inzicht verandering willen gaan brengen in zijn persoonlijk gedrag? Zullen wij nog bijtijds erkennen dat we, hoe snel de techniek zich ook mag ontwikkelen, er eenvoudig nóóit meer in zullen slagen onze vervuilde planeet weer schoon te maken als wij daar niet voor 100% persoonlijk aan meewerken?

En als we ons dan weer eens afvragen: „Wie is daar *mijn* wereld aan het vervuilen?”, wie zal dan de eerste zijn om het antwoord te geven: „Hé, dat ben ik!” □

Hoe één stadje de vervuiling bestrijdt en water bespaart

Tekst en foto's door
Jerry Gentry

STELT U zich eens voor dat u zich in een prachtig park bevindt, met mooie bomen, stralend blauwe meertjes en met gras begroeide hellingen. U kunt er picknicken, baarzen aan de haak slaan of roeien.

Stelt u zich vervolgens voor dat dit fantastische park slechts een paar meter stroomafwaarts van een rioolwaterzuiveringsinstallatie ligt. Dit bijna niet te geloven beeld kunt u nog uitbreiden met dat van een woestijnachtige omgeving van door de zon geblakerde berghellingen waar jaarlijks nauwelijks 25 centimeter regen valt.

U heeft dan een beeld van een hypermodern project voor het terugwinnen van zuiver water uit de inhoud van de riolen van Santee in Californië. Het is een schoolvoorbeeld van de manier waarop een ernstig vervuilingprobleem kan worden opgelost.

Een technologisch „wonder”

In 1959 werd Santee geconfronteerd met een ecologische crisis — en met een keuze. Er woonden toen 14 500 mensen, die voor de afvoer van hun rioolwater allemaal van een eigen zinkput gebruik maakten. De capaciteit van de bodem om afvalstoffen uit het rioolwater op te nemen dreigde door al die zinkputten overbelast te worden. Santee maakt deel uit van de stedelijke conglomeratie San Diego. De overheid stelde elke gemeenschap binnen het stadsgebied voor de keus:

(1) aansluiting op het nieuwe stedelijke rioleringsnet, of

(2) een eigen zuiveringsinstallatie aanleggen die aan de bestaande antivervuilingnormen moest voldoen.

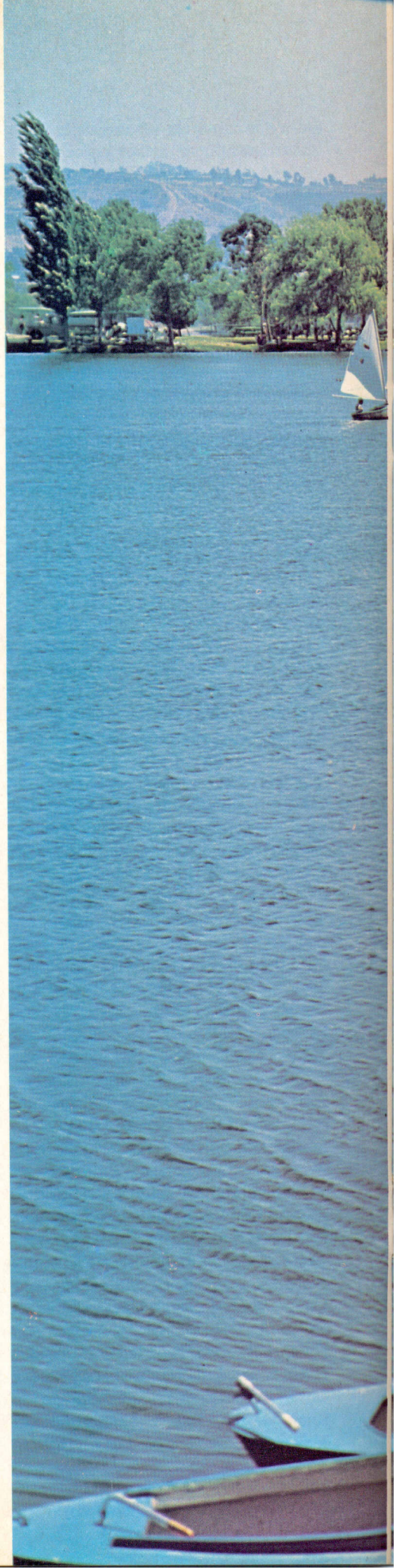
Als Santee zich liet aansluiten op de stedelijke riolering, zou het rioolwater na een oppervlakkige behandeling 30 km verderop in de Grote Oceaan geloosd worden.

De plannenmakers van Santee waren om verschillende redenen weinig enthousiast over aansluiting op het stedelijk net. Ten eerste zouden de door Santee te maken kosten maar één enkel doel dienen: de afvoer van rioolwater uit het stadje. Anderzijds zagen leidende figuren in Santee een groot aantal voordelen voortvloeien uit de aanleg van een zuiveringsinstallatie naar eigen ontwerp. Deze installatie zou méér kunnen doen dan het rioolwater te neutraliseren. Het afvalwater zou zó gezuiverd kunnen worden dat het opnieuw gebruikt zou kunnen worden. En aan het rioolslib zouden stoffen met economische waarde onttrokken kunnen worden.

Door het rioolwater opnieuw te gebruiken zou Santee zelfs over meer water beschikken dan tot dusver. Omdat al het in Santee verbruikte water uit de Colorado werd aangevoerd en de kosten hiervan elke tien jaar meer dan verdubbeld waren, leek de herwinning van water ook financieel aantrekkelijk. Plaatselijk is geen water beschikbaar, omdat de neerslag jaarlijks nauwelijks 25 cm bedraagt.

Zowel de auteurs van het plan als de burgerij zijn van mening dat reinigen logischer (en goedkoper) is dan verontreinigen. De stad van thans 20 000 inwoners geniet nu de voordelen van een modern zuiveringsprogramma dat het rioolwaterprobleem oplost, een overvloed van water levert en iedereen in staat stelt ergens prettig te kunnen gaan vissen, zwemmen en picknicken.

(Zie verder pagina 35)

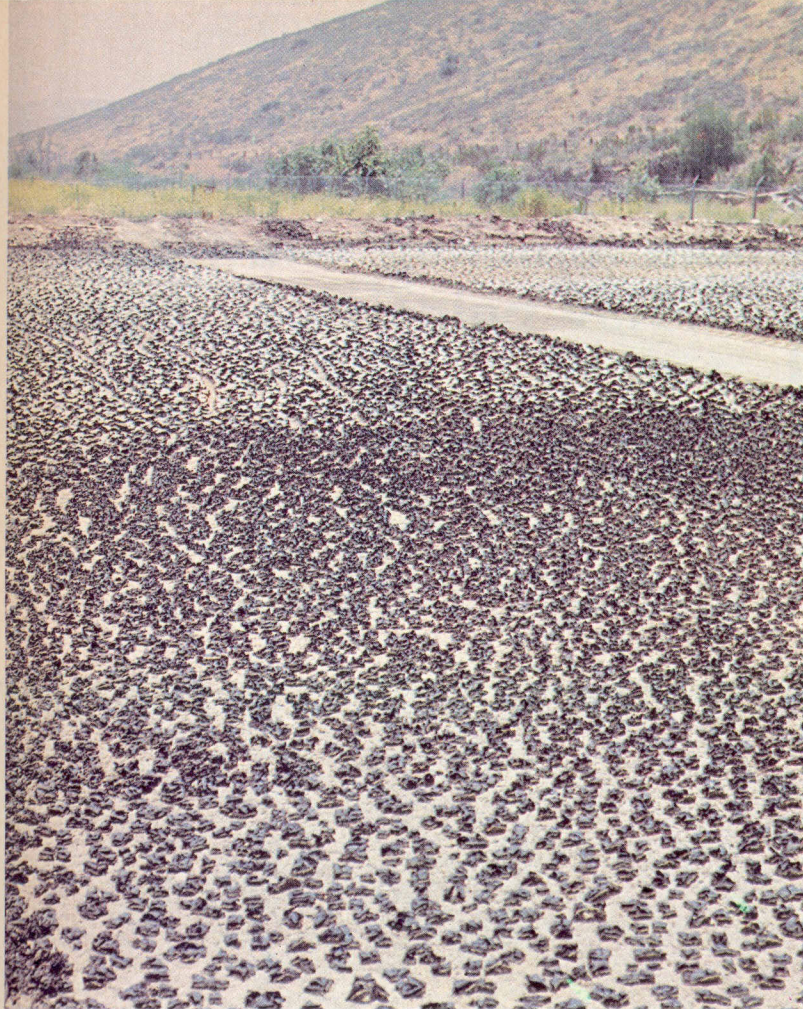

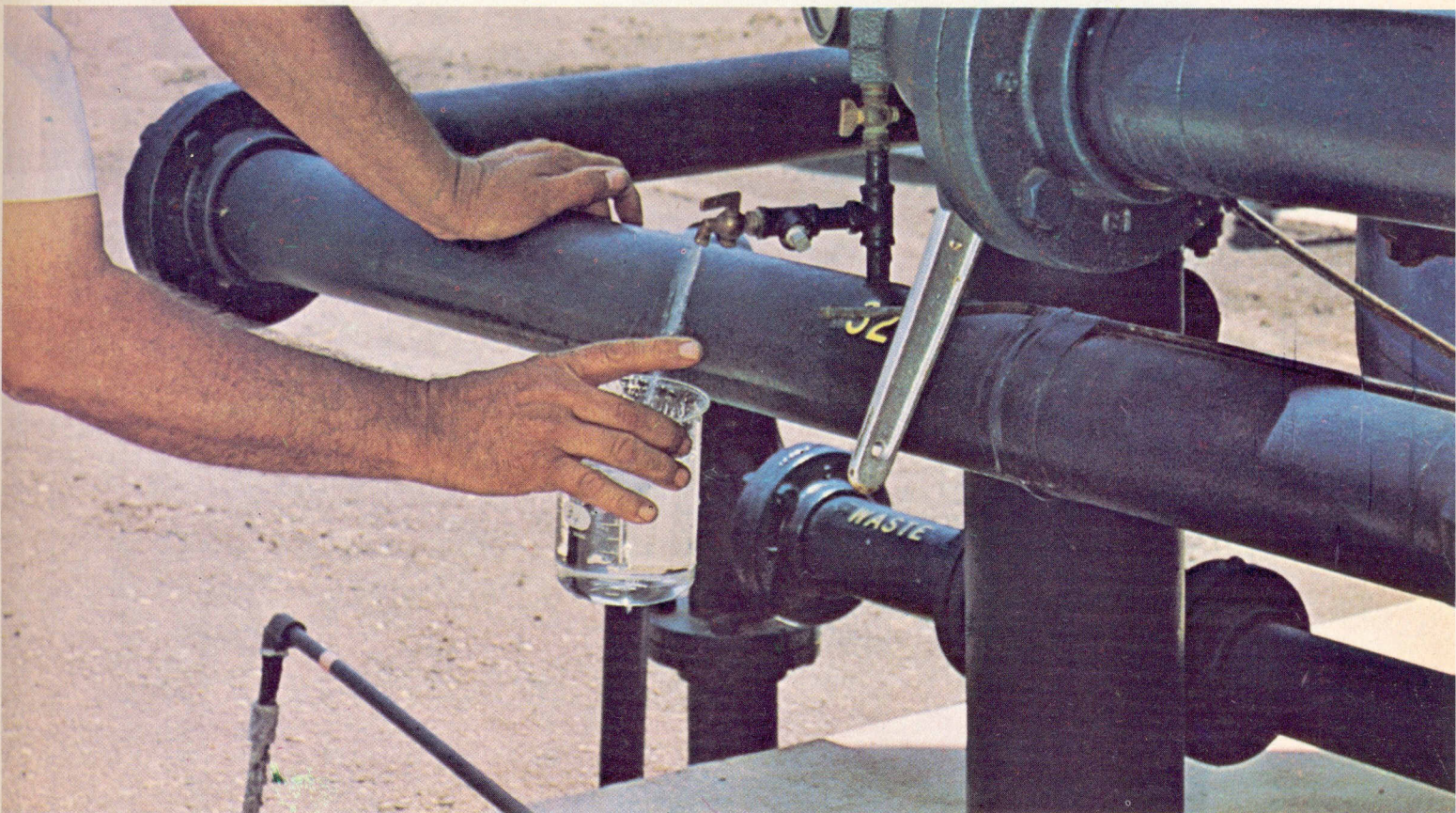
DE WATERZUIVERINGSINSTALLATIE VAN SANTEE. —

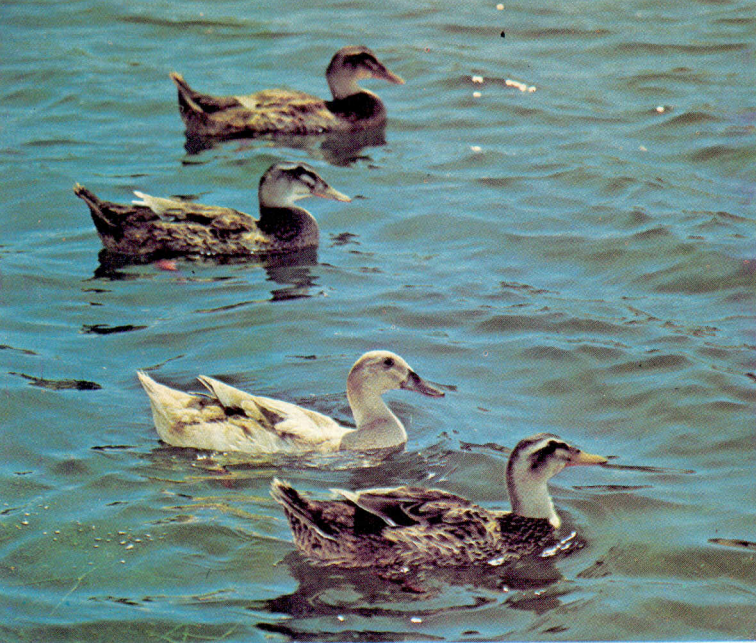
Rechts: Directeur Martin Poe bekijkt het rioolwater dat de installatie binnenkomt. Het afvalwater doorloopt vervolgens een eerste en tweede zuiveringstrap, te beginnen met bezinking, daarna beluchting, oxydatie, filtratie en demineralisatie. Nadat het afvalwater in de beluchtingsbassins (boven) is gestroomd voor de biologische reiniging door zuurstoftoetreding, ondergaat het een tweede bezinkingsproces voor de verwijdering van vaste stoffen. Uit het effluent wordt schoon water (foto hiernaast, onder) gewonnen door een geavanceerde derde zuiveringstrap. Dit proces verwijdert hardnekkige zouten, mineralen en zelfs virussen. Dagelijks wordt er zo'n 7500 m³ afvalwater gezuiverd. Contact met de huid heeft geen schadelijke gevolgen voor de gezondheid.

SLIB uit de bezinkingsbassins behandeld door middel van wateroxydatie en daarna van water ontdaan door middel van vacuümfiltratie. Het eindproduct (onder) is een rijke meststof die naar aarde ruikt en onschadelijk is voor plantengroei. Het is vrij van ziekten veroorzakende bestanddelen en kan zonder bezwaar met blote handen aangeraakt worden. Droogbedden voor het verwijderen van fosfaten (links) maken deel uit van de derde zuiveringstrap.

PICKNICKERS EN EENDEN vinden het herwonnen water verenigbaar met gezondheid en leven. Ieder jaar bezoeken zo'n kwart miljoen mensen het recreatiegebied van Santee. Dat de meertjes uit herwonnen water bestaan, schijnt niemand iets te schelen. Vóórdat de zuiveringsinrichting aangelegd werd, was er in feite helemaal geen recreatieoord.

„Niet alleen is het vuil uit het huishoudelijk afvalwater gehaald, maar ook is de watervoorziening verbeterd.”

(Vervolg van pagina 30)

Het „open riool” — thans

Santee is nu misschien wel de enige stad in de gehele wereld die een recreatieoord heeft aangelegd boven een „open riool”. Maar vergis u niet. In het „riool” van Santee stroomt schoner en zuiverder water dan in vele beken in natuurgebieden waar de mens zich heeft vertoond. De zuiverheid van het water in Santee's open riool is het resultaat van een efficiënt drievoudig zuiveringsprocédé dat vrijwel alle vaste stoffen aan het rioolwater onttrekt en slechts puur water aflevert. (Zie bijgaande foto's met onderschriften.)

Feitelijk gaan de herwinning van water en de juiste behandeling van afvalwater hand in hand. Een volledige rioolwaterzuivering — hetzij door natuurlijke processen in de bodem of door menselijke techniek — levert als eindprodukten zuiver water en meststoffen voor plantengroei. Terwijl in de kringloop van de natuur afbraak van afvalstoffen in de bodem plaatsvindt, maakt het in Santee toegepaste procédé gebruik van technische middelen om aan het water de daarin zwevende en opgeloste afvalstoffen te onttrekken.

Rioolwater — een ruwe grondstof

Stedelijke rioleringen bevatten hoofdzakelijk water — op zichzelf al een verkoopbaar produkt, mits het voldoende gezuiverd is. De vaste afvalstoffen leveren grondverbeteringsmiddelen en meststoffen die van belang zijn voor tuinders en landbouwers zolang die stoffen vrij zijn van zware metalen en andere industriële afvalprodukten. (Deze verontreinigende elementen zijn ook met de modernste behandelingsmethoden niet uit rioolwater te verwijderen.) In Santee heeft men in het rioolwater geen zware metalen of andere industriële vervuilers die niet te verwijderen zijn, kunnen aantreffen. Was dat wel het geval geweest, zoals in sommige andere steden, dan zou de eis zijn gesteld dat anorganische afval afzonderlijk behandeld en nimmer in

een stadsrioleringsstelsel geloosd zou worden.

Voorafgaande zuivering vóór lozing

Gedwongen door biologische noodzaak en geremd door de hoge kosten van afvalwaterzuivering geven moderne steden in overgrote meerderheid hun afvalwater een snelle, oppervlakkige behandeling en leiden het dan door pijpleidingen naar de dichtstbijzijnde rivier of ander oppervlaktewater om daar verdund te worden. In de meeste steden ter wereld wordt uitsluitend deze behandeling van het rioolwater toegepast, voornamelijk bestaande uit bezinking, gesteld dat men er so wie so iets aan doet. Natuurlijk is zo'n behandeling de snelste en goedkoopste manier waarop een gemeenschap haar afvalwater kwijt kan raken, maar het is een manier die weinig voldoening schenkt.

In de meeste gemeenschappen wordt weinig nagedacht over wat de uitwerking van een bepaalde behandeling op anderen is. De mens past, als het om wereldlijke zaken als rioolafvoer gaat, zelden de gouden regel van Jezus toe: „Behandel anderen zoals ge door hen behandeld wilt worden”. Deden zij dat wel, dan zouden ze er niet over peinzen hun afval bij de burenen te gooien, hetzij als particulier of als gemeente. Helaas kiest de mens veel te vaak de uitweg: „Ik behandel anderen zoals ze mij behandelen — maar ik zorg dat *ik de eerste ben!*”

Deze mentaliteit vindt zijn oorsprong in historische precedenten. Meer dan tweeduizend jaar geleden werd het ongezuiverde rioolwater van Rome al in de Tiber geloosd. Een deel van dit rioleringsstelsel, de Cloaca Maxima, bestaat nog steeds.

En vandaag de dag? Dezelfde mentaliteit doet overal opgeld! Of men nu in de westerse welvaarts wereld woont of armoe lijdt in de Derde Wereld, verontreiniging door menselijk afval is een van de factoren van het leven geworden. Toch is het een

feit dat er aan deze misstand wel iets gedaan kan worden.

Een model-installatie

Waarom is het in Santee uitgevoerde project zo belangrijk?

(1) Het is afgelopen met de waterverontreiniging, die voor vele stroomafwaarts wonende mensen de kwaliteit van het water en van het leven bedreigde.

(2) Er wordt zuiver zoet water teruggewonnen.

Terwijl door de bevolkingsaanwas de vraag naar zuiver zoet water toeneemt, leveren de beschikbare bronnen steeds minder, en plaatselijk wordt de toestand steeds kritieker. De kwestie is niet dat er op aarde niet voldoende water meer zou zijn — verre van dat. Het gaat erom dat zuiver water, in de juiste hoeveelheid op de juiste plaats en op het juiste ogenblik, schaarser wordt.

De wijze waarop Santee water aanvoert, verschilt in geen enkel opzicht van de manier waarop dat in honderden andere steden en dorpen gebeurt. Maar hier houdt de vergelijking op. Want de manier waarop Santee het afvalwaterprobleem heeft aangepakt, betekent een mijlpaal op het gebied van milieubeheer en vervuilingbestrijding.

Hoe heeft het gewerkt?

Het in Santee uitgevoerde project kan als een model voor moderne waterzuiveringsinstallaties dienen. Het proces veroorzaakt geen vervuiling en dagelijks wordt er toch 7500 kubieke meter rioolwater gezuiverd. Het teruggewonnen water komt voor vele doeleinden beschikbaar.

Deskundigen uit meer dan 40 landen zijn de installaties komen bezichtigen. Ze vormen inderdaad een lichtend voorbeeld voor elke stad die over meer water wil beschikken en tegelijk één van de ernstigste oorzaken van vervuiling wil opheffen. Het project in Santee is een symbool van de milieubewustheid die onontbeerlijk is voor een schone wereld van de toekomst. □

Waarom moet de mens LIJDEN?

„Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige“
lezen we in de Bijbel. Waarom? „Ik ben de Heer
. . . die . . . het onheil schep“ staat in Jesaja 45:5,
7. Hoe is dat mogelijk? De ware betekenis van de
geschiedenis van Job geeft hierop het antwoord.

door Herbert W. Armstrong

WAAROM laat God oorlogen toe? WAAROM laat God menselijk lijden en ellende toe? „Als God GOED is — als God liefde en barmhartigheid is, dan zou Hij niet willen dat mensen lijden“, is het argument van veel mensen. „En als Hij almachtig is“, concluderen zij, „kan en zou Hij dat allemaal verhinderen. Waarom doet Hij het dan niet?“

Wat mankeert er aan deze redenering?

Is de gangbare verklaring wel de juiste?

De algemene opvatting is deze: God heeft Zijn schepping zoals die in het eerste hoofdstuk van Genesis beschreven wordt, voleindigd; God heeft de eerste mens volmaakt en onsterfelijk geschapen; het scheppingswerk was af — compleet. Adam had een volmaakt karakter; hij had geen zonde begaan en was met onsterfelijkheid begiftigd. Maar toen God even niet oplette, zo

geloven deze mensen, verscheen Satan op het toneel, wist de mens ten val te brengen en dit staaltje van Gods schepping te gronde te richten. Dit had natuurlijk tot gevolg dat Gods plan door Satan gedwarsboemd werd.

Toen God terugkwam en zag wat Satan had gedaan, was Hij, volgens deze opvatting, gedwongen geweest een of ander nieuw plan te ontwerpen om de schade te herstellen. En wat wordt die schade geacht te zijn geweest? De aard van de mens was veranderd. Hij was uit zijn staat van volmaaktheid, onschuld en heiligheid „gevallen“ en had nu een gevallen, zondige natuur.

Volgens deze opvatting moet God wel in schier ongeloof en frustratie Zijn hoofd geschud hebben. Maar Hij kwam met een plan te voorschijn om de schade te herstellen — een plan om de mens terug te brengen naar een staat die *net zo goed is* als die van Adam vóór zijn „val“. Behoud

wordt daarom beschouwd als Gods plan om de bezoedelde mensheid tot een staat te herstellen die *net zo goed is* als die van Adam vlak na zijn schepping. Maar Satan gaf het uiter-aard niet op. Hij is sindsdien altijd aanwezig gebleven, heeft Gods pogingen bestreden en in die strijd de overhand gehouden.

Wat de mens niet begrijpt

Of deze opvatting is juist, óf het enige alternatief is het volgende: God wist wat er gebeurde en liet het opzettelijk toe, en is er daarom ook VERANTWOORDELIJK VOOR!

De predikanten, de kerken en de zich christen noemende mensen kunnen dit eenvoudig niet geloven! Maar deze waarheid te verwerpen zou betekenen dat Satan scherpzinniger en machtiger is dan God. De heersende mening is dat Satan God te slim af was.

Wat de mensen niet begrijpen is Gods DOEL en Gods PLAN om Zijn grote voornemen uit te voeren.

Ja, God is verantwoordelijk! En omdat Hij er verantwoordelijk voor is, zal Hij — en Hij alleen — er óók zorg voor dragen dat Zijn grote voornemen verwezenlijkt zal worden.

Maar ergens *verantwoordelijk* voor zijn houdt niet in dat men er ook schuldig aan is. Tevens houdt het niet in dat God het *veroorzaakt* had.

Alles wat gebeurd is, is een noodzakelijk *onderdeel* van dit grote Besluit. Satan kan niets doen wat God niet toestaat. „Mijn raad zal bestaan”, zegt God.

Er is GEEN STRIJD tussen God en Satan aan de gang. God heerst OPPERMACHTIG. Elk schepsel en elk wezen is aan Gods wil onderworpen!

Zonen van God worden

Wat de wereld niet kan bevatten is dat God *Zichzelf vermenigvuldigt* — door in sterfelijke mensen Zijn eigen goddelijke karakter te creëren. God laat toe dat de mens door *ervaring* leert, want karakter kan niet in een handomdraai verkregen, bijgebracht of geschapen worden. Karakter moet ontwikkeld worden en dit kan alleen maar door ERVARING. En ervaring vereist *tijd*.

Wij mensen moeten aan de ontwikkeling van een rechtvaardig en heilig karakter ons aandeel leveren. In de eerste plaats moeten we de werkelijke waarden erkennen en diep berouw hebben over de verkeerde weg die we gevolgd hebben, en ons van die weg afkeren. Vervolgens moeten wij met hart en ziel naar Gods ware weg tot een rechtvaardig karakter zoeken. Wij moeten onze wil in overeenstemming brengen met die van God.

Vervolgens moeten we ons van onze absolute hulpeloosheid bewust worden en leren ons door een levend GELOOF op God te verlaten voor de kracht, het begrip en de gerechtigheid die wij zelf niet kunnen verkrijgen.

Eeuwig leven en ware gerechtigheid ontvangen we van GOD. Maar we moeten *ons deel daartoe bijdragen*. Wij moeten het boven alles *verlangen*

— het met geheel ons hart en verstand *zoeken* — ons volledig aan Gods wil *overgeven* en onvoorwaardelijk en standvastig op Hem vertrouwen. Op geen enkele andere manier kunnen we het goddelijke karakter ontwikkelen dat God overeenkomstig Zijn PLAN in ons wil creëren.

Daartoe dienen we nu als Gods eigen kinderen verwekt te worden — we moeten Zijn goddelijke natuur erven. Door Zijn kracht en door ons te voeden met Zijn heilige Geest, nemen we toe in genade, kennis en geestelijk karakter, tot we bij de wederopstanding als Gods eigen zonen GEBOREN zullen worden en tot Zijn niveau verheven zullen worden.

Dát is Gods grote Plan. Het kan enkel door ONDERVINDING en na verloop van tijd bereikt worden. En mensen leren door lijden.

Jezus heeft geleden. „Want het voegde Hem ... om vele *zonen* tot heerlijkheid te brengen, de Leidzman hunner behoudenis [Christus] door lijden heen zou volmaken” (Hebr. 2:10, *N. Vert.*). En nogmaals: „Hoewel Hij de Zoon was, *nochtans* GEHOORZAAMHEID geleerd heeft, uit *hetgeen Hij heeft geleden*” (Hebr. 5:8).

Laten we nu eens zien hoe de ervaringen van Job verklaren waarom de mensen lijden ondergaan.

LATEN WE DIT GOED BEGRIJPEN!

Wat Job overkwam verklaart het

Duizenden jaren geleden leefde er een man die Job heette. U heeft wel van hem gehoord. Hij leefde, *net als u*, voor een bepaald DOEL. En de ervaringen die Hij in zijn leven opdeed, geven het antwoord op onze vraag. Veel mensen kennen het verhaal, maar *weinig*en hebben de ware betekenis ervan begrepen!

Deze Job was een rijk man — de aanzienlijkste van het hele Oosten. Salomo was misschien wel rijker dan Job, maar evenals Salomo de *wijste* man aller tijden was, zo was Job de *rechtvaardigste*!

Laten we dit aangrijpende verhaal

met zijn onthullende les eens in 't kort doornemen.

„Er was”, zo begint dit verhaal, „in het land Uz een man, wiens naam was Job, en die man was vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad. Hem werden zeven zonen en drie dochters geboren. Zijn bezit bestond uit zeventienduizend stuks kleinvee, drieduizend kamelen, vijfhonderd span runderen, vijfhonderd ezinnen en een zeer grote slavenstoet, zodat deze man de rijkste was van alle bewoners van het Oosten” (Job 1:1-3. Deze en volgende verzen uit de *Nieuwe Vertaling*, tenzij anderszins aangegeven).

De Bijbel vervolgt: „Op zekere dag nu kwamen de zonen Gods om zich voor de Heer te stellen, en onder hen kwam ook de Satan. En de Heer zeide tot de Satan: Vanwaar komt gij? En de Satan antwoordde de Heer: Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb. Toen zeide de Heer tot de Satan: Hebt gij ook acht geslagen op mijn knecht Job? *Want niemand op aarde is als hij*, zó vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad. En de Satan antwoordde de Heer: Is het om niet, dat Job God vreest? Hebt Gij zelf niet hem en zijn huis en al wat hij bezit aan alle kanten beschermt? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn bezit is zeer toegenomen in het land. Strek daarentegen uw hand uit en tast alles aan wat hij bezit — of hij U dan niet openlijk zal vaarwel zeggen!” (Vers 6-11.)

De levensbeschouwing van deze wereld

Let wel dat Satan geen enkele onvolmaaktheid in de rechtvaardigheid van Job kon aanwijzen. Zelfs God zei dat Jobs gerechtigheid volmaakt was. Ja, Job was ongetwijfeld de rechtvaardigste man die ooit geleefd heeft!

Maar Satan trachtte dit obstakel te omzeilen door aan te voeren dat

het voor Job wel de moeite wáárd was rechtvaardig te zijn. Hij betoogde dat Job vrij vlug zijn zelfbeheersing zou verliezen en God zou gaan vervloeken als alles wat hij bezat afgenomen zou worden!

God gaf Satan toen opzettelijk toestemming Jobs bezittingen weg te nemen en hem op de proef te stellen.

„En de Heer zeide tot de Satan: Zie, al wat hij bezit, zij in uw macht; *alleen tegen hemzelf zult gij uw hand niet uitstrekken*” (vers 12).

U ziet dat Satan *met Gods toestemming* handelde! Satan was enkel de uitvoerder. Hij handelde met de uitdrukkelijke toestemming van God! Hij kon net zoveel schade toebrengen als God toestond, *maar niet meer*. God had *paal en perk gesteld* aan wat Satan kon doen. Er is geen strijd tussen God en Satan — geen gelijkheid. GOD IS HEER EN MEESTER VAN DE TOESTAND! Hij geeft de bevelen, verleent de toestemming en bepaalt de grenzen!

„Toen ging de Satan van des Heren aangezicht heen.”

Wat gebeurde er met Job?

In de volgende verzen lezen we hoe Job in snelle opeenvolging al z'n bezittingen verloor. En wat nog erger was, hij verloor ook z'n tien kinderen!

Gaf Job God soms de schuld voor deze tegenslag? Verloor hij zijn zelfbeheersing en vervloekte hij God? Zondigde hij, zoals Satan verwacht had?

„Toen stond Job op, scheurde zijn mantel en schoor zijn hoofd; daarop wierp hij zich ter aarde, boog zich neer en zeide: Naakt ben ik uit de schoot mijner moeder gekomen, naakt zal ik daarheen wederkeren. *De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen*, de naam des Heren zij geloofd. In dit alles zondigde Job niet en schreef Gode niets ongerijmds toe” (vers 20-22).

Let erop dat Job dit ALLES aan God toeschreef. De rijkdom die hij bezeten had kwam van God. Het goede — de voorspoed — alles kwam van Hem. Maar ook: „de Heer heeft genomen”! De Eeuwige God was óók voor de ramp verantwoordelijk! NIETS gebeurt er tegen Gods wil!

Satan probeert het nog eens

Op een dag kwamen de zonen Gods weer samen om zich voor de Heer te tonen, en onder hen was Satan.

„Waar ben je geweest?”, sprak de Almachtige tot Satan, die antwoordde: „Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb”.

Toen zei de Heer tot Satan: „Is het je opgevallen dat er niemand op de hele aarde is zoals Job, zo'n oprechte man, die God eert en het kwade haat? Hij blijft nog steeds trouw: het was volkomen nutteloos van je om te proberen hem te verleiden!”

Maar Satan antwoordde: „Hij heeft zijn hachje gered! Een man is bereid alles te laten varen om het er levend vanaf te brengen. Maar strek uw hand uit, raak zijn vlees en zijn botten aan, en kijk dan eens of hij U niet openlijk zal vervloeken!” (Samenvatting van Job 2:1-6.)

Weer zien we dat hier geen sprake is van strijd tussen twee gelijken. God heeft het opperste gezag. Satan kan zonder Gods toestemming niets doen!

En hier, in deze hemelse rechtszaal, staat God Satan toe zijn argumenten naar voren te brengen — zelfs om daarmee de meest oprechte man ter wereld *op de proef te stellen!* Een aangrijpend drama speelt zich hier af — een drama met een groot doel en van enorme betekenis!

„En de Heer zeide tot de Satan: Zie, hij zij in uw macht; alleen, *spaar zijn leven*” (vers 6).

Alweer stellen we vast dat alle gezag van God komt. Het is God die de arme Job aan Satans macht overlevert. Satan mocht de wreedste en de geraffineerdste kwelling verzinnen, maar onder één voorwaarde: „Spaar zijn leven”, gebod God. Satan kon de grens die God had getrokken, niet overschrijden. En God stond dit kwaad toe! Waarom? Dat zullen we spoedig zien.

„Toen ging de Satan van des Heren aangezicht heen, en sloeg Job met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn hoofdschedel toe. En hij nam een potscherf om zich daarmee te krabben, terwijl hij neerzat in de as. Toen zeide zijn vrouw tot hem: Volhardt gij nog in uw vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf!” (Vers 7-9.)

Was God eerlijk en rechtvaardig?

We zien dus weer dat zowel *het goed* als *het kwade* van God komt. Buiten Hem is er geen God. Er is geen macht die de Zijne evenaart of overtreft. God is voor ALLES verantwoordelijk — zowel voor het goede als het kwade, omdat God oppermachtig is! Is het zonde om zowel het kwade als het goede aan God toe te schrijven?

„In dit alles”, antwoordt Gods Woord, „*zondigde Job niet*”. Het was dus geen zonde — geen fout — dit kwaad aan God te wijten. Het was de waarheid!

Jobs vrienden disputeren

„Toen nu de drie vrienden van Job hoorden van al het leed dat hem getroffen had, kwam ieder van hen uit zijn woonplaats: de Temaniet Elifaz, de Suhiet Bildad en de Naamathiet Zofar; en zij kwamen volgens afspraak bij elkander om hem te gaan beklagen en te troosten. Toen zij van verre hun ogen ophieven, herkenden zij hem niet. Zij verhieven hun stem en weenden, scheurden hun mantels en strooiden stof op hun hoofd . . . En zij zaten bij hem op de grond, zeven dagen en zeven nachten; niemand sprak tot hem een woord, want zij zagen, dat zijn smart zeer groot was” (vers 11-13).

Dit was menselijk lijden dat met de ergste verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog vergeleken kan worden — een bijna onbeschrijfelijke kwelling! Satan veroorzaakte dit. Maar God *liet het toe* en is derhalve ook verantwoordelijk!

Tijdens de lange conversatie die volgde tussen Job en zijn drie vrienden — een conversatie waaraan de volgende 34 hoofdstukken van de Bijbel gewijd zijn — gaven Jobs vrienden hem de schuld van zijn lijden. Hun ideeën hadden veel weg van wat veel mensen tegenwoordig geloven. Aangezien God goed is, was het onmogelijk dit kwaad aan Hem toe te schrijven.

Maar Job weerlegde voortdurend de beweringen van zijn vrienden. Steeds weer handhaafde en verdedigde hij ZIJN EIGEN GERECHTIGHEID. Terecht schreef hij dit alles aan God toe —

echter zonder Hem te beschuldigen. Job begreep het grote plan dat God hier op aarde volvoert!

En het is belangrijk dat ook *wij* dit begrijpen, want hier wordt de enkeling Job als voorbeeld gesteld voor ons. Jobs lijden is typerend voor al het leed in de wereld rondom ons!

God begint een woordje mee te spreken

Als tenslotte al dat gedebatteer op niets uitloopt, neemt God zelf deel aan het gesprek. Nu beginnen we te begrijpen waarom Job dit leed overkomen was.

„Toen antwoordde de Heer Job uit een storm en zeide: Wie is het toch, die het raadsbesluit verduistert met woorden zonder verstand? Gord nu als een man uw lendenen, dan wil ik u ondervragen *opdat gij Mij onderricht*” (Job 38:1-3).

Hier wil ik even onderbreken voor een korte zijdelingse beschouwing, die licht werpt op de verdere conversatie. Historici hebben bewezen gevonden dat Job de ontwerper en architect van de Grote Piramide van Gizeh was. Deze piramide is nog steeds het *grootste* bouwwerk ter wereld en op de Woolworth Building in New York na, ook het hoogste. Dat Job op zijn gerechtigheid trots was, is te begrijpen. Dat hij zich waarschijnlijk door de constructie van het grootste bouwwerk ter wereld een hele piet voelde, verklaart grotendeels wat God hem nu gaat zeggen. Job was zich téveel bewust van zijn gerechtigheid. God wilde hem een toontje lager laten zingen. Zou het misschien mogelijk zijn dat God Zijn Schepping — de aarde en alle hemellichamen — nu met de in verhouding vrij onbeduidende prestatie van Job — de bouw van de Grote Piramide — vergelijkt? Het is in elk geval interessant deze mogelijkheid in gedachten te houden.

„Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte?” sprak God tot Job. „Vertel het, indien gij inzicht hebt! Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers! Of wie heeft over haar het meetsnoer gespannen? Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft haar hoeksteen gelegd, terwijl de morgensterren tezamen

juichten, en al de zonen Gods jubelden?” (Vers 4-7.)

Het is veelbetekend dat een piramide het enige bouwwerk op aarde is waarbij de hoeksteen tevens de sluitsteen is, d.w.z. de steen die het laatste geplaatst wordt, ter voltooiing van het bouwwerk. En hier stelt God de symbolische „hoeksteen” van de AARDE voor, die bij haar voltooiing gelegd werd, toen de engelen van vreugde jubelden!

En zo ging God verder de arme Job op ware grootte terug te brengen. Job was misschien wel de rechtvaardigste man ter wereld — maar hoe *onbeduidend* was hij toch vergeleken met God!

De mens werd zo geschapen dat hij God nodig zou hebben. De mens kan geen overvloedig leven leiden, zijn opdracht vervullen of gelukkig zijn, tenzij hij de juiste verhouding tot God handhaaft! *Dit is de allereerste les die de mens moet leren en altijd in gedachten moet houden!*

De allereerste karaktereigenschap bestaat uit alléén God te verheerlijken en te aanbidden, onszelf te *vernederen* en ons bewust te worden van onze volslagen hulpeloosheid en volledige AFHANKELIJKHEID van God!

„Wie heeft de zee met deuren afgesloten?” vroeg God, „... toen Ik wolken maakte tot haar kleed en duisternis tot haar windselen; toen Ik ... grendel en deuren aanbracht; toen Ik sprak: Tot hiertoe en niet verder zult gij komen, hier zal de trots uwer golven blijven staan!” (Vers 8-11.)

„Hebt gij ooit in uw leven de morgen ontboden, de dageraad zijn plaats aangewezen? ... Reikt uw begrip zo ver als de breedte der aarde? Vertel het, indien gij dit alles weet! Waar is de weg naar de woning van het licht, en de duisternis, waar is haar verblijf, zodat gij haar brengen kunt naar haar gebied, en de paden naar haar huis kent? Gij zult dat wel weten, want toen werd gij geboren en het getal uwer dagen is groot!” (Vers 12-21.)

„Kunt gij de banden der Pleiaden binden, of de boeien van de Orion slaken? Doet gij de tekens van de Dierenriem te rechter tijd opgaan, en bestuurt gij de Beer met zijn jongen?

Kent gij de inzettingen des hemels, bepaalt gij zijn heerschappij over de aarde?” (Vers 31-33.)

God doet dit alles. Wat is Hij toch machtig! En hoe klein, zwak, onmachtig en onbeduidend is de mens — ja, zelfs Job die de rechtvaardigste man ter wereld was! De eigendunk van Job zal toen wel een behoorlijke knauw gekregen hebben! Hoe langer God sprak, des te kleiner en onbeduidender begon Job zich te voelen. Job was achteraf gezien toch niet zo gewichtig.

„Wie is het dan” — God is nog niet uitgesproken — „die voor MIJ kan standhouden? Wie zou Mij tegemoet treden, die Ik ongedeerd zou laten? *Wat onder de ganse hemel is, dat behoort MIJ toe*” (Job 41:1-2). En zo ging God door, Jobs gewichtigheid en eigengerechtigheid neer te halen. Vier hoofdstukken lang spreidt Hij de onovertreffbare en ontzagwekkende grootheid van God uit!

En tegen de tijd dat God uitgesproken was, was Jobs achting voor zichzelf tot het nulpunt gedaald. Tijdens het hele gesprek met zijn drie vrienden had Job hardnekkig vastgehouden aan zijn *eigengerechtigheid*! Alhoewel Satan zijn rijkdom en zijn kinderen weggenomen had en hij er erbarmelijk en meelijwekkend uitzag — geheel met walgelijke zweren bedekt — hield hij toch koppig vast aan zijn *eigengerechtigheid*!

Job was erin geslaagd zijn positie tegenover Satan en zijn drie vrienden te handhaven, maar hij bleek niet in staat God van repliek te dienen. Niet wat hij *gedaan* had was verkeerd, maar wel wat hij *was* — EIGENGERECHTIG! Zijn *ego* was nooit gestorven!

In precies vijf verzen van zijn conversatie gebruikte Job de woorden ik, mij en mijn *achttien* keer (Job 27:2-6), en in het 29e hoofdstuk 51 keer!

Nu begon voor het eerst de waarheid tot hem door te dringen — hij begon in te zien *WIE* God is!

De les geleerd!

„Toen antwoordde Job de Heer: Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen uwer plannen wordt verijdeld ...

Daarom: ik verkondigde, zonder inzicht, dingen, mij te wonderbaar en die ik niet begreep ... Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, *maar nu heeft mijn oog U aanschouwd. Daarom VERFOEI IK MIJ, en ik heb BEROUW in stof en as*" (Job 42:1-6, N. Vert. en Statenvert.).

Dat was Jobs overgave aan de Almachtige God — een overgave waartoe ieder mens moet komen voordat hij bekeerd kan worden, voordat Gods PLAN in hem verwezenlijkt kan worden! Een mens kan van nature GOED zijn, maar zelfs de eigengerechtigheid van een man als Job, zegt God, is als een bezoedeld kleed in Zijn ogen! De enige werkelijk goede gerechtigheid is de gerechtigheid van God, die ons DOOR GELOOF geschonken wordt!

Job had eindelijk zijn les geleerd! Menselijke goedheid alléén is niet voldoende. Het éniige goede dat werkelijk goed is, is de *goedheid* van God zelf die ons door Zijn heilige Geest wordt gegeven! Alle wáre gerechtigheid komt van God.

IEDEREEN moet deze les leren. Het is de *belangrijkste les van ons leven*. Dit te leren en ernaar te leven is het doel van ons menselijk bestaan!

Jobs rampzalige ervaring en onmenselijk lijden bleek uiteindelijk een grote zegen voor hem te zijn. Er kwam welvaart, verdubbelde welstand en eeuwig geluk uit voort! Want nadat hij zich bekeerde en God werkelijk leerde *kennen*, kreeg hij weer zeven zonen, drie dochters en tweemaal zoveel rijkdom als hij voordien had!

„En de Heer zegende het verdere leven van Job meer dan het vroegere”, zegt de Bijbel (Job 42:12).

Satan heeft Gods voornemen nooit in de war kunnen sturen

Let er goed op dat Satan nooit Gods voornemen verijdeld heeft en Gods plan *nooit* heeft kunnen dwarsbomen. We lezen dan ook in Job 42:2: „*Geen Uwer plannen wordt verijdeld*”.

De Almachtige God heeft het hoogste gezag over het universum! Soeverein niet alleen in liefde en macht, maar ook in WIJSHEID! Het

was goddelijke wijsheid die Satan toestond Job te beproeven. Door zijn pijnlijke ervaringen werd Job verneerd, zijn „ik” werd neergehaald en zijn zelfingenomenheid werd verwijderd. Het uitrukken van deze slechte eigenschappen *deed pijn* — Job leed — net zoals ook u en ik vandaag lijden! Maar hij werd tot *bekering* gebracht, tot overgave aan en afhankelijkheid van God. Hij werd met Gods Geest vervuld, zonder welke hij nooit werkelijk geluk gekend zou hebben, noch eeuwig LEVEN zou verkrijgen!

Aanvankelijk bezat Job enkel materiële rijkdom en goederen, en alleen maar *menselijke* gerechtigheid. Nú bezat hij tweemaal zoveel rijkdom en — wat oneindig grootser en belangrijker was — de absolute zekerheid van de trouw van God, dat door het vertrouwen in het Opperwezen komt, de ware bron van blijdschap en tevens het in zich dragen van alle karaktereigenschappen van God! Gods Geest in ons is het enige dat de rusteloze drang in ons hart kan bevredigen, het *enige* wat de mens met vreugde en geluk kan vervullen!

Het éniige ware antwoord op onze vragen!

Nu zijn we zover dat we het ware antwoord op onze vragen kunnen zien en begrijpen.

Het juiste antwoord werd door Job zelf tijdens zijn gesprek gegeven, evenals het ook door zijn levenservaringen aangetoond wordt.

„Als een mens sterft, *zou hij herleven?*” vroeg Job zich af (Job 14:14).

En het antwoord hierop beantwoordt al onze vragen! Hier komt het!

„Ik zou al de dagen mijns strijds hopen, totdat mijn verandering komen zou. Dat Gij zoudt roepen, en ik U zou antwoorden, *dat Gij tot het werk Uwer handen zoudt begerig zijn*” (Job 14:14-15, Statenvert.).

Het is juist dit gedeelte van Jobs antwoord, dat meestal achteloos over 't hoofd gezien wordt, dat ons het antwoord op de vragen in dit artikel geeft! Let er nog eens goed op!

„*Tot het werk Uwer handen zoudt Gij begerig zijn!*”

Bestudeer dat goed! Job wist dat hij enkel het werk van Gods Handen was! Enkel het kleimodel dat God, de Meester-Pottenbakker, kneden, vormen en herschapen moest. Laat Jesaja dit verklaren:

„Wij zijn allen geworden als een onreine, *al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleed*; wij vielen allen af als het loof, en onze ongerechtigheden voerden ons weg als de wind ... Maar nu, Heer, Gij zijt onze Vader; *wij zijn het leem*, Gij zijt onze Formeerder en wij allen zijn het werk van uw hand” (Jes. 64:6-8).

Onze eigen gerechtigheid kan ons niet redden. Wij moeten ons BEKEREN en ons door bemiddeling van Jezus Christus, onze persoonlijke Verlosser, onvoorwaardelijk aan God overgeven. God belooft ons dan met Zijn heilige Geest te verwekken — door Zijn Geest daadwerkelijk *in ons* te plaatsen. Zijn Geest is Zijn leven — Zijn liefde, begrip en wijsheid, Zijn kracht, Zijn trouw, Zijn gerechtigheid. Door Zijn Geest nemen we Zijn KARAKTER en Zijn NATUUR in ons op.

Door ons leven lang als een echte christen te leven en onszelf te *overwinnen*, geestelijk te groeien door de kracht van God in ons, bereiden we ons voor om UIT GOD GEBOREN TE WORDEN door een opstanding, of ogenblikkelijke verandering — van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid, van het menselijke naar het Goddelijke — van zwakheid naar kracht — van schande naar heerlijkheid!

En hoe zit het dan met al dat menselijk lijden, dat karakter in ons vormt?

De apostel Paulus geeft het antwoord:

„Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden. Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods” (Rom. 8:18-19). □

Indien u belang stelt in de bijbelse antwoorden op vele andere kernvraagstukken, schrijf dan om ons boekje **Wat is een echte christen?** en de overdruk **Wat is echt berouw?**

wat u kunt doen...

van pas komende tips voor U en UW GEZIN

● Ongelukken thuis

Ironisch genoeg besteden miljoenen ouders elk jaar miljoenen guldens of franken aan de gezondheid van hun kinderen, maar tegelijkertijd zien de meeste ouders niet in dat **VOORKOOMBARE ONGELUKKEN** de grootste bedreiging van het lichamelijk welzijn van hun kinderen vormen. Elk jaar worden in Nederland ongeveer 4000 kinderen wegens ongevallen in huis tijdelijk of blijvend invalide.

Verstikking is de meest gemelde doodsoorzaak van kinderen onder één jaar, met in Nederland ongeveer 70 slachtoffers per jaar.

In de leeftijdsgroep van één tot vier jaar vormen brand en dood door verdrinking een aanzienlijk deel der dodelijke ongelukken. Vergiftiging is er de oorzaak van dat jaarlijks meer dan 750 kleuters voor langere tijd in een ziekenhuis terecht komen. Een dertigtal gevallen hebben een dodelijke afloop.

Van de ongevallen in huis met kinderen van nul tot vier jaar is 13% *dodelijk!*

In de leeftijdsgroep van vijf tot negen jaar zijn dood door verdrinking, brand en explosies koplopers. In deze leeftijdsgroep sterven meer kinderen aan ongevallen dan door alle *ziekten* tezamen.

Om kort te gaan: in de leeftijdsgroep van 1-14 jaar vinden meer dan 800 kinderen per jaar *de dood* door een ongeval, verkeersongevallen inbegrepen. Daarmee is het ongeval bij kinderen veruit doodsoorzaak nummer één.

Wat kunt u doen om ongelukken *thuis* te voorkomen?

De beste beveiliging ter voorkoming van ongelukken is een combinatie van twee factoren: ten eerste, persoonlijke motivering, oplettendheid en een **VERLANGEN** uw huis en gezin **VEILIG** en gezond te houden. Dit zal heel wat werk, voortdurende waakzaamheid en toezicht van uw kant vergen.

Ten tweede is veiligheidsonderricht — zowel voor uzelf als voor de rest van uw gezin — van het allerhoogste belang! Dit onderricht begint *thuis* en dient op school en in het leven als volwassene verder te gaan.

U moet thuis altijd met grote voorzichtigheid handelen. Dit houdt in dat u elk deel van uw huis en elk nieuw apparaat dat u koopt moet taxeren op de veiligheid in het gebruik ervan. Dit betekent een *periodieke inspectie* van uw woning om elk onveilig aspect ervan aan het licht te brengen.

Het is misschien niet altijd mogelijk elk gevaar uit te schakelen — of elk ongelukje te vermijden, maar u moet er naar streven. De meeste ongelukken **KUNNEN** vermeden worden! En de weinige ongelukjes die zich tóch voordoen, kunnen in vele gevallen tot het minimum

beperkt worden. Hier volgen een paar tips hoe u uw huis kunt inrichten om ongelukken te voorkomen:

KEUKEN

1. Laat de baby niet op de keukenvloer spelen als u in de keuken aan het werk bent.
2. Houd de kinderstoel tenminste een halve meter verwijderd van het aanrecht of de tafel waaraan u aan het werk bent.
3. Houd alle zeepproducten, insecticiden en andere huishoudchemicaliën buiten het bereik van uw kind.
4. Glazen en kopjes waaruit kinderen drinken moeten van onbreekbaar materiaal vervaardigd zijn.
5. Draai de handvaten en stelen van potten en pannen altijd wég van de voorkant van het aanrecht of fornuis.

BADKAMER

1. Overtuig u ervan dat medicijnen altijd buiten het bereik van kinderen zijn. Het is een goed idee om een slotje op het medicijnkastje te hebben.
2. Verwijder elektrische apparaten uit de nabijheid van het bad.
3. Laat uw baby **nóóit** alleen in het bad achter.
4. Leg iets neer tegen het uitglijden in de douche en het bad.

KELDER EN ZOLDER

1. Gereedschap moet weggesloten of althans buiten bereik zijn.
2. Ruim altijd alles op — spijkers, houtkrullen, e.d.
3. Bewaar verf materiaal, petroleum en andere giftige stoffen in een afgesloten kast.

ALGEMEEN

1. Zie er voortdurend op toe dat u spelden, spijkers, lucifers, enz. buiten het bereik van de kleuters houdt.
2. Laat uw kind nooit alleen in huis achter, zelfs niet voor een ogenblikje.
3. Statistieken tonen aan dat ongeveer 75% van de kinderen die bij een ongeluk betrokken waren, hongerig of vermoeid waren. De meeste ongelukken gebeurden in minder dan een uur voor etenstijd. Wees dus dubbel voorzichtig in de periode tussen vier en zes uur wanneer iedereen vermoeid en hongerig is.
4. Zorg voor een hekje bovenaan de trap.
5. Al het meubilair moet zwaar genoeg zijn zodat het niet gemakkelijk omver geduwd kan worden.
6. Ga na of elektrische kachels, heetwaterleidingen, fornuizen en centrale verwarmingsinstallaties voldoende veilig voor kleuters zijn afgeschermd.
7. Alle elektrische snoeren moeten buiten bereik zijn en stopcontacten horen voorzien te zijn van speciale beschermers die voor dit doel in de handel verkrijgbaar zijn.

Wie draait ervoor op als iedereen ermee ophoudt?

door Charles F. Vinson

PROBEERT u zich eens deze volslagen onwaarschijnlijke situatie voor te stellen: het mensdom heeft plotseling, met één slag, het gebruik van alle tabaksprodukten opgegeven — geen sigaretten, sigaren, snuif-, pijp- of pruimtabak meer. Niets. Voor de eerste keer sinds tabak vanuit de Nieuwe Wereld in Europa werd geïntroduceerd, is er geen met rook bezwangerde kamer meer te vinden.

Al naar gelang van het feit of u al dan niet rookt, zou zo'n toestand u óf fantastisch óf niet minder dan rampzalig voorkomen. Maar wat zou de onmiddellijke uitwerking van zo'n weergalozes actie zijn? Ze zou een ware kettingreactie van economische ellende op gang kunnen brengen voor iedereen die bij de tabaksindustrie betrokken is.

De eerste schakel

Stelt u zich eens voor dat u de eigenaar of misschien de pachter bent van een landbouwbedrijfje van niet meer dan zeg drie á vier hectare in de staat Kentucky, het hart van het gebied waar de burley-tabak vandaan komt. Het land waarin u woont, de Verenigde Staten, is zowel het grootste producerende als exporterende land van tabak ter wereld.

Het landschap in uw deel van dit gebied is over het algemeen golvend, indien niet heuvelig, en de grond valt

gemakkelijk ten prooi aan erosie. Dientengevolge moet een groot gedeelte van dit gebied veelal grasland blijven. U beschikt eenvoudig niet over de middelen om meer geld te steken in machines en mankracht ten einde dit land in produktie te brengen. Daardoor houdt u ongeveer anderhalve hectare cultuurgrond over — het gemiddelde voor dit gebied. U kunt een groentetuin voor het gezin houden, maar u heeft niet voldoende land om op grote schaal andere gewassen te verbouwen.

Stel verder dat iemand u uitlegt hoe u op uw lapje grond gemakkelijk een speciaal gewas kunt verbouwen, dat u *gegarandeerd* een flinke winst zal bezorgen indien u het behoorlijk aanpakt. Zou u het dan verbouwen?

Waarschijnlijk wel. Tabak is inderdaad zo'n gewas. Het is volkomen geschikt voor gronden waarop men anders moeilijk een bestaan zou kunnen vinden, zoals die algemeen voorkomen in grote gebieden van de zuidoostelijke Verenigde Staten.

Zou de verbouw van dit gewas plotseling gestaakt worden, dan zou dit onmiddellijke economische zelfmoord betekenen voor de duizenden kleine tabakstelers die hun bestaan vinden in de verbouw van dit op vier na voornaamste landbouwgewas van de Verenigde Staten. Geen enkel ander artikel zou, op zo'n klein areaal, een vergelijkbaar inkomen opleveren.

Waarom zo winstgevend?

Dat tabak een betrekkelijk hoog inkomen van een betrekkelijk klein areaal oplevert, komt in de eerste plaats doordat — althans in de Verenigde Staten — de federale regering de produktie streng aan banden legt en niet duldt dat de boeren meer dan hun *toewijzing* verbouwen. Het toewijzingssysteem maakt deel uit van een strikt geleid programma van controle van landbouwprijzen, dat reeds uit het begin van de jaren '30 dateert, gedurende het dieptepunt van de crisisjaren. Toewijzingen van de hoeveelheid tabak die door een bepaald bedrijf geproduceerd mag worden, zijn gebaseerd op de omvang van verbouw en produktie in dat tiental jaren en zijn sindsdien onveranderd gebleven. Oorspronkelijk hield de regering toezicht op het aantal hectaren dat met tabak kon worden beplant, maar nu regelt zij de oogst op basis van een heffing op de opbrengst. Daardoor blijft de prijs van tabak betrekkelijk stabiel.

Een ander punt in het voordeel van tabak is de betrekkelijke ongevoeligheid ervan voor economische achteruitgang of depressie. De telers produceren eenvoudig hun gehele quota, de markt is gegarandeerd en de winsten blijven binnenstromen.

Maar de belangrijkste factor is de waarde van tabak in vergelijking met andere gewassen, de fundamentele

reden waarom het voor kleine telers economisch van zo'n groot belang blijft. In de afgelopen jaren hebben de meeste verbouwers een netto-winst kunnen maken van \$1500 tot \$1750 per hectare. Men vergelijk dit met een nettowinst van \$80 per hectare voor maïs, \$93 per hectare voor sojabonen, \$282 per hectare voor aardnoten en \$50 per hectare voor katoen. Tabak is verreweg het winstgevendste gewas per hectare, en daar komt het bij een klein bedrijf op aan.

De opinie van één man

Maar om terug te komen op onze hypothetische situatie. Iedereen heeft het gebruik van alle tabaksprodukten opgegeven. Wat zou er dan met de tabaksboer gebeuren?

Correspondenten van *De ECHTE WAARHEID* zijn naar Owen County in Kentucky gegaan om hier achter te komen. Owen County, in het noordoosten van Kentucky, is noch de grootste noch de kleinste producent van tabak, noch de armste noch de rijkste. Voor een buitenstaander is het een prettig aandoende landelijke streek met landbouwbedrijfjes, die overal te vinden zijn waar de heuvelige terreingesteldheid het toelaat.

De landbouwagent van het district bracht ons in contact met boeren wier inkomsten een goede dwarsdoorsnede van de inkomens in het gebied vertegenwoordigen, maar die allen

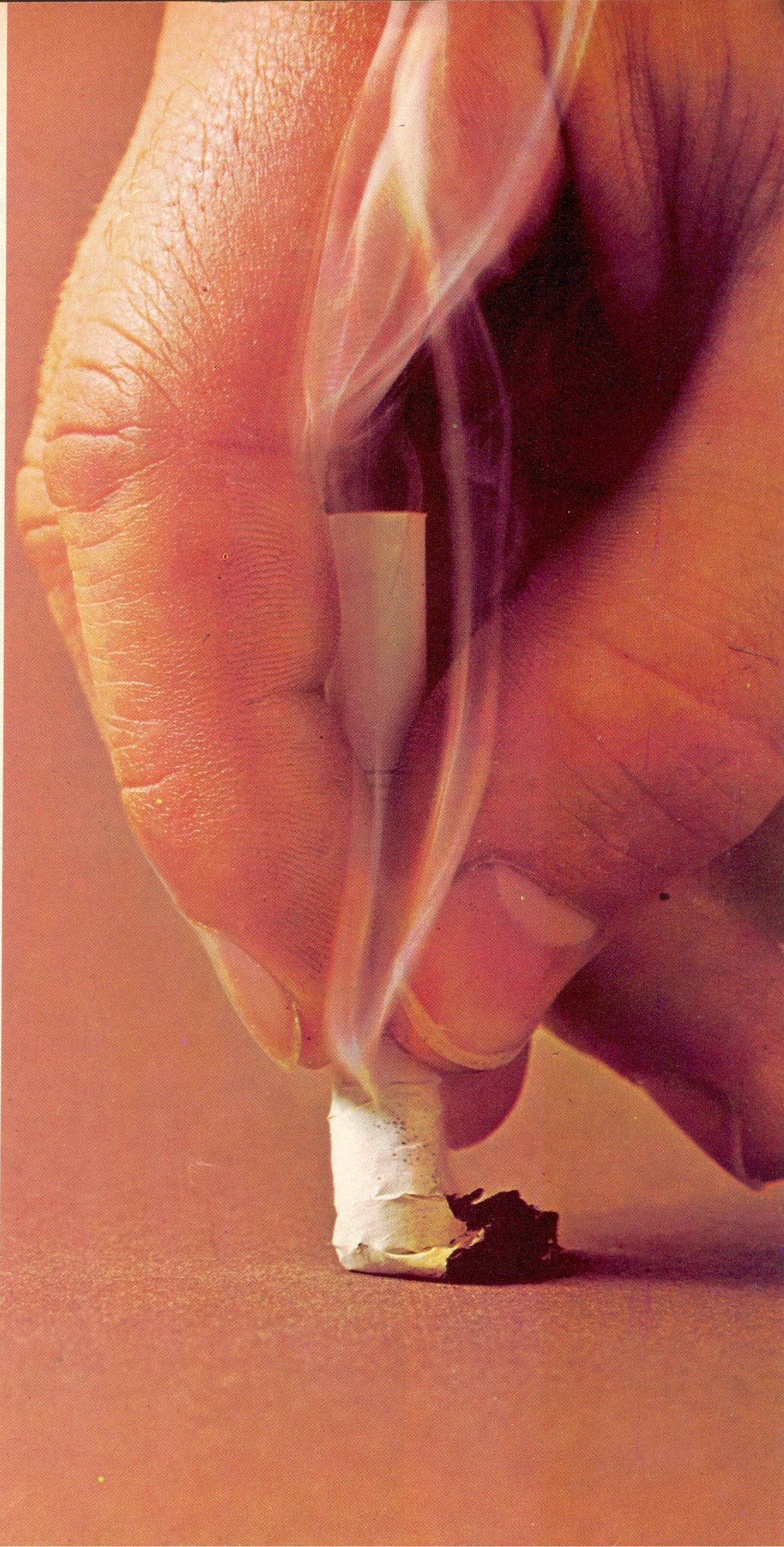

Foto: John Kilburn — Plain Truth

„Zonder tabak bestaat er heel weinig hoop voor de landbouwer in dit gebied . . . Tabak houdt dit deel van het land in leven.”

— J.D. Howard, landbouwer uit Owen County, Kentucky

belang hebben bij één gewas — tabak.

Konden zij, vroegen wij hun, werkelijk iets doen om economisch staande te blijven zonder tabak?

Het antwoord luidde: in theorie, ja. Eén man, een tamelijk welgesteld bewoner van de streek, wiens belang bij tabak slechts een aanvulling van zijn inkomen vormde, verklaarde met nadruk dat er tal van alternatieven voor tabaksverbouw in de streek waren. Hij vergeleek Kentucky met bepaalde noordelijke staten die een kort zomerseizoen en een lange, strenge winter hebben, en gaf te kennen dat Kentucky, met zijn zachter klimaat en geschikte grond, een concurrent van dat gebied zou kunnen worden door veevoeder en zuivelproducten voort te brengen.

Maar hij beklemtoonde dat de tabaksboeren op de een of andere wijze dezelfde kennis van veehouderij zouden moeten verwerven als ze nu van tabak hebben, en dit zou een belangrijke herscholing betekenen. De gemiddelde leeftijd van de tabaksboer ligt rondom de vijftig, in het algemeen geen goede leeftijd om een volkomen nieuwe loopbaan te beginnen. Bovendien bedraagt de gemiddelde schoolopleiding van de meeste boeren van dit type in Kentucky slechts negen of tien jaar.

Alleen in theorie

Overschakeling van tabaksproductie op een andere vorm van landbouw is echter iets waarover alleen maar gepraat wordt. Al zijn enkelen ongetwijfeld overgeschakeld, geen van de

boeren die hij kende had dit gedaan.

Dr. M.J. Shuffet, landbouweconoom aan de Universiteit van Kentucky, formuleerde het aldus: „Er bestaat voor de tabaksboeren van Kentucky feitelijk geen mogelijkheid om over te schakelen en in de landbouw te blijven, en toch het inkomen te handhaven dat ze nu hebben . . . Vermoedelijk zouden een paar producenten werkelijk intensieve gewassen, zoals groenten, kunnen verbouwen. Maar zodra men dit doet, komt men in concurrentie met Californië, waar een commerciële, zeer productieve en zeer kapitaalcrachtige organisatie bestaat. En slechts een paar producenten in Kentucky zouden hiertoe in staat zijn, niet de 136 000 telers die nu in de tabak werken.”

Op de vraag hoe deze verandering voltrokken zou kunnen worden antwoordde hij:

„Er zouden enkele bedrijven zijn die gecombineerd konden worden. Als men een gebied van de juiste omvang, terreingesteldheid en type zou hebben, kon men verscheidene bedrijven opheffen, andere combineren en een eenheid krijgen waarmee men zich wellicht op graan en/of vee zou kunnen toelagen, met een inkomen dat te vergelijken is met dat van één tabak-producerend bedrijf. Het grootste deel van Kentucky heeft echter niet het type land dat men zou kunnen herverkavelen. Zelfs al kon men in oostelijk Kentucky vierhonderd hectare bijeen krijgen, dan is daarbij nog niet veel bouwland. Ik

geloof echt niet dat er een bruikbare manier is om de inkomsten uit tabak te vervangen, indien er door de een of andere oorzaak een eind komt aan de vraag ernaar. Het enige dat er volgens mij zou gebeuren, is dat de meeste boeren uit Kentucky een andere bron van inkomsten, buiten de landbouw, zouden moeten zoeken.”

Wat zou dat zijn?

„Dat zou neerkomen op een niet-agrarische baan en we weten wel wat dát betekent. De gemiddelde landbouwer uit Kentucky heeft niet de technische bekwaamheid om werk in de industrie te vinden, en er zou in Kentucky een *economische chaos* ontstaan als de tabak verdween.”

Tabak is „Big business”

Zoals één teler het formuleerde: „Ik weet niet wat wij hier zouden moeten doen zonder tabak. Het zou tijd kosten om op iets anders over te schakelen en tegen die tijd zou de man die met schuld van zijn bedrijf zit, het loodje leggen.”

Maar niet alleen de kleine telers van Kentucky en andere tabaksgebieden over de gehele wereld zouden te lijden hebben. De gevolgen van een dergelijke situatie zouden veel verder reiken. De economie van tal van landen zou een harde klap kunnen krijgen. Terwijl de Verenigde Staten in 1971 een hoeveelheid van 870 500 000 kg tabak produceerden, produceerden andere landen zoals India 385 500 000 kg, Brazilië 217 500 000 kg, Pakistan (nu verdeeld)

174 500 000 kg, Japan 165 000 000 kg en Turkije 162 500 000 kg.

Maar het blijft een feit dat de Verenigde Staten economisch het zwaarst getroffen zouden worden indien er geen tabak meer geproduceerd zou worden. Bijna 35% van de Amerikaanse tabaksoogst, die alleen al in 1971 reeds een totaalbedrag van ongeveer \$683 miljoen beliep, wordt geëxporteerd.

Wat mankracht aangaat: de tabaksfabrikanten hebben ongeveer 720 100 manlijk en vrouwelijk personeel in dienst. Dit is slechts een klein percentage van de totale werkende bevolking der Verenigde Staten, maar het is geconcentreerd in bepaalde gebieden die ongeveer 200 fabrieken van tabaksprodukten tellen. Bovendien zijn er 200 veempakhuizen waarin sigaretten, sigaren en andere tabaksprodukten worden opgeslagen vóór ze verder verzonden worden.

Tabak is kennelijk „big business”, zonder welke duizenden mensen, en zelfs de inkomsten van landen, o.a. door het wegvallen van de accijns, te lijden zouden hebben.

Bergen of molshopen?

Dergelijke griezelige voorspellingen van een economische, sociale en

landhuishoudkundige ramp schijnen in het licht van de huidige situatie echter enigszins misplaatst. De tabaksindustrie is zelden welvarender geweest dan thans. Het voorspellen van rampen „voor het geval dat” tabak verdwijnt, schijnt een probleem ter grootte van een berg op te werpen, terwijl er in werkelijkheid slechts een molshoop bestaat.

Zo'n situatie zou zich in werkelijkheid nooit voordoen, tenzij, ingevolge een overheidsbevel zonder precedent, tabak volkomen werd uitgebannen — een hoogst onwaarschijnlijke gebeurtenis. Ofschoon het gebruik van tabak fysiek schadelijk is en in aanleg ook geestelijke schade berokkent, zou er een geweldige macht nodig zijn om zware verbruikers tot het afzweren ervan te dwingen, al zouden velen er feitelijk graag mee ophouden. Men zie eens hoe weinig verandering de rapporten van diverse genootschappen, overheidsinstellingen en anti-rookcampagnes hebben teweeggebracht. Zeker, miljoenen mensen over de gehele wereld hebben de gewoonte opgegeven, maar de percentages van

hen die ermee ophouden zijn in vergelijking met die van degenen die dit niet doen gering en wegen nauwelijks op tegen de toenemende aantallen van hen die met roken beginnen.

Gezien deze feiten kan men moeilijk geloven dat er inderdaad een tijd zal komen waarin iedereen met roken zal ophouden. Maar hoe belachelijk het ook moge klinken, dit is nu juist wat er zal gebeuren. Er daagt een nieuw tijdperk, een tijdperk van vrede waarin de mens zal worden geconfronteerd met de wetten die zijn leven beheersen, maar die hij thans negeert — Gods wetten! U gelooft het misschien niet, maar in deze generatie zal de mens leren dat er een oorzaak voor al zijn lijden is. Wij schijnen niet te beseffen dat God ten tijde van de schepping onverbiddelijke wetten heeft ingesteld, waaronder fundamentele geestelijke principes, samengevat in de tien geboden — en gezondheids-wetten — die geschonden worden wanneer men rookt. (Schrijf om onze gratis overdruk *Zeven regels voor een blakende gezondheid.*)

De onwaarschijnlijke situatie van

DE OOGST TE VELDE — Dit tabaksveld is gelegen in het noordoosten van Kentucky, waar de burley-tabak vandaan komt. Tabak is de enige of voornaamste bron van inkomsten voor de landbouwers in dit gebied.

Foto: Gary George — Plain Truth

„wat - gebeurt - er - als - iedereen - op - houdt - met - roken” zal dan een factor worden waarmee men in het reine moet komen wanneer God gedwongen wordt in het doen en laten van de mens in te grijpen om hem voor zichzelf te behoeden. Eertijds theoretische vraagstukken, zoals welke landbouwhervormingen men moet invoeren of hoe men vroegere tabaksgronden rendabel kan maken, zullen dan actuele problemen worden — en oplossingen vereisen.

Hoe het probleem zal worden opgelost

Stel u evenwel niet voor dat eenvoudig doordat God een einde gaat maken aan de non-interventiepolitiek die Hij ongeveer zesduizend jaar heeft gevolgd, de mensen begrip zullen krijgen voor wat Hij doen zal. De wijze waarop God de dingen doet, zal, hoe dan ook, onaantrekkelijk schijnen

en niet de indruk maken de juiste te zijn.

Het is niet zo dat de mensheid niet *in staat* is het probleem op eigen kracht op te lossen. Met voldoende tijd tot haar beschikking kan de mensheid bijna ieder probleem aanpakken en het de baas worden. Jammer genoeg zijn er echter vele problemen die zouden kunnen worden opgelost en toch niet opgelost worden, tengevolge van de al te menselijke eigenschap zichzelf te behagen, zelfs wanneer de resultaten negatief zijn.

De meeste mensen beseffen dat het gebruik van tabak fysiek slecht voor hen is, ook al genieten zij ervan. Enkelen zien zelfs in dat het gebruik ervan uit geestelijk oogpunt verkeerd is. Maar het afschaffen van zo'n essentiële industrietak, zelfs al steunt ze op een slechte gewoonte — en het oplossen van de daaruit voortvloeiende economische problemen —

is een moeilijker en financieel minder lonende tactiek dan eenvoudig de status-quo te handhaven. Een regering die hier wél iets aan doet zou bijvoorbeeld financiële steun ter beschikking stellen om voormalige tabakstellers te helpen zich nieuwe methoden en werkwijzen eigen te maken die vereist zijn voor de overschakeling op een ander, bij de desbetreffende gebieden passend type landbouw. Maar zo'n soort herscholingsprogramma zou onzelfzuchtige inspanning en offers vereisen — en dit druist in tegen de menselijke natuur.

Hoe zal God het doen?

Tabak is slechts een zeer ondergeschikt probleem in vergelijking met oorlog, hongersnood, epidemieën, corrupte regeringsvormen en al de kwalen en euvels waarmee de wereld tegenwoordig geteisterd wordt. Maar

ofschoon het naar verhouding slechts een klein probleem is, zal het op ongeveer dezelfde wijze als de andere worden opgelost.

Eén fundamentele schuldige achter alle kwalen die de mens zichzelf op de hals haalt, is zijn eigen menselijke natuur die meer gericht is op persoonlijk voordeel dan op anderen gerichte bezorgdheid. Kon de mens op de een of andere wijze zijn aard veranderen, dan zou hij enkele van deze situaties kunnen verhelpen. De simpele waarheid is dat hij uit eigen vermogen niet zijn natuur kan veranderen, maar God kan dit wél.

IN EEN SIGARETTENFABRIEK — In een tabaksbewerkingsloods worden de tabaksbladeren opnieuw door een droogmachine gevoerd. Dit is een der beginstadia van de sigarettenfabricage (onder). Een van vele inspectrices die de kwaliteit van het eindproduct controleren (rechts).

Foto: John Kilburn — Plain Truth

Hoe? Zeker niet doordat God zal zeggen dat het anders moet zijn. God zal de menselijke natuur niet vernietigen — volstrekt niet. De mensen zullen die behouden zolang ze mensen zijn. Maar Hij zal alle mensen een keus bieden — een kans om uit hun eigen vrije wil tot „berouw” te komen, een term die eenvoudig verandering van de menselijke levenswijze in die van God betekent. Volgend op het tonen van berouw zal God de mensen de hulp geven die zij nodig hebben en dat aan hun natuur ontbrekende bestanddeel verschaffen dat de geestelijke kracht is, zonder welke de

mensen geboren worden — de Geest van God.

Gods Geest in de mens zal de mensheid in staat stellen weerstand te bieden aan de negatieve kant van de menselijke natuur en een weg te vinden uit de ellende die ze zichzelf op de hals heeft gehaald. Is men eenmaal tot het besluit gekomen berouw te tonen en heeft men de Geest van God ontvangen, dan zal het proces van verandering inderdaad beginnen en problemen — zoals hoe met tabak afgerekend moet worden — zullen worden opgelost. Die tijd is niet ver weg. Zoals het lied zegt: „Er is een nieuwe wereld op komst”. □

Zoon van God... En nadat Johannes [de Doper] overgeleverd was, kwam Jezus in Galilea, predikende *het Evangelie van het Koninkrijk Gods*, en zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie" (vers 14-15).

Zijn Evangelie — de Boodschap die Hij bracht — was het Koninkrijk Gods.

Wat is het Koninkrijk Gods? Sommige mensen zeggen dat het de Kerk is. Anderen zeggen dat het een mysterieus begrip is dat „in de harten der mensen opgericht wordt” — iets dat zich binnenin mensen bevindt, iets dat de mens binnenkomt.

Maar let op wat Christus zei: „... Ik zeg u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet *ingaan*” (Joh. 3:5).

Volgens Christus is het Koninkrijk Gods derhalve niet iets dat intrede doet in iemand, maar dat iemand als hij wederom geboren is, kan ingaan.

Let op het vers meteen erna: „Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is GEEST” (vers 6). Wanneer iemand „wedergeboren” is — „uit de Geest geboren” — is hij niet langer een mens samengesteld uit vlees, maar is samengesteld uit geest — hij is geest. De Kerk bestaat uit mensen van vlees en bloed en IS NIET het Koninkrijk Gods.

Sla vervolgens 1 Corinthe 15 op, te beginnen met vers 50: „Doch dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet beërven kunnen”. Het Koninkrijk Gods kan dus BEËRFD worden, maar niet zolang men nog een mens bestaande uit vlees en bloed is.

De gehele kwestie van wat het Koninkrijk Gods feitelijk is, en wat het betekent „wedergeboren” te worden, om de woorden van Christus te gebruiken, kan niet volledig uiteengezet worden in dit artikel. Wij hebben evenwel een boekje over het Koninkrijk Gods voor u ter beschikking. Schrijf ons om een gratis exemplaar. Een boekje over de wedergeboorte is in voorbereiding en zal, zodra het gedrukt is, in *De ECHTE WAARHEID* aangekondigd worden.

Laat ik er hier mee volstaan te

zeggen dat er voor het constitueren van een koninkrijk vier dingen nodig zijn: een *grondgebied* met duidelijk omschreven grenzen, een *koning*, die binnen dat rechtsgebied over *onderdanen* regeert door middel van *wetten en een regering*.

De Boodschap die Jezus Christus bracht was die van de komende WERELDHEERSCHAPPIJ, wanneer Christus naar deze aarde terug zal keren met al de kracht en heerlijkheid van de Schepper-God, ten einde het Koninkrijk Gods op te richten dat over ALLE VOLKEN zal heersen. Eén bovennatuurlijk bestuurde superwereldheerschappij zal er komen die alle volken volgens de wetten van God zal regeren.

Let op de volgende tekstgedeelten uit de Bijbel die dit bestuur beschrijven.

In Jesaja 9:5-6 staat de profetie over een kind dat geboren zou worden en aan wie heerschappij zou worden gegeven. Zijn naam wordt genoemd: „Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst”. Hij zal zitten op de troon van David en heersen vanuit Jeruzalem.

Lees ook het gedeelte met betrekking tot de geboorte van Christus in Lukas 1:30-33: „En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn Naam heten Jezus. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heer, zal Hem de troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde zijn.”

Toen Christus voor Pilatus stond en er over Zijn leven of dood beslist zou worden, zei laatstgenoemde tot Hem: „Zijt Gij dan een Koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid getuigenis geven zou. Een ieder, die uit de waarheid is, hoort Mijn stem” (Joh. 18:37).

Maar in het vers daarvóór had Jezus uitgelegd dat Zijn Koninkrijk *niet* van deze wereld was, maar dat het van de komende wereld was, die op het huidige tijdperk zou volgen.

Wat IS het Koninkrijk Gods?

Wat is het Koninkrijk Gods eigenlijk? Is het de kerk? Is het iets „in de harten der mensen”? Is 't „het goede in u”? Is 't het „millennium”? Al deze ideeën worden op grote schaal onderwezen — doch geen één ervan is juist! In dit boekje wordt de verbazingwekkende waarheid duidelijk gemaakt.

Op aanvraag gratis verkrijgbaar. Schrijf om uw exemplaar.

De gehele Boodschap van Christus — Zijn EVANGELIE — stond in verband met deze wereldheerschappij die nu spoedig zal komen. Deze regering zal in vrede met macht en gerechtigheid over alle volken heersen. Zijn Boodschap ging over de potentialiteit die de mens heeft, in dat Koninkrijk geboren te worden, wanneer hij het geschenk van eeuwig leven zal ontvangen, waardoor hij samengesteld zal zijn uit geest en niet uit stof.

Dat is uit de aard der zaak een zeer uitgebreid onderwerp. Het is de allerbelangrijkste wetenschap waarover we in dit leven kunnen beschikken. Het is het doel van het menselijk leven. □

In dit nummer:

★ **EINDELIJK VREDE?**

Het jaar 1972 was een mijlpaal. Traditionele banden werden verbroken, traditionele vijandschappen bijgelegd. Wat is de betekenis van dit alles? Zie pagina 2.

★ **DE VIER RUITERS VAN DE APOCALYPS**

Zie pagina 6.

★ **GELUK IS . . .**

Zie pagina 12.

★ **AMBASSADOR COLLEGE IS UNIEK**

De beschrijving van een instituut dat bestemd is de toekomstige maatstaf van ware ontwikkeling vast te stellen. Zie pagina 16.

★ **SEKS BEGINT THUIS — VOOR TIENERS MET ONACHTZAME OUDERS**

Waar doet een tiener zijn of haar eerste seksuele ervaring op? In een auto? Op een eenzame plek? Verbijsterend genoeg, in of op geen van die plaatsen. Meestal beginnen tieners juist thuis met voorechtelijke seks, terwijl hun ouders afwezig zijn. Zie pagina 22.

★ **WIE IS DAAR MIJN WERELD AAN HET VERVUILEN?**

Zie pagina 25.

★ **HOE EEN STADJE DE VERVUILING BESTRIJD EN WATER BESPAART**

Zie pagina 30.

★ **WAAROM MOET DE MENS LIJDEN?**

„Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige” lezen we in de Bijbel. Waarom? „Ik ben de Heer . . . die . . . het onheil schep” staat in Jesaja 45:5, 7. Hoe is dat mogelijk? De ware betekenis van de geschiedenis van Job geeft hierop het antwoord. Zie pagina 36.

★ **WIE DRAAIT ERVOOR OP ALS IEDEREEN ERMEE OPHOUDT?**

Zie pagina 42.